

Cô Nàng Hoàn Hảo

Contents

Cô Nàng Hoàn Hảo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	34
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	67
18. Chương 18	69
19. Chương 19	74
20. Chương 20	79
21. Chương 21	82
22. Chương 22	86
23. Chương 23	87
24. Chương 24	88
25. Chương 25	90
26. Chương 26	92
27. Chương 27	93
28. Chương 28	95
29. Chương 29: Lời Kết	98

Cô Nàng Hoàn Hảo



Giới thiệu

Hành trình của một cô gái đã hoàn thiện bản thân mình từ một cô nhóc vụng về để trở thành một cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hoan-hao>

1. Chương 1

Có bao giờ bạn tự đặt câu hỏi, bạn là một cô gái như thế nào chưa? Và đã bao giờ bạn mơ ước được trở thành một cô nàng hoàn hảo từ vẻ ngoài cho đến bên trong? Tôi cá với bạn rằng đã hơn một lần bạn nghĩ đến điều đó trong đời và tôi cũng vậy.

“Một ngày nào đó, khi bạn khám phá được những tài năng ẩn chứa trong mình...đó chính là lúc bạn thật sự tỏa sáng”.

Tôi không hề tin vào những gì mà một cuốn sách tôi đã đọc viết như thế. Thực tế và lí thuyết là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau. Tôi luôn băn khoăn với câu hỏi rằng, làm thế nào để tôi trở nên được mọi người chú ý đến, làm thế nào để trở nên xinh đẹp, nổi bật giữa đám đông và làm thế nào để nắm giữ được trái tim những chàng trai cho dù tôi chỉ gặp mặt duy nhất một lần? Với bạn, chắc chắn cũng hơn một lần đặt ra câu hỏi như thế, hay ít ra là có nghĩ đến việc làm sao để bạn trở thành trung tâm của vũ trụ này.

Vậy việc trở thành một cô gái hoàn hảo có khó hay không. Tôi không biết đích xác câu trả lời như thế nào, bởi vì tôi cũng chỉ là một đứa con gái bình thường với bao khiếm khuyết, bao vụng về, bao ngây dại của tuổi trẻ.

Nhưng con người ta sinh ra có khối óc để suy nghĩ, chân tay để làm việc, vì thế, sau khi trải qua một số chuyện rắc rối. Tôi đã hạ quyết tâm ỳnh: **PHẢI TRỞ THÀNH MỘT CÔ GÁI HOÀN HẢO.**

Và vấn đề của tôi là...

Tôi có những vấn đề...Không, hàng trăm nghìn vấn đề ấy chứ !!!!!!!!!!!!!

Tôi, một đứa con gái bình thường, chẳng xinh đẹp, chẳng có lấy chút nào gọi là “tài năng”, chẳng duyên dáng, chẳng giỏi giang. Tóm lại, tôi... chẳng có gì hết, tôi vẫn đi từ trường về nhà, từ nhà về trường như bao đứa học sinh khác và thành tích cũng chẳng có gì đáng để tự hào.

Từ nhỏ, tôi đã được coi vào diện...khó nuôi, có nghĩa là mẹ tôi dù có cố gắng đổ bao nhiêu thứ bổ dưỡng vào miệng tôi thì tóm lại tôi vẫn chỉ là một đứa gầy tong teo, khoe xương sườn và trông nhom nhom. Có lẽ vì hình hài ấy mà bố mẹ chẳng kì vọng vào tôi nhiều, tôi có thể làm gì tùy thích, năng quá có thể nghỉ học, mưa có thể ở nhà và trời hơi lạnh cũng chẳng đời nào phải tới trường.

Tôi có chị gái. Chị tôi lại hoàn toàn khác với tôi. Đối với hai người con trong nhà, tuy được sinh ra cùng cùng một mẹ nhưng mỗi lần nhắc đến mẹ tôi lại ngán ngẩm nhìn tôi. Và mỗi lần như thế, tôi hiểu rằng, tôi là đứa trẻ ngốc nghếch và chẳng có gì để bà phải tự hào.

Chị gái tôi là một cô gái hoàn hảo. Tôi đã thấy nhiều người nhận xét như thế. Chị gái tôi rất xinh đẹp, cao ráo, trắng trẻo, khuôn mặt tròn trịa đặc thù của phụ nữ Á Đông. Suốt những năm từ bé đến lớn tôi đều được chứng kiến cảnh mẹ tôi hì hục dậy nấu xôi cho chị gái từ rất sớm để đi thi và cái cảnh bố tôi suốt ngày

đèo chị ấy đến hết các kì thi này rồi đến các kì thi khác, nào là cấp trường, cấp thành phố, cấp quốc gia, nào là giải cắm hoa, nấu ăn, cờ vua, bóng bàn, bơi lội... Và cho đến khi là sinh viên chị gái tôi cũng dành biết bao giải thưởng này nọ của khoa và trường. Sau khi ra trường, chị tôi thi vào một công ty nước ngoài và làm việc ở đó với lương tháng tính bằng \$, vì vụ nước ngoài nước trong suốt ngày. Đại loại là, chị làm cho bố mẹ tôi phổng mũi tự hào khi có một cô con gái hoàn hảo như thế. Còn tôi ư? Đứa con gái nhỏ bé, vụng về, cái gì cũng không biết và đầu óc lúc nào cũng ngầy thơ không hiểu chuyện.

Những năm học cấp 1 và cấp 2 của tôi trôi đi không có gì đặc biệt, chỉ còn nhớ rằng, hồi cấp 2 tôi chơi đá cầu khá giỏi thậm chí chỉ thích chơi với con trai trong những giờ thể dục. Tôi không thích học và tôi cũng không thích cái cảnh mấy thầy cô cầm lăm lăm trên tay mấy cái thước bắt học sinh phải yên lặng hay chăm chú tỉ mỉ viết bài. Đó là những kỉ ức siêu kinh hoàng mà cho tới giờ tôi thấy chẳng hề muốn nhớ lại.

Lên cấp 3 là một trang hoàn toàn mới. Đối với tôi khi ấy, trường cấp 3 vừa có gì đó cuốn hút lại vừa lạ lẫm, cái cảm giác bé nhỏ đứng giữa sân trường, như có hàng ngàn ánh mắt đang hướng về từng chuyển động của mình. Tôi vui thích nhưng cũng vừa sợ hãi.

Ngày đầu tiên của trường cấp 3, khi mà tôi là đứa học sinh lớp 10 mới toe lần đầu tiên bước vào sân trường. Tôi đã hoàn toàn bị run sợ trước những cảnh học sinh đi lại, tiếng nói cười nhộn nhịp, mặc dù chẳng có ai nhìn về phía tôi nhưng dường như tôi cứ bị ám ảnh với suy nghĩ rằng đang có hàng nghìn ánh mắt đổ dồn về phía mình. Đó cũng là lí do tại sao tôi cúi đầu xuống, lưng cong cong cố bước qua cái sân trường đầy nắng thênh thang ấy để bước vào ngày đầu tiên của lớp mới.

Tôi không phải là đứa giỏi giang, hoàn toàn tôi có thể khẳng định điều đó, nhưng những nỗ lực cuối năm lớp 9 lại bù đắp cho tôi khá nhiều. Tôi đỗ thủ khoa trường cấp 3 với số điểm 10 Toán, 9 Văn. Con số mà những đứa bạn ở lớp cũng phải nhìn tôi bằng ánh mắt ngơ ngác đầy ngưỡng mộ.

Ngày đầu tiên vào cấp 3, khi đang xếp hàng để vào lớp, có hai nhỏ bạn đến gần tôi rồi hỏi « Cậu có phải là Đỗ Diệu Phương không? » Tôi ngơ ngời ra một lúc, rồi kiểu như không nhớ được tên mình, phải mất mấy giây sau tôi mới nhớ ra mình phải trả lời hai cô nàng đang đứng trước mặt mình là gì. Tôi khẽ gật đầu « chào, tớ là Diệu Phương, ở nhà mọi người gọi tớ là Phương Phương ».

Phải nói đến cái tên Đỗ Diệu Phương của tôi, đáng lẽ ra rằng, mọi người sẽ gọi tôi theo đúng như giấy khai sinh. Nhưng một ngày, bố mẹ ngồi trước tivi xem phim và trong đó có một nhân vật tên Phương Phương nghe rất kiểu... Trung Quốc nên từ đó bố mẹ nhất định gọi tôi là Phương Phương thay vì Diệu Phương như trước. Vậy là cái tên Phương Phương được ra đời, đến đám trẻ con bé tý trong khu tập thể nhà tôi cứ nhìn thấy tôi là lại gào lên « Chị Phương Phương, chị Phương Phương ra đây chơi với tụi em ». Mỗi lần như thế, tôi đều cười toe, và cái tên Phương Phương gắn liền với tôi cho đến tận bây giờ.

Lớp tôi học là lớp A1, Chuyên Toán và các môn chuyên về Khoa học Tự Nhiên là các khối A, B. Mặc dù cấp 2 tôi chỉ giỏi duy nhất môn Văn, cũng là môn duy nhất chẳng bao giờ tôi cầm lấy sách vở hay học thêm học nếm nhưng lên đến cấp 3 tôi quyết định dùng dùng mình sẽ thi khối A thay vì khối C như trước. Cả nhà tôi đã shock toàn tập không hiểu nguyên nhân vì sao, thực tình nguyên nhân của tôi cũng chẳng có gì là to tát nếu không muốn nói thẳng ra đây là một lí do lằng xẹt không thể nào chấp nhận nổi.

Lớp 9 tôi thích anh gia sư Toán của mình. Cứ mỗi tối thứ 6 anh lại đến làm gia sư Toán cho tôi, tôi ngồi cặm cụi làm bài, có lúc anh ngồi bên cạnh, nhưng đa phần là đứng phía sau chăm chú từng bước làm của tôi sau đó nhắc nhở. Anh có khuôn mặt thư sinh, người cao gầy, nước da trắng và đôi kính cận. Anh học Khoa Toán của trường Sư Phạm năm thứ ba, khi ấy tôi mới 15 tuổi, một con bé 15 tuổi có một trái tim non nớt chưa một lần rung động tất nhiên là chẳng thể nào không thích anh. Tôi cá rằng có rất nhiều cô gái cũng sẽ như tôi khi ấy, mặc dù mới 15 tuổi, sẽ thích anh ngay từ lần đầu tiên nói chuyện. Mà trong khi anh làm ra sư cho tôi suốt cả một năm lớp 9, làm sao tôi có thể không thích một người như anh chứ?

- Làm bài đi nào! Anh hay nói với tôi cái kiểu giọng dọa nạt và hay cầm cây thước trên tay lăm lăm.

- Bài này... em thấy khó... Tôi lúng túng.

- Dạng này anh nói rồi mà, chỉ thay số thôi.

- Em thay số rồi, nhưng nó vẫn không giống cách anh nói... Tôi phụng phịu.

- Hừ, đồ ngốc, nhìn anh đây. Tôi không nhéo một hồi rồi anh đặt cây thước xuống, cầm lấy bút, đầu cúi gần về phía tôi cầm bút rồi ghi ghi sửa sửa. Những lúc như thế tôi vui đến lạ, vì được ngắm anh trong một khoảng cách thật gần, rất gần...

Khuôn mặt anh được chiếc đèn học chiếu sáng, cả khuôn mặt như bừng sáng lên với vẻ đẹp thư sinh nhưng cũng đầy nam tính.

Và tôi biết, trái tim thiếu nữ của tôi, trái tim chưa đủ 16 trăng tròn ấy đã thích anh.

Tôi thật sự, thật sự thích anh !

Những tháng ngày êm đềm của năm lớp 9 cứ thế trôi đi, tôi làm bài chăm chỉ hơn, học Toán cũng cẩn thận hơn và điểm số cũng tăng lên. Tôi có vui vì điểm số ấy hay không thì tôi không biết, nhưng có một điều chắc chắn rằng, tôi vui hơn vì cứ mỗi tối thứ 6 hàng tuần được ngắm nghía khuôn mặt của anh và tôi càng vui hơn nữa khi được nhìn thấy nụ cười của anh mỗi khi điểm số của tôi nhích từ thấp lên đến điểm tuyệt đối.

Nhưng rồi một lần, tôi vô tình phát hiện ra, trong chiếc ví cũ mềm của anh. Thứ mà tôi vẫn thường thắc mắc rằng « tại sao anh không mua ví mới đi » có một thứ khiến cho trái tim bé bỏng của tôi khi ấy đau đốn...

Trong đó... có chứa hình của một cô gái...

Một cô gái với khuôn mặt rất xinh đẹp gần như là hoàn hảo, tôi không thể tìm thấy nét nào khiếm khuyết trên khuôn mặt đó.

- Chị ấy... chị ấy là ai thế anh... Tôi ngáp ngừng, buông bút xuống rồi đưa mắt nhìn anh.

- Chị ấy là bạn gái anh. Anh thấy ánh mắt của tôi có gì đó khác thường, anh lấy tay vỗ vỗ lên vai tôi.

- Học đi... đừng có hồi lung tung...

- Chị ấy có yêu anh không ?

- Anh đã nói là học đi còn gì, trẻ con sao cứ lo chuyện người lớn. Anh cau mày lại với tôi.

- Không, nếu anh không nói, em sẽ không làm bài tập đâu. Tôi nói với giọng dọa nạt.

- Chị ấy giờ đang đi nghiên cứu sinh ở nước ngoài, bọn anh yêu nhau hơn 2 năm rồi...chị ấy trước học khoa Toán cùng với anh.

- Anh yêu chị ấy vì cái gì ?

- Có lẽ vì vì tất cả, chị ấy xinh đẹp, giỏi giang... bạn bè anh đều nói cô ấy là một cô gái hoàn hảo.

- Anh cũng là một người hoàn hảo... theo em nghĩ... là thế...

- Thôi nào nhóc, học bài đi...

- Làm thế nào.... để... trở thành một... cô gái hoàn hảo... hả anh ?

- Thôi nào... hoàn hảo ư?... à... ừ thì...em cần phải học... mọi thứ...và việc đầu tiên là đỗ vào cấp 3 với điểm số môn Toán tuyệt đối.

Vậy là sau cuộc nói chuyện đó, sau phát hiện lớn lao rằng người yêu anh là một người con gái học Toán cực giỏi, tôi đã quyết định mình sẽ học Toán, sẽ thi vào khối khoa học tự nhiên thay vì khoa học xã hội như trước. Tôi quyết tâm để trở thành một người không thua kém gì chị ấy, người con gái trong bức hình, người con gái xinh đẹp học chuyên Toán của anh.

Và đúng như những nỗ lực bù đắp cho những ngày tháng quyết tâm cao vời vợi của mình, tôi đỗ thủ khoa khối Khoa Học Tự Nhiên và được nhận vào lớp A1, lớp chuyên Toán.

Đó là những ngày tháng cấp 2 buồn tẻ, trôi vô vọng với một tình yêu nhỏ dại, cái thứ mà tôi gọi là tình yêu ấy không biết có được xếp vào một loại Yêu hay không ?

Lên lớp 10, anh không làm gia sư cho tôi nữa. Cũng không hiểu vì lí do gì. Tôi buồn mất 1 tuần không ăn uống được, mẹ tôi đã lo sốt vó và dường như đã phải dành hết những lời lẽ từ ngọt ngào cho đến dọa nạt cuối cùng là đòn roi mới lôi được tôi ra khỏi nhà.

Và tôi nhận ra rằng, anh không yêu tôi cũng đúng thôi bởi tôi đâu phải là một cô gái hoàn hảo. Tôi chỉ là một con bé 15 tuổi gốc nghèo và không hiểu chuyện.

Tôi : Đỗ Diệu Phương. Biệt danh còn gọi là Phương Phương

Tuổi 15

Mức độ hoàn hảo : 0.1/10

Thành tích : Đỗ thủ khoa vào lớp A1.

Bài học rút ra rằng : Để trở thành một cô gái hoàn hảo, trước hết cần học giỏi môn Toán.

Như vậy, chào tạm biệt người được coi như là mối tình đầu của tôi. Tôi bước vào cấp 3 với những niềm vui và những con người mới xuất hiện

2. Chương 2

Lớp A1 của tôi có 50 mong đa phần là Nam, chỉ có 10 Nữ. Con số 10 cũng là một số đáng để tự hào trong một lớp chuyên Toán rồi. Tôi được nổi tiếng ngay từ phút đầu bởi vì tôi là thủ khoa của cả lớp. Tuy nhiên, tôi cũng không hề thoải mái lắm với cái danh hiệu này bởi tôi thừa hiểu tôi như thế nào, cũng chỉ là « ăn may » vì điểm Văn của tôi kéo lên mà thôi. Bố mẹ tôi còn không tin vào kết quả của tôi bởi vì, từ nhỏ đến giờ tôi có làm được việc gì để họ tự hào đâu.

Buổi học thứ hai khi đến lớp, mẹ đã phải lôi tôi dậy thật sớm bởi với cái tật ngủ nướng vì nể và không gọi có lẽ tôi sẽ đi học khi mà cả trường đã ra về ấy chứ. Tôi bị mẹ đuổi ra khỏi nhà từ rất sớm, tôi đến khi mà bác bảo vệ đang đi loanh quanh để mở cửa các phòng học, tôi đi vào lớp, đầu lằng lằng, cơn buồn ngủ vẫn còn lằng vằng.

- Ô, cao thủ, đến sớm thế ?

Tôi giật mình ngẩng mặt nhìn lên. Một cậu con trai với cái dáng cao ngất đang cúi xuống nhìn tôi. Cậu ấy mặc áo sơ mi đồng phục màu trắng, quần bò, giày thể thao. Cậu ấy có khuôn mặt sáng sủa và đôi mắt thông minh, nụ cười thì lém lỉnh khi nhìn thấy bộ dạng của tôi. Cái giọng điệu rất « giễu cợt » của cậu ấy khi nói hai từ « cao thủ » là tôi đoán cậu ấy đã biết tôi rồi, tôi nổi tiếng đến thế cơ mà.

- Hơ, hơ... chào...tớ bị bắt đi thôi... cậu cũng đến sớm thế. Tôi hỏi lại.

- Tớ hôm nào cũng dậy sớm để tập thể dục, sau đó đến trường, giờ này gà đã gáy bánh mắt lâu rồi tiểu thư ạ.

- Vậy hả ?

- Cậu nên tập thể dục đi... Haha. Cậu ta cười với tôi một cách sáng khoái.

- Nhưng... tại sao cơ ? Tôi ngơ ngác.

- Đồ ngốc, trước hết là khỏe người, sau đó là người cậu sẽ đẹp hơn.

- Ừ, việc khỏe mạnh thì tôi hiểu... nhưng đẹp cái gì mới được chứ !

- Đồ ngốc xít. Cậu ấy phẩy tay trước câu hỏi ngô nghê của tôi.

Tôi nhìn lại mình, tôi chỉ cao có 1m60 nhưng đây cũng là chiều cao đáng mơ ước của nhiều người rồi. Tôi nặng 58kg... và đây chắc hẳn cũng là cân nặng đáng nể đấy chứ. Cuối năm lớp 9 bước vào hè để ôn lên cấp 3, bố mẹ lo lắng tôi không đủ sức để ôn thi nên đã tắm bổ vô số đồ ăn thức uống bổ dưỡng, và kết quả là tôi có một thân hình béo tròn. Tuy không bị... béo phì nhưng cũng là béo rồi, nhưng tôi là đứa có suy nghĩ đơn giản, việc béo hay gầy của tôi thì có ảnh hưởng đến bất cứ ai đâu nào ? Đúng không ?

Và đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với Đông Đông, cậu ấy tên trong giấy khai sinh là Vũ Đông Đông, chứ không phải là do bố mẹ cậu ấy vô tình thích một nhân vật trong phim như bố mẹ tôi.

Tiết học môn Toán đầu tiên, thầy giáo bước vào lớp nhìn đồng tên dài dằng dặc rồi quyết định.

- Đông Đông, Diệu Phương lên bảng.

Tôi ngơ người ra, mãi mới nhớ ra được cái tên Diệu Phương của mình.

Đám ở dưới nhí nhố cười rồi ồn ào bảo thầy.

- Bạn ý tên là Phương Phương thầy ạ.

- Thủ khoa và á khoa của lớp mình đấy.

- Đó có phải là Đông Đông người được giải Toán quốc gia năm ngoái không ?

- Hóa ra Phương Phương là bạn này à.

Tôi quay xuống lớp đang xì xầm, tôi ú ớ với những gì vừa nghe được, hóa ra cậu ấy chỉ xếp sau tôi chỉ vì điểm Văn. Ôi, tên lém lỉnh lúc sáng không ngờ lại là một tên chẳng hề kém cạnh thậm chí cậu ta được duyệt vào dạng nhân tài ấy chứ. Đông Đông đứng bên cạnh tôi và cầm viên phấn đưa cho tôi. Tôi theo kiểu ngạc nhiên vô độ nhìn cậu ấy trân trân, còn Đông Đông với cái kiểu lém lỉnh đang cười với tôi đặc ý.

Bài toán thầy ra chẳng hề đơn giản chút nào. Tôi cũng chẳng hiểu ngay từ ngày đầu tiên vào lớp thầy lôi hai đứa lên bảng để làm gì. Bài toán này, tôi đã từng được học, nhưng... có một vấn đề là... tôi chỉ nhớ mang máng cách giải.

Đông Đông giải một mạch từ đầu đến cuối, rất khoa học và dễ hiểu, còn tôi đứng lúng túng như gà mắc tóc. Và tôi cá rằng, đằng sau lưng tôi có bao nhiêu ánh mắt đang chĩa về phía tôi với cái suy nghĩ rằng « thủ khoa mà không biết giải Toán »

Cậu ấy khề nháy nháy và chỉ cho tôi cách giải bài toán ấy như thế nào khi thấy tôi cứ đứng như trời trồng hết gạch gạch lại xóa xóa. Đông Đông nhìn tôi rồi cười, tôi ghét cái điệu cười của cậu ấy, tôi ghét cái kiểu ra vẻ giúp đỡ của cậu ấy... và tôi buông viên phấn xuống.

- Thưa thầy, em không biết làm bài này. Tôi nói thẳng thắn.

Cả lớp xôn xao, thầy giáo khề gật đầu hiệu cho tôi về chỗ. Tôi đi về, khề cúi mặt xuống mặt tôi đỏ bừng vì xấu hổ. Ôi, danh tiếng thủ khoa giờ đã bị đánh bại dưới tay tên nhóc Đông Đông !

- Đông Đông, cậu nhớ lấy thù này !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tôi suýt nữa đã gào lên như thế, nhưng... chỉ là gào lên trong suy nghĩ được mà thôi.

Lần đầu tiên trong lớp mới, khi tôi còn chưa kịp « phồng mũi » thì đã bị gạ gục bởi một tên con trai lém lỉnh, xấu xa, mặt lúc nào cũng toe toét và nhìn tôi với cái thái độ đùa đùa cợt cợt. Chẳng lẽ bề ngoài của tôi đáng buồn cười như vậy sao ?

Cuối buổi học, tôi ra nhà xe lấy xe với khuôn mặt ủ dột, ngay từ phút đầu tiên vào tiết học đầu tiên ở lớp tôi đã bị « bề mặt » như thế. Liệu tôi sẽ phải sống những tháng ngày tiếp theo như thế nào đây ?

- Chào ngốc xít. Đông Đông vỗ đánh bộp lên vai tôi rồi lại cười toe toét, có vẻ như hạnh phúc của cậu ta là để trêu đùa tôi thì phải.

- Hừm... Tôi xì mặt lại, dắt xe đi mà chẳng thèm nhìn cậu ấy.

Trên đường về tôi lo lắng với cái suy nghĩ nếu mẹ biết được chuyện sáng nay, có lẽ tôi sẽ bị nhiếc móc đủ điều à xem. Trời ơi, cứ nghĩ đến chuyện đó mà chân tay tôi run lẩy bẩy. Việc tôi « chẳng may » đỗ thủ khoa vào lớp Toán khiến cho bố mẹ tôi lo lắng, phần thì do từ bé tôi chưa làm được một cái việc gì ra hồn, hai là bố mẹ biết thừa tôi học Toán chỉ vì một cơn « bắt thường » của tôi mà thôi chứ chắc gì tôi đã trụ lại được ở lớp A1 này.

- Ngốc xít, giận tớ à ?

- Không

- Không mà sao mặt mũi ỉu xìu thế kia.
- Mặc kệ tớ.
- Thì mặc kệ.
- Hừ...
- Mà tớ có làm gì cậu đâu nhỉ ? Haha.

Đông Đông phá lên cười với cái bộ râu rĩ của tôi, tôi lườm cậu một cái rõ dài, mặt vẫn xị xuống. Nhưng nghĩ lại thì, đúng là Đông Đông chẳng hề có lỗi gì trong chuyện này cả, vấn đề vẫn là do tôi không có khả năng để giải bài toán đó và thêm một vấn đề là Đông Đông xuất hiện đúng cái thời điểm để tôi « giận cá chém thớt ».

Cả dọc đường hôm ấy đi về tôi không thèm nói gì với Đông Đông, thỉnh thoảng tôi biết cậu ấy vẫn liếc mắt qua nhìn tôi cười tủm tỉm. Thật ra thì tôi cũng « nguôi ngoai » phần nào rồi nhưng mà cái thái độ khó chịu của Đông Đông khiến tôi chẳng buồn nhìn cái mặt khó ưa của cậu ta thêm một phút một giây nào.

Tôi giả vờ giận đối Đông Đông hôm sau, và cả hôm sau nữa. Tôi bơ cậu ấy, đi qua cũng chẳng thèm nhìn và lúc đi cùng đường về cũng chẳng thèm nói chuyện dù biết thừa cậu ấy đang đi đằng sau với mấy đứa con trai.

Tuần đầu tiên của lớp mới, tôi đã dần dần thích nghi. Tôi có thêm hai người bạn mới đó là Phương Anh và Huyền Thương. Hai cô bạn cũng khá xinh xắn, đáng yêu và thân thiện. Huyền Thương được mệnh danh là hoa khôi từ cấp 2 mà tôi nghe danh đã lâu rồi, còn Phương Anh là một cô bạn cá tính có mơ ước trở thành diễn viên với khuôn mặt khả ái và cách diễn rất tự nhiên. Tôi hơi rụt rè khi quen được hai cô nàng tài năng như thế bởi vì tôi hình như chẳng có một thứ gì để đáng tự hào cả.

Thầy giáo chủ nhiệm tôi khá trẻ, nếu ngoài đời chắc tôi đã dám xưng hô « anh- em » với thầy rồi vì thầy cũng chỉ tầm tuổi như chị gái tôi. Thầy cho chúng tôi tự chọn chỗ ngồi vì theo thầy chỗ ngồi thoải mái mới đem lại tinh thần học hành tốt được. Tôi chọn ngồi ở bàn thứ 3 với Phương Anh và Huyền Thương, ban đầu bàn chúng tôi thiếu một chỗ trống cạnh tôi. Đầu bàn là Phương Anh, Huyền Thương và sau đó là tôi, phía chỗ ngồi trong còn một khoảng trống.

- Thưa thầy, chỗ em ở đây ! Đông Đông vút dùng cái cặp xuống cạnh chỗ tôi ngồi, rồi khẽ khàng ngồi xuống, tôi tròn mắt nhìn cậu ấy, há hốc mồm vì chưa khỏi ngạc nhiên.

Đông Đông vẫn cười toét, mặc kệ cái thái độ kia của tôi. Phương Anh và Huyền Thương có vẻ vui mừng hơn tôi tưởng khi Đông Đông được kết nạp làm thành viên thứ 4 của cả bàn.

Và trong suốt cả buổi hôm ấy tôi chẳng thèm nhìn Đông Đông nhưng dường như lúc nào tôi cũng có cảm giác đôi mắt lém lỉnh nghịch ngợm của cậu ấy đang nhìn tôi và cái miệng của cậu ấy lại đang cười giấu cợt tôi.

Tiết học đầu tiên của giờ sinh hoạt, thầy giáo đưa mắt nhìn một lượt cả lớp rồi ra quyết định.

- Tuần đầu tiên thầy để cho các em làm quen với nhau, đã đến lúc lớp chúng ta phải có một lớp trưởng. Ai ứng cử nào ?

Tôi đang mải mê suy nghĩ vấn đề cũng chẳng để ý thầy nói gì. Bỗng thấy hàng loạt ánh mắt đổ dồn về phía mình. Thầy giáo bỏ gọng kính xuống nhìn chăm chăm về phía tôi. Còn tôi thì ngơ ngác ngác như người ngoài hành tinh.

- Diệu Phương, à không, Phương Phương hả ? Tốt lắm, lớp mình thấy thế nào ?
- Dạ ? Gì cơ ạ ?

Tôi giật bản mình chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng tôi vừa thấy cánh tay mình được hạ xuống bởi Đông Đông. Hóa ra tên tiểu tử ấy đã lấy tay đẩy tay tôi lên cao và thầy giáo đã nhìn thấy.

- Cậu điên à ? Tôi quay sang Đông Đông đang cười toe sung sướng vì hậu quả của chính cậu ta gây ra. – Làm sao tớ có thể ?

- Cứ thử đi, đồ ngốc xít. Đông Đông nháy mắt với tôi rồi tùm tùm.
- Thưa thầy, em thấy bạn Phương Phương là thích hợp nhất ạ. Đông Đông giơ tay lên nói to với thầy giáo và cả lớp.
- Đúng ạ, bạn ấy là thủ khoa nên làm lớp trưởng là hợp lý nhất ạ. Thêm hai cô bạn Phương Anh và Huyền Thương của tôi vun vào.
- Em đồng ý ạ. Thêm vài ý kiến tán thành nữa.
- Thôi được rồi, chúng ta sẽ biểu quyết. Thầy giáo ra quyết định, còn tôi vẫn còn lẩn bấn chẳng biết phải nói thế nào, chẳng biết phải giải thích thế nào với thầy và cả lớp nữa.

Gần 100% cánh tay nhất trí với cương vị mới của tôi : Lớp trưởng. Trong đó có vẻ người đắc thắng nhất vẫn là tên tiểu tử Đông Đông, tôi quay sang lườm và lấy gậy sách gõ bộp vào cái đầu đinh dưng đứng của cậu ta.

- ĐỒ... ĐỒ... ĐỒ... YÊU TINH...chuyên đi HẠI NGƯỜI.

Đông Đông giả bộ lắc lư theo một điệu nhạc rồi chế giễu lại tôi. Tôi tức nổ mắt mà không thể nào làm được gì bởi cái thái độ của cậu ta. Tôi vừa giận dữ vừa lo sợ bởi chẳng biết tôi có thể làm được gì với cái cương vị lớp trưởng một lớp A1 này bởi thậm chí tôi chưa từng có một ngày làm « lãnh đạo » suốt các năm từ lớp 1 đến lớp 9 tôi chỉ làm « thường dân » mà thôi.

Cuối buổi học hôm ấy tôi có ý định chờ Đông Đông để tính sổ nhưng cậu ta lại thông minh quá mức nên đã « lủi » để đi với đám con trai đánh điện tử ở đâu đó, rốt cục, tôi phải đem cái « cục hận » ấy về nhà mà tự gặm nhấm.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA !!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi đã muốn gào lên như thế.

- Đông Đông, cậu là khắc tinh của tôi đúng không ? TÔI GHÉT CẬU !!!!!!!

Vậy là việc thứ hai xảy ra ngoài ý muốn của tôi. Việc thứ nhất là đỗ thủ khoa lớp A1 Chuyên Toán và việc thứ hai là làm thủ lĩnh của lớp đó. Tôi chính thức cảm thấy sợ bởi vì trong lớp tôi toàn các nam tử hán ít ra cũng cao hơn tôi hẳn một cái đầu và mỗi khi nói chuyện tôi vẫn phải ngước nhìn lên. Vậy thì... vậy thì làm sao tôi có thể làm thủ lĩnh của những tên con trai như thế được, có khi, chỉ cần một cú hích tôi sẽ bị bắn xa tận 10m rồi ấy chứ.

Chưa lần nào tôi cảm thấy buồn rầu hơn việc mình đã làm được như bây giờ, giá như khi ấy tôi không đỗ thủ khoa, giá như tôi không quen tên Đông Đông, giá như tôi không phải làm lớp trưởng. Nhưng, tôi vẫn hằng mơ ước mình trở thành một CÔ GÁI HOÀN HẢO, vậy thì có coi việc trở thành thủ lĩnh A1 sẽ là một trong những nhân tố để trở nên hoàn hảo hay không ? Có thể lắm chứ nhưng cứ nghĩ đến tên Đông Đông là nguyên nhân của mọi chuyện là lại khiến tôi sôi máu lên.

Việc trở thành lớp trưởng khiến cho cuộc sống của tôi thêm bận rộn và phiền toái hơn tôi nghĩ. Nào là hàng đóng giấy tờ sổ sách phải cần được sắp xếp, danh sách lớp cần phải được tổng hợp vào sổ lưu, phải làm sổ nhật kí tuần, làm sổ theo dõi, sổ thi đua, rồi lại họp hành với các lớp trưởng của khác lớp, các khối khác trong trường, nào là phải tham gia các hoạt động Đoàn... Tôi cứ loạn cả lên với hàng tá việc cứ ào ào đổ xuống. Tôi hậm hực khi cả lớp được ra về hết vẫn phải cùi cùi ngồi chép danh sách ghi sổ hay có khi là họp hành với các chi đoàn khác.

Sau khi kết thúc buổi họp với các lớp trưởng khác của khối 10 với cái đề án tổ chức giải đấu bóng đá cho toàn khối. Tôi ra về, mệt phờ với những sự tranh cãi và bất đồng ý kiến trong khâu tổ chức. Tôi khá đói và mệt, mắt sưng nửa mờ đi và chân bủn rủn.

- Ê, ngốc xít ! Tôi giật bắn mình vì tiếng nói đằng sau.
- Hừ, Đông Đông, là cậu hả ? Tôi xì mặt.- Sao còn chưa về ?
- Tớ đứng đợi cậu. Đông Đông nhe nhén cười nhìn tôi.

- Đợi làm gì ? Tôi tỏ vẻ bất cần.

- Thì vì... cái này ! Đông Đông rút trong túi quần cậu ấy một tờ giấy có những họa tiết rất đẹp giờ lên trước mặt tôi.

- Cậu... cậu lấy ở đâu ra thứ này !!!!!!! Tôi hoảng vì cuối cùng cũng nhận ra tờ giấy đó...quen quen, vì chủ nhân của nó chính là tôi.

« TÔI LÀ PHƯƠNG PHƯƠNG, 15 TUỔI, TÔI QUYẾT TÂM MÌNH SẼ TRỞ THÀNH MỘT CÔ GÁI, XINH ĐẸP, TÀI NĂNG, MỘT CÔ GÁI HOÀN HẢO ĐỂ AI CŨNG PHẢI MƠ ƯỚC »

Đó là mảnh giấy trong một phút bốc đồng tôi đã ghi ra để hạ quyết tâm ỉn. Và chẳng hiểu tên nhóc Đông Đông lại có được nó và giờ đang nằm trong tay cậu ta như là thứ để « tổng tiền » tôi.

Tôi cố lấy tay nắm lấy tờ giấy đó, định vò nát và nếu có thể tôi sẽ nhai và nuốt nó phi tang thẳng vào bụng, nhưng Đông Đông nhanh như cắt đã đẩy tôi ra và giờ tờ giấy ấy lên cao khiến tôi chẳng thể nào với tới được.

- Trả tờ đây.... Trả tờ đây.

Tôi cứ vừa chạy theo cậu ấy vừa nhảy lên cố với lên cao để giật tờ giấy từ tay cậu ấy, nhưng Đông Đông cao hơn tôi hẳn một cái đầu, cậu ấy cao 1m80 còn tôi chỉ có 1m60.

Tôi mệt phờ với cái trò mèo đuổi chuột ấy, Đông Đông cũng lăm lăm mồ hôi, lưng áo sơ mi trắng của cậu ấy ướt đẫm nhưng xem chừng vẫn còn hào hứng với màn rượt đuổi của tôi.

Tôi ngồi phệt xuống đất, thở dốc.

- Mặc... xác... cậu... cậu thích làm gì với tờ giấy ấy thì làm... ngày mai cậu có thể dán nó lên bảng tin của trường, tớ cũng cóc cần quan tâm. Tôi vừa thở với nói giọng bất cần.

- Haha... tớ có nói sẽ làm như vậy đâu.

- Cậu... cậu định làm gì ?

- Tớ sẽ giúp cậu... trở thành cô gái hoàn hảo, vậy được không ?

Đông Đông nói với tôi, cậu ấy đứng cúi xuống nhìn tôi đang ngồi bệt xuống đất thở dốc, ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá qua mặt cậu ấy, tôi nheo mắt nhìn lên không rõ mặt Đông Đông chỉ thấy được nụ cười lém lỉnh của cậu ấy.

Và rồi, sau rất nhiều năm sau này, tôi vẫn chẳng thể nào quên được nụ cười ấy, nụ cười có nắng chiếu xiên sau kẽ lá ngược sáng với khuôn mặt Đông Đông. Và bắt đầu từ giây phút đó chúng tôi chính thức là bạn của nhau. Đông Đông và Phương chính thức kết giao tình bằng hữu...

3. Chương 3

Vậy là bắt đầu từ buổi đó, tôi với Đông Đông chính thức là bạn bè, tôi coi như việc cậu ấy biết được bí mật của tôi giờ là bí mật chung của cả hai đứa. Cái vẻ nghiêm túc của cậu ấy khiến tôi bớt lo lắng và ít ra thì giờ đây cũng có thêm một cái đầu để suy nghĩ cho SỰ NGHIỆP TRỞ NÊN HOÀN HẢO của tôi. Dù có chút gì đó không tự tin nhưng tôi lại có cảm giác tin tưởng đối với Đông Đông, cũng không hiểu sao lại như thế nữa, mặc dù cái thái độ của cậu ấy cũng chẳng mấy khác so với trước đó.

Tôi cũng chẳng nghĩ nhiều hơn, có lẽ, một người lăm lăm trò như Đông Đông sẽ nghĩ ra khối thứ hay ho để thay đổi tôi, hoặc ít ra là cậu ấy có thể góp ý cho tôi. Và tôi vui với điều đó.

Đông Đông vẫn thích kiểu trêu chọc tôi, có thể bởi do cái vẻ ngoài của tôi lúc nào cũng khiến cho người khác bật cười và cả cái kiểu « ngổ rềng » của tôi nữa. Tôi là đứa vụng về, chẳng biết chau chuốt trong lời nói, cũng chẳng hiểu biết nhiều chuyện, nghĩ gì thì nói đấy và hễ cứ động vào thứ gì thì chẳng hỏng chắc cũng phải sửa. Có Đông Đông bên cạnh tôi cảm thấy an tâm hơn, vì cậu ấy luôn biết cách nhìn nhận sự việc xung quanh hơn là tôi.

- Vậy... việc đầu tiên cậu giúp tớ là gì ? Tôi hỏi Đông Đông vì muốn biết cách cậu ấy sẽ giúp đỡ tôi như thế nào.
- Thì đấy...
- Gì cơ ?
- Giúp cậu trở thành lớp trưởng của A1.
- Hừ, không biết là giúp hay là hại tớ nữa. Tôi phụng phịu.
- Thì việc cậu trở thành thủ lĩnh, cậu sẽ tự tin và đỡ nhút nhát hơn.
- Hóa ra là vậy. Tôi gật gù, giả bộ suy nghĩ, nhưng thực tình tôi cũng chẳng hiểu lời Đông Đông nói như vậy là có ý gì cả.
- Đồ ngốc, gật gù như vậy nhưng có hiểu quái gì đâu. Đông Đông gí ngón tay vào trán tôi.
- Đúng, sao cậu biết. Tôi cúi sát vào mặt cậu ấy, cười toe, bộ mặt ngổ của tôi khiến cho cậu ấy bật cười.
- Haizzz, bó tay với cậu.

Đông Đông xách ba lô đứng dậy, tôi chạy theo cậu ấy, cái dáng cao và thư thái của cậu ấy bước nhanh và dài hơn tôi khiến tôi phải cong chân lên chạy theo. Sân trường ngập nắng, có hai cái bóng một ột thấp in bóng xuống sân trường, một cái bóng cao dài là Đông Đông, một cái bóng tròn là tôi luôn đi sau và mãi mê đuổi theo cậu ấy.

Tôi và Đông Đông hay đi về cùng nhau, rồi trên lớp cũng ngồi cùng một bàn. Cậu ấy dường như là một con người khác khi chăm chú làm một việc gì đó, ví dụ như khi nghe giảng, cậu ấy chẳng hề quan tâm bên cạnh tôi đang nói hoặc làm gì. Tất cả mọi tập trung cậu ấy dồn vào bài giảng và những lúc như thế tôi cũng chẳng thấy nụ cười lém lỉnh của cậu ấy đâu nữa, chỉ biết rằng, thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm nghị.

Đông Đông thích chơi đá bóng, và việc tôi phải ngồi hàng giờ ở sân bóng để chờ cậu ấy là việc hết sức bình thường. Thề là từ lớn tới nhỏ tôi không hề biết đến hai từ « bóng đá » là môn thể thao nào, cũng chẳng hiểu những từ chuyên môn như « biên », « việt vị », « sút phạt »... nhưng vì Đông Đông mà cứ buổi chiều sau khi học xong tôi lại phải ngồi ở đó và đợi cậu ấy. Thỉnh thoảng giữa hiệp đấu, Đông Đông người đầy mồ hôi chạy vào xin tôi nước uống hoặc lấy khăn ướt lau mặt.

Cái sân bóng sau trường tôi buổi chiều nào cũng tụ tập đông đúc. Hai cô bạn Phương Anh và Huyền Thương của tôi chẳng một buổi chiều nào là không hò hét cổ vũ cho Đông Đông. Tôi thì chẳng biết gì, chỉ ngồi im chẳng dám ho he và lại lôi sách ra đọc cho giết thời gian.

Buổi chiều, cũng như bao lần tôi lôi sách ra để đọc trong khi đợi Đông Đông. Sân bóng ảm ỉ với những tiếng reo hò cổ vũ, chốc chốc những quả bóng bay ra ngoài sân, có lần hướng về phía tôi nhưng mặc kệ tôi vẫn chăm chú vào những trang sách của mình, bỗng dưng có một cái bóng đứng che khuất ánh sáng của tôi. Tôi ngược mắt nhìn lên...

Một người con trai đang đứng bên cạnh và cúi xuống nhìn những trang sách tôi đang lật qua lật lại.

- Anh có thể mượn cuốn em đang đọc không ? Người con trai đó vẫn chăm chú vào quyển sách của tôi.
- À, vâng, tất nhiên là... được ạ. Tôi vẫn ngây người ra.

Người con trai đó khề khàng ngồi xuống bên cạnh tôi, anh khề đẩy gọng kính lên sát vào mắt, anh lấy quyển sách từ tay tôi.

- Gone with the wind ?

Tôi khề gật đầu hiền từ, mặc dù tôi cá rằng khuôn mặt tôi bây giờ đang tỏ thái độ ngơ ngơ trước cái hành động vô cùng tự nhiên ấy của anh.

- Là Đình Văn đấy !
- Ôi, đẹp trai quá !

Tôi nghe được mấy đứa con gái đứng đằng sau thì thảo, anh vẫn chẳng mấy may để ý đến thái độ của đám xung quanh. Đình Văn xem qua quyển sách rồi quay sang hỏi tôi.

- Em vẫn có thể đọc được sách khi cả một đám đang ồn ào bên cạnh như thế này à ?

- Hì... vâng ạ, vì em thấy bóng đá chán ngắt. Tôi cười rồi trả lời thành thật. Đình Văn cũng cười.

- Gì nhỉ, à... Phương Phương... !

Đình Văn làm vẻ nhớ tên tôi rồi khẽ cười. Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ tôi lại là đứa nổi tiếng dễ sợ như vậy sao, đến một hotboy trong trường cũng biết đến tên tôi.

- Sao anh biết tên em tài thế ?

- Biết thì biết thôi.

Đình Văn cười, mắt dõi theo từng đường bóng của cả hai đội. Tôi nhìn ra, thấy Đông Đông đang hùng hục chạy theo từng đường bóng và sút những cú dứt điểm. Đám đông hò reo cổ vũ vui mừng vì pha ghi bàn của cậu ấy, tôi khẽ cười. Đông Đông quay lại phía tôi giơ ngón tay hình chữ V ra hiệu chiến thắng. Tôi vỗ tay chúc mừng cậu ấy, dù chẳng hiểu gì về bóng đá nhưng tôi thấy Đông Đông vui nên tôi cũng vui thay cậu ấy.

Như vậy, đó là lần đầu tiên tôi gặp Đình Văn, đứa con gái ngốc như tôi lúc ấy chẳng hề biết rằng đó là anh chàng lớp trưởng lớp 11 chuyên Hóa, vẫn thường có một chiếc xe BMW đưa đón mỗi ngày. Đình Văn là công tử của một gia đình giàu có kinh doanh khách sạn nổi tiếng trong thành phố. Anh cũng là người được giải Nhất môn Hóa quốc gia và là gương mặt ưu tú mỗi sáng thứ hai hàng tuần thầy Hiệu trưởng vẫn đem ra làm gương cho những đứa lớp 10 chúng tôi.

Đình Văn có khuôn mặt chữ điền, sống mũi cao, môi đỏ, mắt đen một khuôn mặt toát lên vẻ nam tính, thân thể cường tráng. Anh cao khoảng 1m80. Đình Văn không trắng như Đông Đông mà có một làn da ngăm ngăm đen. Ít ra về khoản này tôi cũng tự tin hơn chứ không như tên Đông Đông suốt ngày lấy cánh tay ra mà chê bai da dẻ của tôi. Dường như tôi chẳng tìm thấy một khiếm khuyết nào ở Đình Văn từ ngoại hình, học thức cho đến gia cảnh, thậm chí tôi chẳng hề thấy anh nổi nóng với bất kỳ ai. Lúc nào cũng rất nho nhã và lịch thiệp với tất cả mọi người.

Mỗi buổi chiều ngoài sân bóng, Đình Văn ngồi bên cạnh tôi như thế, anh xem bóng đá, còn tôi chăm chú đọc sách. Thực tình Đình Văn ngồi cạnh bên tôi nào có được chữ vào đầu nhưng tôi vẫn cứ phải giả vờ như thế, thỉnh thoảng liếc qua nhìn khuôn mặt đang biểu lộ vui sướng hay tiếc nuối qua từng đường bóng của anh khiến lòng tôi dâng lên thứ cảm xúc rất lạ lùng.

- Cậu thích Đình Văn à ? Đông Đông chẳng ý tứ gì hỏi thẳng vào mặt tôi như thế.

- Thì... thì...không...à không... ý tứ là... Tôi ấp a ấp úng chẳng trả lời được một câu cho ra đầu ra cuối.

- Tứ hỏi là THÍCH hay KHÔNG THÍCH ? Đông Đông gần như nổi giận với tôi.

- Tứ... không phải là không thích.

- Vậy là CÓ.

Tôi lặng im đứng nhìn cái thái độ của Đông Đông, cậu ấy suy nghĩ một hồi rồi lấy tay chống cằm. Tôi giống như một kẻ tội lỗi với cái thứ tình cảm của chính mình đứng trước mặt Đông Đông giả bộ thành thực. Nhìn tôi một lượt rồi cậu ấy bảo.

- Cậu thì... không thể được ?

- Tại sao ?

- Tại... tại cậu... ngốc nghếch... béo, mặt cũng bình thường, học hành cũng thế...cậu chẳng phải là cô gái hoàn hảo để đứng với Đình Văn.

- Nhưng cậu nói cậu sẽ giúp tứ cơ mà ? Tôi kéo sát mặt Đông Đông về phía mình, rồi nhìn sâu vào mắt cậu ấy.

- Tứ...

- Đông Đông, tớ cần sự giúp đỡ của cậu. Cậu đã nói...

- Được thôi. Đông Đông chờ dài.- Nếu cậu muốn đến thế, để thích nghi với anh ta.

Cậu ấy ôm đầu thiếu não có vẻ bất lực trước thái độ rất quả quyết của tôi. Đông Đông nhìn tôi thêm một lượt nữa rồi hỏi.

- Cậu thích bắt đầu như thế nào đây ?

- Sao cậu lại hỏi tớ ? Chuyên gia là cậu cơ mà ? Cậu hứa sẽ giúp tớ.

Đông Đông chẳng nói chẳng rằng với tôi một lời, hai chúng tôi lại đi lòng vòng quanh sân trường. Tôi lại lẳng nhăng đi đằng sau cậu ấy năn nỉ. Cái dáng cao cao của cậu ấy khiến tôi cứ phải ngoái cổ lên nhìn xem thái độ của cậu ấy như thế nào. Cậu ấy cứ mặc tôi đi theo cậu ấy đằng sau như thế, rất lâu, Đông Đông im lặng tôi đoán rằng cậu ấy đang suy nghĩ tìm cách cho tôi.

Nắng chiếu hanh hanh lên khuôn mặt cậu ấy, tôi nheo mắt nhìn, ánh nắng làm tôi có cảm giác khó chịu. Lấy tay che mắt, tôi chỉ nhìn thấy khuôn mặt mờ mờ của Đông Đông, khuôn mặt trầm ngâm khó hiểu.

- Tớ... sẽ giúp cậu.

Cuối cùng Đông Đông cũng đồng ý với cái yêu sách của tôi với một thái độ miễn cưỡng nhưng tôi mặc kệ, dù sao thì có Đông Đông tôi cũng tự tin lên nhiều. Tôi cũng chẳng biết Đông Đông sẽ giúp tôi thế nào, nhưng nếu chỉ một mình tôi chắc tôi chẳng thể làm được gì cả, ngay cả chuyện mở miệng để nói chuyện với Đình Văn tôi cũng luôn cảm thấy khó khăn. Chính tôi còn nghi ngờ bản thân rằng tôi đang bị mắc một chứng bệnh gọi là **HỘI CHỨNG CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG BIẾT DIỄN ĐẠT CẢM XÚC CỦA MÌNH**.

Kể từ 1 tuần sau cái gật đầu nói sẽ giúp tôi, Đông Đông lặn mất tăm, trên lớp chăm chú nghe giảng thậm chí còn không quay sang nhìn tôi. Lúc lấy xe ở nhà xe, cậu ấy cũng vèo một cái biến mất, ngó trước ngó sau tôi đã không thấy cậu ấy đâu nữa rồi. Tôi lòng om hợn, hậm hực nghĩ rằng Đông Đông đang chơi « xỏ » mình. Tôi về nhà, lòng buồn bã, ăn cơm xong rồi leo lên giường nằm.

- Phương Phương, có nhà không hả ?

Tôi còn ngáp ngủ nhưng vẫn không thể quên được cái giọng của Đông Đông qua điện thoại. Gần như 1 tuần nay cậu ta chẳng thêm mở lời với tôi nên nghe được cái giọng nói dù là khó chịu này nhưng tôi vẫn cảm thấy vui đến khó tả.

- Tý tớ đến nhà cậu.

- Hả ? Để làm gì ? Tôi choàng tỉnh.

- Hừ, chuyện này không thể nói ở chỗ khác được.

Đông Đông nói xong rồi cúp rụp máy xuống, rồi khoảng 10 sau, tôi đã thấy cậu ra bấm chuông cửa inh ỏi. Cái mặt lấp ló sau cánh cửa tôi nhìn thấy đáng ghét vô cùng.

- Chuyện gì, không nói được trên lớp... lại còn đến nhà tớ. Tôi tỏ vẻ khó chịu, vẫn hậm hực về chuyện hôm trước.

- Thế tóm lại cậu có cho tớ vào không ?

- Hừ... có. Tôi cong môi lên kiêu phụng phịu rồi mở cửa cho Đông Đông dắt xe vào. Con ngựa sắt của cậu ấy được dán trông lạ mắt và độc đáo, nó khiến cho con Lu nhà tôi dường như quên mất nên gầm gừ Đông Đông hơn là việc gầm gừ mấy cái hình thù kì dị cậu ấy gắn ở đuôi xe.

Tôi tròn mắt nhìn Đông Đông uống cạn cốc nước lạnh tôi đưa cho, mồ hôi cậu ấy túa ra ướt đầm cổ áo phồng thành những vệt dài. Rồi cậu ta rút trong túi quần bỏ rộng thùng thình một tờ giấy nhàu nheo, trên đó có mấy dòng được ghi chép lại.

- Đây là tất cả những gì về tên Đình Văn ngu ngốc của cậu.

Tôi tóm lấy tờ giấy như bắt được vàng không quên lườm Đông Đông một cái rõ dài. Nhưng chưa cầm được nóng tay Đông Đông đã giặt lại nó từ tay tôi.

- Tên gốc đó...

- Làm ơn đừng gọi Đình Văn của tớ như thế...

- Hừ, của tớ cơ đấy, thôi được rồi...thế này nhé, anh ta là công tử của chuỗi khách sạn Vương Cường, nổi tiếng nhất trong thành phố này... cái đó cậu biết rồi... lớp trưởng chuyên Hóa...cái này cũng biết rồi nhỉ... anh ta có 3 anh em trai, sau còn hai nhóc sinh đôi nữa học lớp 4. Đây là người được đánh giá là ngoan, học giỏi, giao tiếp lịch thiệp với tất cả mọi người xung quanh đặc biệt rất được lòng phái nữ. Nhưng anh ta cũng là người khá cao ngạo. Ngoài học trên lớp anh ta còn thích chơi ghita, bóng bàn, cầu lông, bơi lội, vẽ tranh, cờ vua.... Sở thích của anh ta là môn Hóa và đọc sách, ngoài ra còn biết quản lý công việc kinh doanh của gia đình, anh ta cũng chính là chủ cửa hàng của phòng tranh Bạch Dương trong thành phố...

Đông Đông nhìn tôi dò xét – À, anh ta còn có một người bạn gái cũ, hiện đang học ở Anh, nghe nói cũng là một người rất tài giỏi, trước học chuyên Anh ở trường mình, theo như tin đồn thì cô ta rất xinh nữa. Yêu cầu bạn gái của anh ta là người phải xinh đẹp, tài năng... nói chung là hoàn hảo...Đa số con gái đến với anh ta đều là những cô nàng xinh, giỏi, nói chung cũng ngang ngửa anh ta...

Tôi ngồi phịch xuống giường như kiêu vừa nghe được những trong ngày tận thế của trái ấY. Trời ơi, một người như vậy làm sao một đứa con gái như tôi có thể sánh bằng anh ? Một đứa con gái vụng về, nhút nhát, với vô vàn khiếm khuyết...

- Điều quan trọng bây giờ là, cậu phải... gây sự chú ý của anh ta bằng một cách nào đấy ! Đông Đông đặt nhẹ tay lên vai tôi quả quyết như vậy.

* * *

Cuộc họp các lớp trưởng kéo dài trong vòng 3 tiếng đồng hồ xoay quanh chuyện tổ chức cắm trại cho khối học sinh lớp 10 mới vào. Thực tình thì tôi chẳng ham hố gì nhưng bởi vì... bởi cuộc họp này có sự xuất hiện của tất cả các lớp trưởng của ba khối, và trong đó có Đình Văn nên tôi đã hết sức chú ý lắng nghe.

- Chương trình cắm trại lần này là dành cho khối 10 nên tôi nghĩ nên dành cho các bạn khối 10 đứng ra tổ chức, vừa có thể xuất hiện những ý tưởng mới và còn làm mới lạ hơn những năm trước.

Đình Văn đại diện cho khối 11 cũng như trong ban tổ chức đưa ra ý kiến.

- Nhưng chúng ta cần một người có đủ bản lĩnh đứng ra nhận việc này. Lớp trưởng chuyên Anh khối 12 lên tiếng.

- Ai là người sẽ lên kịch bản và nhận nhiệm vụ này ?

Cả phòng im lặng, không có một cánh tay nào đưa lên, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt Đình Văn lướt qua tôi. Tôi khẽ cúi mặt xuống để tránh ánh mắt nhìn của anh,có mấy ý kiến ngồi dưới to nhỏ nói rằng việc này là quá sức cho học sinh khối 10 mới vào trường.

« Tôi sẽ làm... »

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà tôi lại chính là người thốt ra câu ngớ ngẩn đó. Suốt 16 năm sống trên đời nhưng chưa lần nào tôi cảm thấy mình ngu ngốc như lần này. Có lẽ, tôi lại phát hiện thêm một bệnh mới ình : **BỆNH KHÔNG THỂ KIỂM SOÁT ĐƯỢC LỜI NÓI VÀ HÀNH VI CỦA BẢN THÂN.**

- Tốt lắm, Phương Phương, vậy chuyện này sẽ giao cho em. Tuần sau đưa anh bản kế hoạch.

Đình Văn gật đầu với « quyết định lỗ làng » của tôi. Chỉ khi cuộc họp kết thúc và mọi người đi về hết tôi mới nhận thức được rõ ràng mình vừa hành động điên rồ như thế nào.

- Cố lên, anh sẽ giúp em ! Đình Văn khẽ nháy mắt với tôi, anh cười rất tươi, còn tôi mặt đang méo xệch như một cái giẻ lau nhúng nước.

- Đông Đông, cậu PHẢI giúp tớ. Tôi gào lên trong điện thoại như thế và rồi cục Đông Đông trả lời tôi như thế này thay cho câu đồng ý « Đồ ngốc xít »

Bản kế hoạch nhờ có sự trợ giúp của Đông Đông khiến cho tôi hoàn thành sớm trước 1 ngày so với dự định. Trước đó, tên Đông Đông đã không biết bao nhiêu lần bắt tôi làm lại, sửa, làm lại, sửa để cuối cùng đã ra

đòi một bản kế hoạch với những chương trình hoàn hảo. Giữa buổi trưa giờ nghỉ để chiều học ca khác, khi mà đám bạn trong lớp và Đông Đông đã đi ăn trưa, tôi tung tăng mang đến cho Đình Văn, lớp chuyên Hóa học trên tầng 4 còn lớp tôi học ở tầng 2.

- Anh xin lỗi. Tôi nghe thấy tiếng nói đằng sau cầu thang cạnh lớp chuyên Hóa.

Một cô bé xinh xắn đang khó thút thút, trên tay là khăn giấy được Đình Văn khê nhét vào tay cô

- Chúng ta chia tay...

Đình Văn khê cúi xuống và dịu dàng lau nước mắt cho cô bé kia, tôi đứng nép phía sau, cố gắng để hai người đó không thấy mình. Đình Văn hơi cười mỉm khi thấy thái độ của cô bé, khuôn mặt anh rấy bình thản còn cô bé tôi có thể nhìn thấy từng đợt đôi vai nhỏ bé của cô run lên sau từng tiếng nấc.

- Anh... chẳng lẽ... anh không còn yêu em nữa sao ?

- Anh chưa bao giờ nói yêu em. Đình Văn lạnh lùng nói.

- Anh hãy nói đi, vì sao... em không thể trở thành bạn gái anh nữa ?

- Vì em không thích hợp.

Cô bé ôm mặt khóc nức nở rồi chạy đi. Tôi đứng im không nói được tiếng nào khi bắt gặp cảnh không muốn, tôi định bước xuống cầu thang quay trở lại lớp học nhưng rồi bước chân tôi khựng lại.

- Phương Phương, em đấy à?

- À... à... em... em đến đưa cho anh cái này.

Tôi đẩy bản kế hoạch vào tay Đình Văn rồi chạy mất hút sau mấy bậc cầu thang. Tôi sợ rằng anh đã biết chuyện tôi đứng nghe lỏm được. Có lẽ Đình Văn cũng đã đoán được...

Ôi, Đình Văn của tôi, anh chàng hoàn hảo của tôi, tôi đã chứng kiến cái cảnh anh nhẩn tâm đến dịu dàng từ chối tình cảm của một cô gái xinh đẹp. Vậy thì tôi sẽ phải tính sao đây? Tôi sẽ phải làm sao nếu như một ngày tôi đứng trước mặt anh và nói tôi thích anh để rồi nhận lại một cái cười khẩy và một câu nói lạnh lùng “em không thích hợp”? Bởi tôi chẳng xinh đẹp, chẳng giỏi giang, chẳng có gì để “thích hợp” với anh ấy cả...

Thử xem có ai đau khổ hơn tôi không?

Đình Văn, em nhất định sẽ trở nên hoàn hảo, để có thể sánh bước cùng anh!

4. Chương 4

Tôi giấu nhem cuộc gặp gỡ vô tình đó không nói cho Đông Đông vì tôi thừa hiểu kiểu gì cậu ấy cũng la thào, rồi trỉ trích Đình Văn với những từ ngữ cay nghiệt, mà nói thật là khi nghe người khác nói về anh như thế tôi hoàn toàn không thích một chút nào. Trong tôi, hình ảnh Đình Văn hoàn hảo như một viên ngọc quý chẳng có một tỳ vết.

Buổi chiều, khi lớp học đã về hết, tôi ngồi lại góc sân trường trầm ngâm, Đông Đông bỏ đội bóng mà ngồi bên tôi, cậu ấy rút trong cặp ra một chai nước cam lạnh toát rồi đưa cho tôi. Cậu ấy uống coca, tôi thấy cậu ấy lắc nhẹ lon rồi bật nắp, nước bắn tung tóe thành những giọt li ti bay ra xa. Tôi nhíu mày.

- Cậu... còn trẻ con mà làm thế.

- Kệ, tớ thích là được.

Tôi lắc đầu với cái kiểu ương ngạnh của Đông Đông, cậu ấy thích gì, sẽ làm cho bằng được, mặc kệ người khác xung quanh. Thậm chí nhiều lúc tôi cũng cảm thấy cậu ấy mặc kệ những lời can ngăn của tôi.

- Haizzzzzaa!!!!!!!!!!!!!! Tôi thở dài thườn thượt, tâm trạng hỗn loạn và những gì vô tình được mắt thấy tai nghe lúc trưa khiến cho đầu óc tôi quay cuồng. Tôi cảm thấy ngọt ngào khi nhìn lại bản thân mình... một đứa con gái tầm thường chẳng có tài cũng chẳng có sắc.

- Có chuyện gì cậu không phải giấu tớ.

Tôi len lén nhìn ra xa, khẽ cười gượng, cố không cho Đông Đông nhìn thấy khóe mắt mình đang cay xè và cổ đang nghèn nghẹn không nên lời. Tôi đưa chai nước lên, cố đổ vào cổ đang gần như bị thiêu nóng bởi cái nóng của buổi chiều cuối mùa Hạ.

- Quay lại đây nhìn tớ này!

Đông Đông lấy tay đẩy nhẹ khuôn mặt tôi về phía cậu ấy, tôi khẽ gạt tay cậu ấy ra, rồi tự nhiên nước mắt cứ thế nhẹ nhàng rơi.

- Đừng có khóc, người ta lại tưởng tớ làm gì cậu.

- Hic hic hic...hu hu huh u...

- Cậu khóc xấu lắm! Đã xấu rồi lại còn...

- Hu hu hu hu...

Tôi khóc rống lên như một đứa trẻ, cũng chẳng hiểu uất ức vì chuyện gì mà tôi khóc cả, có lẽ là vì... Đình Văn, anh giống như một ngôi sao xa xăm mà tôi chẳng có cách nào với tới. Nhìn lại tôi xem, thử xem, tôi có khả năng để với tới được anh không?

Đông Đông cứ im lặng để tôi khóc như thế, cậu ấy chẳng nói chẳng rằng rồi lấy giấy ướt trong cặp ra lau mặt cho tôi. Cái cách làm của cậu ấy, chẳng dịu dàng, nhưng cũng chẳng có chút gì tỏ ra thương hại tôi, đơn giản như là cậu ấy chỉ muốn lau nước mắt trên khuôn mặt khó coi của tôi lúc ấy.

- Sạch rồi đấy, đứng dậy, đi về thôi.

Đông Đông nói như ra lệnh, tôi đứng dậy đi theo cái kéo tay của cậu ấy, nhưng cứ chốc chốc nước mắt lại chực tuôn ra. Tôi lấy xe ở nhà để xe của trường, loạng choạng với những bước đi bởi mắt tôi đã mờ đi vì nước. Vòng xe đầu tiên tôi nhào xuống đường, một chiếc xe máy lao đi vun vút qua...

- Thôi gửi xe lại, tớ đèo cậu về.

- Hic hic...

Đông Đông ái ngại nhìn bàn tay trắng xước của tôi, cậu ấy vào trường gửi xe lại cho tôi. Tôi ngồi sau cậu ấy, vẫn tấm tức khóc.

- Đồ ngốc xít này, nhiều nước mắt thế, tớ... hết sạch khăn ướt rồi!

Tôi im bất khi nghe thấy tiếng Đông Đông vừa giận dữ vừa tỏ ra thông cảm cho tôi. Tôi khẽ lấy tay lau nước mắt, nhìn lên trước mắt tôi là tấm lưng to bệ của cậu ấy, tôi nhẹ nhàng gục đầu vào... như muốn tìm kiếm một sự bình yên ở Đông Đông.

- Cậu... đừng phí nước mắt của mình vì anh ta. Hãy chứng tỏ cho anh ta thấy rằng, cậu là một cô gái tài năng mà bao nhiêu chàng trai đều đáng mơ ước. Cậu... làm được mà.

- Nhưng... tớ không thể...

- Cậu có thể, mà còn tớ ở đây, đừng lo gì.

Tôi vẫn gục đầu vào lưng Đông Đông từng lời nói của cậu ấy lọt vào tai tôi như có sức mạnh khiến nước mắt tôi ngừng rơi và rồi tôi cảm thấy được nguồn sức mạnh từ Đông Đông truyền qua người tôi. Tôi khẽ lau nước mắt.

- Cậu hứa đi, cậu sẽ giúp tớ, sẽ luôn ở bên tớ?

- Uhm, thế có trời đất chứng giám Đông Đông sẽ mãi mãi ở bên Phương Phương cho dù có bất kể chuyện gì xảy ra.

Lời hứa đó của Đông Đông, có tôi, cậu ấy và con đường chiều vàng vọt những nắng, có gió thổi nhẹ, có mây lững lờ trôi chứng kiến. Tôi dựa vào tấm lưng của Đông Đông, hé mắt nhìn khung cảnh xung quanh, chúng

tôi yên lặng, mây yên lặng, gió yên lặng, con đường ngút ngàn yên lặng nhưng có lời hứa ấy là cứ vang vọng mãi như tạc vào trời đất.

Sau khi đã cạn kiệt nước mắt để khóc lóc và làm tình làm tội Đông Đông, tôi lấy lại tinh thần và quyết chí như một cô gái trưởng thành. Tôi quyết tâm sẽ không yếu đuối và trẻ con nữa, tôi quyết tâm sẽ trở nên tài giỏi để khiến cho Đình Văn chú ý đến tôi. Đó là những gì tôi đúc rút được từ bậc thầy Đông Đông, cậu ấy cho rằng, bất kì một người con trai nào như cậu là một ví dụ cũng sẽ bị thu hút bởi những cô gái tài giỏi. Và tôi đã tin lời Đông Đông.

Vấn đề đầu tiên của tôi lúc này là ngoại hình, tôi đang sở hữu một thân hình mà đối với Đông Đông dù chẳng hề trâu ghẹo tôi nhưng cứ mỗi khi đi qua hàng heo quay là cậu ấy lại cười húc hức, rồi chỉ trỏ nói thật tôi chắc sẽ thơm ngon hơn cả con heo đang quay vàng ươm kia. Thú thật từ khi lên cấp 3 tôi cũng chẳng chú ý đến ngoại hình của mình, tôi ăn vô tội vạ, thích gì ăn nấy, và nhất là lại có thêm kẻ đồng minh là Đông Đông cứ thỉnh thoảng lại lôi kéo tôi đi ăn xiên, xúc xích hoặc mấy món nướng ở gần cổng trường đến nỗi bà chủ quán đã quen mặt hai đứa. Tôi đã tăng thêm 2kg nữa, như vậy là cao 1m60 nặng 60kg tròn trịa, đứng lên bàn cân suýt nữa tôi đã phát ngất đi. Đấy, tôi còn cảm thấy chán ngất chính tôi thì làm sao tôi có thể tự tin gây sự chú ý từ Đình Văn được cơ chứ?

- Tớ bảo rồi, cậu phải tập thể dục đi.

- Hu hu hu, nhưng... dậy sớm đi học là một việc khó khăn với tớ, làm sao tớ có thể dậy sớm để đi tập thể dục được.

- Hừ, đồ lười biếng.

- Hu hu, tớ nghe nói là nhịn ăn sẽ gầy đi, đúng không?

“Cốc”

- Á, SAO CẬU ĐÁNH TỚ???

- Đồ ngốc xít này, đây là cách giảm cân ngu ngốc nhất mà tớ từng biết, mấy bà chị tớ đã làm thế và có người đã phải nhập viện truyền nước đấy biết chưa?

- Vậy... vậy làm sao bây giờ?

- Tóm lại, ngày mai, buổi sáng 5h đi tập thể dục cùng tớ.

- Trời, tôi chết chắc rồi. Đồ Diên Đông Đông! Tôi ôm đầu kiểu vừa nghe được một tin sét đánh.

- Cậu mà không dậy tớ sẽ lột da cậu đấy, nghe chưa? Đông Đông trợn mắt hù dọa tôi như kiểu nếu không nghe lời cậu ấy tôi sẽ phải chịu đựng cơn thịnh nộ ấy.

- Đồ 4D!!!!!!!!! Ghờ ghờ. Tôi tức ghen cổ.

- 4D là gì? Cậu ấy ngó người ra hỏi tôi.

- ĐỒ DIÊN ĐÔNG ĐÔNG. Hahaaahaaa. Tôi cười khoái trá vì cuối cùng cũng trâu lại được chứ không để cậu ta bắt nạt nữa cộng thêm sung sướng vì nghĩ ra một nick name vừa độc vừa lạ lại có thể khiến cho Đông Đông cứng họng chẳng làm gì được tôi.

- Được đấy, ngốc xít, cậu đứng lại cho tôi!!!!!! Đông Đông chạy rượt đuổi theo, tôi vánh mắt xuống làm xấu mắt chọc ghẹo lại cậu ấy. Sân trường ngập nắng, có hai kẻ chạy như diên rượt đuổi nhau, hai kẻ diên ấy là tôi và Đông Đông. Chúng tôi cứ thế trâu đùa cho đến khi mệt nhoài, mồ hôi vã ra như tắm nhưng ánh mắt và nụ cười đầy những tia hạnh phúc.

* * *

Đúng 5h sáng hôm sau, khi tôi còn đang êm ả trên chiếc giường của mình và mơ một giấc mơ thật đẹp về Đình Văn thì tên nhãi Đông Đông đã lôi tôi dậy. Cái điện thoại bố mẹ lắp cho ở phòng tôi kêu ầm ĩ, tôi bật mình dậy vớ lấy nếu không muốn tiếng chuông reng reng ấy làm đánh thức cả nhà.

- Dậy mau, 5p nữa tớ ở cổng nhà cậu.

Tôi lò dò đi xuống nhà trong bộ dạng tóc tai rối xù xù, vớ tạm chiếc áo khoác mỏng khoác lên người, tôi mở cổng đi ra. 5h sáng, không khí còn ẩm hơi sương khiến tôi rùng mình, trong khi đó Đông Đông lại trông rất “xì pót” trong chiếc áo cộc, quần lửng, giày thể thao đang toe toét cười với tôi.

- Cửa cậu này!

Đông Đông vút về phía tôi đôi giày thể thao màu hồng, tôi đỡ lấy vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Đồ ngốc, đeo vào đi, nếu không muốn chân cậu sưng vù lên.

Tôi bỏ đôi dép lê ra rồi đeo giày và, nó vừa vặn với chân tôi, cậu ấy thật khéo léo. Tôi xoay người cho Đông Đông ngắm nghía.

- Đẹp chứ! Tôi hỏi, miệng cười toe sung sướng.

- Xời, con mắt của tớ mà! Đông Đông chống tay lên cằm, mắt vẫn nhìn đôi giày rồi gật gù- Thôi đứng thế đủ rồi đấy, chạy đi nào!

Đông Đông túm lấy tôi rồi lôi tôi đi, đường phố buổi sáng vắng tanh, chúng tôi quyết định sẽ chạy ra công viên gần trung tâm thành phố. Buổi sáng, ngoài công viên đông đúc hơn tôi tưởng tượng. Chạy được hai vòng hồ người tôi bắt đầu toát mồ hôi, nóng bừng bừng, chân thì có cảm giác đau nhức và người cảm giác khó chịu chẳng còn sức lực mà thở ra hơi được nữa.

- Hừ hừ hừ, tớ...mệt... mệt... lắm rồi... không chạy được... nữa đâu...

- Hít sâu vào nào, thở ra, ok rồi đấy, nghỉ một tý nhé!

Đông Đông dìu tôi nghỉ lại cạnh một chiếc ghế đá, cậu ấy chạy đi mua nước cho tôi. Lúc này, nắng đã bắt đầu chiếu xua tan đi sương đêm, người ra công viên tập lại càng đông hơn có cả những cụ già, cả em nhỏ, đám thanh niên như tôi và Đông Đông lại càng đông đúc hơn. Người thì đi bộ quanh hồ, người thì đá cầu, người thì tập dưỡng sinh, rồi xa xa có chỗ tập aerobic của mấy bà lớn tuổi. Đám thanh niên con trai thì có khu đá bóng riêng, tôi nhìn xung quanh rồi mới nhận ra rằng tinh thần thể dục ở khắp nơi và chẳng kể già hay trẻ. Mấy chị con gái mặc đồ thể thao, quần sooc đi bộ quanh đó làm ấy anh con trai trầm trồ ngược nhìn theo, tôi cũng vậy, nhìn dáng người khỏe mạnh đầy đặn tôi trở mặt mơ ước.

- Uống đi. Đông Đông đưa cho tôi chai nước lọc.

- Tớ tưởng nước cam chứ, cậu hay mua cho tớ nước đó còn gì.

- Ngốc ă, không phải cậu đang muốn giảm béo à? Tập thể dục nên uống nước lọc thôi. Đông Đông giải thích cho tôi.

- Ủ nhỉ, tớ quên, hihhi. Tôi cười toét, thấy ngổ ngổ vì cái kiểu trẻ con không hiểu chuyện của mình.

- Cứ chăm chỉ tập đi, rồi một ngày cậu sẽ có được thân hình siêu nóng bỏng như mấy chị kia kìa. Hahaha. Đông Đông lại bắt đầu chọc ghẹo tôi.

- Xí, đồ hám sắc.

- Tớ mà không hám sắc thì tớ biến thành con gái như cậu rồi. Chẳng phải con gái xinh ra là để con trai ngắm sao? Vậy cơ sao không biết làm đẹp ình?

Tôi cứng họng với lí luận của Đông Đông, mà đúng là tôi thấy những điều ấy cậu ấy nói chẳng sai chữ nào. Tôi suy ra một điều rằng, để thu hút Đình Vãn, trước tiên vẻ ngoài của tôi phải “ổn” đã, chứ không phải là một thân hình “múp míp” như bây giờ. Nếu như để so sánh tôi với những cô nàng trong bộ sưu tập của Đình Vãn có lẽ là hàng tỉ năm nữa tôi mới có thể đọ lại được nếu cứ giữ cái vẻ hồn nhiên vô tư ăn uống ngủ nghỉ như bây giờ.

Buổi sáng đầu tiên dậy sớm tập thể dục khiến cho tôi không ít phiền toái, bố mẹ sáng dậy tá hỏa đã không thấy tôi đâu còn định đi tìm. Họ kiểu như bị ngạc nhiên thái quá không còn có thể nói được lời nào khi nhìn thấy tôi đang rất vui vẻ trả lời rằng “con đi tập thể dục về ă”. Tôi tắm giặt sạch sẽ rồi đi học, chứ không phải như mọi hôm phải nhờ đến mẹ tôi “hò đồ” kêu tôi dậy nữa.

Tôi đến lớp sớm, hí hửng với ý nghĩ chắc mình sẽ là người đầu tiên nhưng đã thấy Đông Đông đến trước tôi rồi. Tôi chu mỏ, cau mày rồi lườm Đông Đông một cái, và ra vẻ làm mặt như giận dữ vì cậu ấy đến trước tôi. Đông Đông thấy thế rồi bật cười, rồi cậu ấy phẩy tay như kiểu không thèm chấp.

Nhưng cái sự nghiệp tập thể dục của tôi cũng chỉ được có 2 hôm, sau hôm thứ 3 chân tôi bị đau cơ không thể nào nhấc lên được, thậm chí lê lét để đạp xe đi học cũng là một vấn đề khốn khổ đối với tôi. Cuối cùng thì tôi lại phải nhờ đến cái kẻ mà đã hại tôi ra nông nổi này, và cái kẻ ấy đang kêu than rằng giúp tôi là đang “tự đem dây buộc cổ”. Đông Đông rút cuộc phải qua đón tôi vì chân đau tôi và cậu ấy tỏ ra khá hối hận sau khi phải đưa đón tôi hàng ngày, lại cả thêm chuyện tôi cầu nhàu ở đằng sau trách móc đủ kiểu này nọ.

Sau chuyện tôi bị đau chân vì 2 hôm dậy sớm tập thể dục, đám bạn trong lớp chẳng hiểu đã biết được và chọc ghẹo tôi. Mấy đứa con trai lém lỉnh nói với tôi rằng, nếu lớp trưởng giảm được cân thì chúng sẽ gọi tôi là “chị” hoặc “đại ca” tùy theo ý tôi muốn. Phương Anh và Huyền Thương có vẻ như rất thích thú với những gì được nghe thuật lại từ miệng của Đông Đông khiến cho tôi càng căm tức hơn. Như vậy việc tập thể dục giảm cân của tôi giờ không còn là chuyện giữa tôi và Đông Đông nữa mà bây giờ trở thành chủ đề HOT của lớp, điều đó khiến cho tôi cảm thấy rằng, nếu như từ bỏ ý chuyện giảm cân này thì tôi làm sao có đủ dũng khí mà đứng lên lãnh đạo đám thường dân ở lớp nữa.

- Hừ, Đông Đông, được lắm, cậu lại khiêu khích tớ, ĐỪNG CÓ HÒNG, CỨ CHỐNG MẮT LÊN MÀ COI!!!!!!!!!!

Tôi bắt đầu với cái quyết tâm giảm cân bằng một tinh thần cao vời vợi, việc này là hoàn toàn do tôi TỰ NGUYỆN chứ không phải do tên điên Đông Đông bắt ép nữa.

Nhưng đôi khi cuộc sống không phải cái gì muốn là được cả, tôi bắt đầu nghiên cứu hết những kiến thức khoa học để tốt cho chuyện ăn kiêng, sau khi mất một buổi tối ngồi nghiên cứu tôi rút ra được rằng rau là loại thức ăn nhất cho tôi lúc này và kiêng kị những gì có liên quan tới từ “thịt”. Tôi cũng tránh xa tất cả những loại thức ăn béo bở cũng như tất cả những món ăn yêu thích ở cổng trường cùng với Đông Đông mặc kệ cậu ấy vẫn nhăn nhó nhìn cái mặt thêm thuồng của tôi nhìn cậu ấy ăn ngon lành.

- Thôi ăn đi chứ, cậu cứ ngồi nhìn tớ áy náy lắm.

- Hừ, tớ không ăn.

- Một cái xúc xích không béo được đâu.

- KHÔNG là KHÔNG mà.

Tôi đã quyết tâm rồi, quyết tâm cao như núi Thái Sơn nên mặc kệ Đông Đông vẫn cứ cố tình trêu chọc tôi. Cuối cùng cậu ấy cũng phải đầu hàng mà không trêu tức tôi nữa.

- Thôi ăn đi... cậu mà ốm... tớ... thương lắm.

Tôi cười toe vì lần đầu tiên nghe được một gọi là tử tế từ cậu bạn thân vốn dĩ bình thường vẫn tỏ ra chẳng tốt đẹp gì. Tôi nhảy lên bá vai cậu ấy, giật giật tóc đầu đinh vuốt keo dựng đứng của Đông Đông.

- Cảm ơn, cậu đúng là bạn tốt của tớ.

* * *

Đồ Diên Đông Đông hí hửng với đội bóng tham gia giải đá của trường, mỗi buổi chiều tôi chán ngắt với việc ngồi xem cậu ấy và đội tập luyện với nhau. Giải đấu lần này là chương trình được tổ chức cùng với hội trại để lấy thành tích thi đua. Lớp tôi mới vào nhưng đã phát hiện ra những nhân tài như Phương Anh, Huyền Thương tham gia hát hò, diễn kịch thi văn nghệ. Còn các thành viên khác trong lớp thì đang rất háo hức với hội trại, từ việc nhỏ nhất như giấy trang trí, khung trại, mô hình... đều được nhiệt tình hưởng ứng. Tôi khá mệt với việc phải lên kế hoạch và phân công xem ai sẽ đảm nhận những công việc gì. Nhóm Hiếu “hâm”, Xuân Trường, Ngọc Bảo, Hoàng Lâm lo đảm nhiệm bản vẽ và mô hình, nhóm Trung, Nguyệt, Hoa, Ngọc Lan lo đảm nhiệm cắt giấy trang trí, nhóm Mai, Hà thì lo các khoản về hậu cần và những món ăn chúng tôi sẽ bán ở hội trại hôm đó... tóm lại là hàng đống việc đổ lên đầu nhưng xem ra ai cũng nhiệt tình vì dù sao đây cũng là hoạt động đầu tiên vào cấp 3 mà chúng tôi sẽ cùng nhau làm. Nhóm bóng đá 6 người

của Đông Đông ngoài việc tập luyện cũng giúp cả lớp những việc như tập căng bạt, cây gậy... Là lớp trưởng nên trọng trách của tôi càng trở nên nặng nề hơn, nhưng tôi đang phấn đấu để trở thành một cô gái tự tin, quyết đoán và giỏi lãnh đạo nên tôi cố gắng hết sức mình coi như đây là một khoảng thời gian để tập dượt.

Việc phân công ở lớp tôi phải quản lý và bao quát tất cả, ngoài ra, bản kế hoạch hội trại ở trường các chương trình đều do tôi viết ra nên để kết hợp triển khai với các lớp khác cũng là một vấn đề đầy trọng trách. Đình Văn sau khi xem bản kế hoạch đã rất khen ngợi tôi, cũng chỉ có một vài điểm nhỏ cần sửa lại.

- Anh đã không lảm nhảm khi nhìn nhận khả năng về em, bản kế hoạch rất tuyệt! Đình Văn khen ngợi tôi khi tôi đến gặp anh để bàn bạc.

- Hi, em cũng chỉ viết theo những gì em cảm thấy là hợp thôi.

- Nhưng rất ok, cũng khá mới lạ nữa.

- Cảm ơn anh.

- Việc thi đấu bóng đá anh sẽ lo, chương trình Văn nghệ bên Chuyên Văn 10 sẽ đảm nhiệm, hoạt động sách ảnh sẽ do Chuyên Lý 12, cắm trại sẽ do cả ban tổ chức tiến hành chấm điểm, những hoạt động chung trong ngày sẽ được tập dượt, riêng khoản nhảy cổ động thì anh sẽ giao cho Chuyên Anh... Còn em sẽ bao quát và tổ chức chung. Đây là dịp mà em có thể thể hiện tài năng lãnh đạo của mình, cuối chương trình còn có cuộc bầu chọn dành cho “người lãnh đạo tài giỏi” của cả trường đấy.

Tôi nghe từng lời Đình Văn nói không sót một chữ nào, tôi khá hào hứng với cuộc bầu chọn này vì đây là cuộc bầu chọn thường niên. Mỗi năm chỉ có một người nhận được đề cử cho giải thưởng này và cũng sẽ trở thành người nổi tiếng trong trường. Tôi được biết hai năm liền giải đó dành cho Đình Văn.

Tôi chớp chớp mắt đứng xem những bức ảnh trong phòng truyền thống của trường, có một góc những bức ảnh lưu lại những ngôi vị “lãnh đạo tài giỏi” của trường trong nhiều năm qua. Điều đặc biệt là trong suốt 15 năm tổ chức chương trình này chưa hề có một cô gái nào đạt được danh hiệu này.

- Thế nào? Em sẽ là một trong những người được vinh danh ở đây chứ?

Đình Văn cười tủm tỉm rồi nói với tôi khi mắt tôi đang dán vào những bức ảnh và bằng khen một cách đầy thán phục. Tôi vẫn chăm chú và thầm ao ước một ngày ảnh của tôi sẽ được dán bên cạnh ảnh của Đình Văn như thế này.

- Cô gái quyền lực nhất và duy nhất trong 15 năm qua, em nghĩ em sẽ trở thành cô gái đó không?

Tôi ngược mắt lên nhìn Đình Văn, đôi mắt anh nhìn về phía những bức ảnh và danh hiệu. Tự sâu thẳm tâm hồn tôi có một điều gì đó thôi thúc một cách mãnh liệt, nó giống như một nguồn sức mạnh vô cùng ghê gớm mà tôi chưa lần nào khám phá ở bản thân mình

“Đình Văn, nếu em có thể trở thành cô gái duy nhất trong 15 năm lịch sử trường đạt được vị trí đó, thì anh có đưa mắt về nhìn em chỉ một lần thôi không?”

5. Chương 5

Sau cuộc gặp mặt nói chuyện với Đình Văn trong phòng truyền thống của trường, tôi mang trong mình một quyết tâm cao ngất trời. Việc đầu tiên trong số những chuỗi việc tôi đặt ra ình, ngoài việc giảm cân để có được một vóc dáng đẹp đẽ ra thì tôi tìm tòi đọc sách cũng như nghiên cứu những kĩ năng để hoàn thiện phục vụ cho cuộc thi tìm kiếm “người lãnh đạo tài giỏi”. Cho dù đây chỉ là một cuộc thi có qui mô nhỏ của trường nhưng tôi thật sự muốn thử sức, có lẽ bởi Đình Văn, anh chính là nguyên nhân để tôi có niềm động lực để phấn đấu. Tuy nhiên tôi vẫn gặp phải những vấn đề bất cập, đó là việc ngại ngùng phát biểu trước đám đông, mặc dù khi làm lớp trưởng của A1 tôi cũng đã cố gắng cải thiện, nhưng dường như tôi vẫn cảm thấy chẳng tự tin chút nào. Có lẽ tôi lại mắc thêm một căn bệnh nữa đó là KHÔNG THỂ PHÁT NGÔN CHÍNH XÁC NHỮNG Ý CẦN DIỄN ĐẠT.

Tôi lại lúi cúi hàng đông vắng vẻ của tôi đến tìm Đông Đông, mấy ngày hôm nay tôi chẳng đợi cậu ấy ở sân bóng nữa, Đông Đông đang cố gắng tập luyện cho giải đấu còn tôi cũng đang bận rộn với cuộc thi kia. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn phải vác cái mặt buồn tẻ của mình đến gặp đồ đệ này.

- Hơ... chào cậu... Tôi giơ tay lên ra hiệu chào Đông Đông, cố gắng cười một cái để tỏ vẻ tự nhiên nhưng chẳng hề được.

Đông Đông vứt quả bóng ra cho người khác rồi chạy đến bên cạnh tôi, trên trán cậu ấy mồ hôi lấm tấm, tôi thấy rõ những vết bẩn vì lăn lộn trên ngực áo cậu ấy.

- Nhìn mặt thấy ghét rồi. Đông Đông đưa tay véo má tôi một cái.- Nói đi, có việc gì?

- À, à thì... tớ muốn đến xem cậu tập bóng ý mà. Tôi chống chế.

- Đồ dở, nhìn mặt cậu là tớ biết thừa rồi. Nói!

Cái kiểu hùng hùng hổ hổ của Đông Đông khiến cho tôi phát sợ, nhưng giờ lỡ bị cậu ấy “đọc vị” rồi nên tôi đành phải tiếp tục thở ngắn than dài. Đông Đông ngồi phệt xuống đất, cầm chai nước tu ừng ực, rồi lấy tay lau những giọt mồ hôi trên trán đang chảy xuống mặt cậu ấy nhìn tôi với cái thái độ kiêu như “tớ biết tổng hết mọi chuyện rồi”

- Tớ muốn... tham gia cuộc thi “người lãnh đạo tài giỏi”. Tôi rụt rè nói với Đông Đông.

- Vì Đình Văn?

- Không... là vì tớ thôi.

Tôi nhanh nhẩu trả lời vì biết kiểu gì Đông Đông cũng hỏi như thế, và nếu tôi trả lời là Đình Văn kiểu gì cậu ấy cũng la lối và chẳng đời nào giúp tôi.

- Vậy thì tốt, nào cậu giờ to hơn rồi đấy ! Đông Đông châm chọc.- Nhưng thực sự tớ thấy cuộc thi ấy là cuộc thi ngu ngốc nhất mà tớ từng biết. Đông Đông cười ha hả, kiểu như giễu cợt thái độ rất chi là nghiêm túc của tôi lúc bấy giờ.

Tôi xì mặt xuống, chớp chớp mắt, cố quay mặt ra chỗ khác để Đông Đông không nhìn thấy thái độ như là sắp khóc của mình.

- Thôi được rồi, tớ sẽ giúp cậu.

Tôi nhướn miệng cười thật tươi ngược hoàn toàn với thái độ xì mặt trước đó

- Hừ, đồ béo phì phức kia!

Đông Đông cuối cùng cũng phải chịu thua đồng ý giúp tôi, thật tình chuyện cũng chưa đến mức tôi phải khóc nhè nhưng tôi cố tình giả vờ sắp khóc như thế, bởi biết nếu Đông Đông thấy tôi khóc cậu ấy cũng rồi rít cả lên. Tôi cố gắng giấu đi nụ cười rất chi là nham hiểm của mình.

« Hi hi, Đông Đông, cậu cứ chê tớ ngốc nhưng cậu mới là tên siêu ngốc ấy » Tôi cười sung sướng trong bụng.

Như vậy, việc tập dượt cho cuộc thi giờ lại có « thầy » Đông Đông của tôi trợ giúp, tôi nghiên cứu kỹ lưỡng những chương trình và câu hỏi có thể có và cố gắng học cách hùng biện sao cho tự nhiên và gây thuyết phục nhất. Buổi trưa chúng tôi ở lại lớp, Đông Đông ngồi dưới bàn như một vị giám khảo thực thụ, còn tôi đứng trên bục điệu bộ và giọng nói đúng như kịch bản mà « thầy » Đông Đông đã đặt ra.

- Cậu cứ tưởng tượng như thế này nhé, sân khấu chỉ có mình tớ thôi, như bây giờ nè, và giám khảo cũng chỉ có mình tớ. Thế nên, cứ thể hiện tự tin vào, đừng quan tâm gì cả, giống như kiểu cậu phớt lờ tớ í. Đông Đông cười cười rồi dặn dò tôi.

Tôi hít một hơi rồi khẽ gật đầu, bàn tay cậu ấy đặt lên vai tôi một cách tin tưởng. Dường như lúc nào Đông Đông cũng làm cho tôi cảm giác rằng cậu ấy là một người mang cho tôi cảm giác an toàn tuyệt đối.

Một tuần lễ cho tập dượt trôi đi nhanh chóng, mặc dù Đông Đông phải bận rộn tập bóng nhưng cậu ấy vẫn dành thời gian cho tôi. Tối đến, khi học bài xong xuôi, Đông Đông gọi điện thoại và bắt tôi phải học thuộc và nói một cách trôi chảy để cậu ấy đầu dây bên kia bấm giờ. Mặc dù hơi khó chịu với cái kiểu ương bướng

và chỉ bảo của Đông Đông nhưng tôi vẫn phải tuân thủ tử tế, vì tôi biết giờ « ngoan ngoãn » nghe lời sẽ có lợi cho tôi hơn là chống đối cái kẻ điên Đông Đông trong lúc nước sôi lửa bỏng như này.

Thế rồi ngày quyết định của cuộc đời tôi cũng đã đến, sau khi ăn uống kiêng khem thì cuối cùng tôi cũng cố nhét mình vào được chiếc áo dài, búi tóc cao và trang điểm lên trông tôi khá lạ lẫm. Tôi nhìn mình trong gương, khẽ mỉm cười « hóa ra mình trông cũng đâu quá tệ ! »

Tôi hít một hơi thật dài khi ngồi sau cánh gà đợi đọc đến tên mình. Tên Đông Đông hứa hẹn sẽ đến tôi nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ nhưng vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Tim tôi bắt đầu đập liên hồi như kiểu sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Ngó trước ngó sau tôi thề rằng tôi chỉ ngóng trông cái mặt đáng ghét của Đông Đông lúc này nhưng vẫn chẳng thấy. Tôi thấy chân mình run run, tay không thể nắm chặt lại được nữa, và rồi tôi giật bắn mình khi MC ở ngoài đang réo tên mình.

Tôi nhắm tịt mắt, hít một hơi thật dài rồi đi ra. Trong khi những đối thủ của tôi có vẻ rất tự tin thì tôi tự cảm thấy mình như sắp ngất ngay được. Vẫn chẳng hề thấy Đông Đông đâu, tôi đưa mắt nhìn cả hội trường, có thể nhầm lẫn ai đó nhưng nhất định không thể nhầm lẫn tên Đông Đông được. Nhưng tóm lại, tôi vẫn không thấy cậu bạn mà hàng ngày tôi vẫn cho rằng cực kì phiền phức và đáng ghét ấy đâu cả.

« Đông Đông, ước gì, cậu ở đây lúc này... » Tôi rầu rĩ tự nhủ trong lòng. Có thể tôi sẽ chẳng thể nào trở thành người chiến thắng trong ngày hôm nay được. Nhưng... Đình Văn, chàng trai của tôi, anh vẫn đang ngồi dưới hàng ghế đầu, vẫn đang theo dõi từng cử chỉ điệu bộ của tôi lúc này. Tôi sẽ chẳng thể nào thua cuộc được, dù có Đông Đông hay không.

Tôi hít thêm một hơi thật dài nữa, dường như mọi cảm giác sợ hãi đã tan biến. Tôi thấy lồng ngực mình căng đầy những khí và như thêm sức mạnh. Tôi khẽ mỉm cười, khuôn mặt có lẽ rằng chẳng còn « tái mét » như lúc đầu nữa. Tôi tự tin đứng vào vị trí của mình, và bắt đầu tập trung với những câu hỏi.

« Dù có cậu hay không, tớ nhất định sẽ vẫn là một cô gái tự tin, đồ tồi... Đông Đông ạ »

- Phương Phương cố lên !
- Phương Phương chiến thắng
- Phương Phương

Bỗng chốc tôi nghe như có ai đó réo tên mình, tôi khẽ nhìn xuống, một nhóm đông đúc có mang cờ, băng rôn to hoành tráng dán chữ có... tên tôi. Đứng bên cạnh tên Đông Đông cũng hào hứng hò hét không kém, cả hội trường dường như ồn ào hơn hẳn và không khí cũng nồng nhiệt cổ vũ cho những người tham dự. Tôi đỏ mặt khi nhìn thấy cậu bạn đáng ghét của mình đang gào tên mình âm ỉ mặc kệ những ánh mắt xung quanh. Cậu ấy vẫn mặc nguyên xi bộ quần áo thể thao lấm lem bùn đất, mái tóc dầu dính dính đứng của Đông Đông ướt nhẹp, tôi dù có đứng cách xa cậu ấy nhưng vẫn thấy rõ những giọt mồ hôi đang nhẹ nhàng rơi xuống trên khuôn mặt của Đông Đông.

Tôi hít thêm một hơi thật dài nữa, ánh mắt đầy tin tưởng của Đông Đông hướng về phía tôi. Tôi thấy mình như lại được tiếp thêm sức mạnh một lần nữa.

« Cậu cứ tưởng tượng như thế này nhé, sân khấu chỉ có mình tớ thôi, như bây giờ nè, và giám khảo cũng chỉ có mình tớ. Thế nên, cứ thể hiện tự tin vào, đừng quan tâm gì cả, giống như kiểu cậu phốt lờ tớ í »

Tôi nghe như có tiếng Đông Đông dặn dò văng vẳng bên tai mình. « Đúng rồi, tớ sẽ làm theo như những gì cậu nói » Tôi hạ quyết tâm rồi tập trung hết sức mình vào những câu hỏi và tình huống được đưa ra.

Tôi không dám chắc rằng có phải nhờ có sự cổ vũ và có mặt của Đông Đông hay không mà tôi đã lọt qua hai vòng thi một cách xuất sắc, những câu hỏi đưa ra tôi đều trả lời một cách « ngon lành », đấy là nói theo cách của Đông Đông. Ban giám khảo đều tỏ vẻ hài lòng với thái độ cực kì tự tin và lưu loát trong từng câu từng chữ của tôi. Chính tôi cũng « giật mình » về cái thứ được gọi là khả năng tiềm ẩn mà tôi chưa từng khám phá của bản thân mình.

Tôi lọt vào vòng thứ 3, vòng thi hùng biện với đối thủ là một leader của khối chuyên Văn. Cả hội trường im ắng như nín thở dõi theo vòng thi gay cấn nhất. Tôi nhìn xuống, Đông Đông cũng đứng như nín thở dõi theo từng cử động của tôi, cậu ấy khoát tay, đôi mắt nhìn tôi vẫn là ánh mắt đầy tin tưởng. Rồi Đông Đông

khẽ mỉm cười, nụ cười lém lỉnh nghịch ngợm, bất chợt trong tôi như có thêm một thứ động lực từ chính nụ cười ấy. Tôi thấy trái tim mình khẽ rung, có một thứ cảm xúc khẽ lóe lên mà tôi chẳng thể nào nhận biết được đó là gì...

« Bạn là người chúng ta tin cậy để ta tự tin -F.Perier. Em hãy nêu ý kiến của em về vấn đề này »

Đó là chủ đề hùng biện mà tôi bốc thăm được, cầm tờ giấy trên tay tôi khẽ run run. Cả hội trường im ắng, Đông Đông vẫn không rời ánh mắt khỏi tôi.

“Bạn là người chúng ta tin cậy để ta tự tin” trong tâm trí tôi lúc này giống như một cuốn phim quay chậm....Tất cả kỉ ức, tất cả kỉ niệm, tất cả những gì tôi và Đông Đông đã làm suốt thời gian qua...

Tôi hít một hơi thật dài rồi cất lời.

“Tôi đã từng là một cô bé nhút nhát sống trong vỏ bọc chính mình tạo ra, tôi cũng đã từng nghĩ đến những việc lớn lao mà mình sẽ làm, nhưng rồi chính thái độ nhút nhát của bản thân mà tôi chưa bao giờ dám làm những điều dù chỉ là trong ý nghĩ. Và rồi, tôi may mắn gặp được một người bạn đặc biệt, người cho tôi cảm giác tin cậy, người đã giúp cho tôi có niềm tin, người đã cho tôi có sức mạnh để tự tin đứng ở đây...

Có người đã nói rằng “bạn là người chúng ta tin cậy để tự tin”. Tôi thật sự biết ơn vì người bạn thật sự tin cậy ấy. Cậu ấy đã nói rằng hãy bỏ qua tất cả những mặc cảm, hãy bỏ qua tất cả mọi suy nghĩ và hãy nhớ rằng bên tôi luôn có cậu ấy. Tôi hãy làm tất cả những điều tôi mong ước, cậu ấy vẫn luôn từng giây từng phút tin cậy ở tôi...”

Đông Đông đưa con trai đáng ghét làm tôi khó chịu ngay từ những phút đầu tiên của cấp 3...đứa con trai đã biến tôi trở thành lớp trưởng của lớp A1 Chuyên Toán, đứa con trai không ngừng kêu tôi ngốc, không ngừng kêu tôi phiền phức nhưng lại không ngừng nỗ lực để giúp tôi.

Tất cả giống như 1 cuốn phim quay chậm từng khoảnh khắc tôi và Đông Đông bên nhau, những gì mà Đông Đông – tên con trai đáng ghét vẫn luôn ở bên tôi.

Đông Đông – tên con trai đáng ghét ấy vẫn đang không ngừng gọi tên tôi và hướng đôi mắt về phía tôi.

Và tất cả những điều ấy giống như một nguồn sức mạnh....

Kết thúc bài hùng biện cả hội trường đứng lên vỗ tay cổ vũ cho tôi, có lẽ đó bởi vì đây là một bài hùng biện hoàn toàn không “khuôn mẫu” và sách vở như những gì tôi đã chuẩn bị trước đó. Cho đến khi MC công bố kết quả, khi ban giám khảo đọc tên tôi là người chiến thắng, tôi vẫn không thể tin được vào những gì vừa nghe được. Tiếng cả hội trường vỗ tay và cả lớp ủa lên ôm chầm lấy tôi, tôi ngập tràn trong hạnh phúc và hoa, những lời chúc mừng, tôi ngập trong vòng tay của bạn bè. Nhưng dù là người chiến thắng, dù đã đứng lên được vị trí mà mình mơ ước, tôi thấy trong tâm trí tôi khi đó là hình ảnh của Đông Đông, cậu ấy đứng đằng xa, thật khó để có thể chạy đến gần tôi được...

“Đông Đông cảm ơn cậu” tôi đưa mắt tôi về phía cậu ấy. Đông Đông cười với tôi dịu dàng... Có thể rất lâu, rất lâu sau này nữa tôi sẽ chẳng thể nào quên nụ cười ấy.

- Cuối cùng thì cậu cũng là người chiến thắng. Đông Đông đưa tôi về, ngồi đằng sau xe cậu ấy mà tôi chẳng thể nào diễn tả được cảm xúc của mình khi ấy.

- Ngoài sức tưởng tượng của tớ. Tôi vẫn không thể thôi toe toét.

- Thấy chưa, tớ nói cậu có thể là cậu có thể mà.

- Cảm ơn cậu, Đông Đông! Tôi cười hạnh phúc rồi vòng tay ôm lấy tấm lưng to bè của cậu ấy. Nghe trái tim mình đập thốn thốn kể sất.

- Giờ thì cậu có thể tự tin để đứng ngang với Đình Văn rồi nhé!

Tôi lặng thinh, vì Đình Văn tôi đã đi thi, cũng vì Đình Văn mà tôi muốn khẳng định mọi thứ với anh ấy. Nhưng hiện giờ... giải thưởng và mọi cảm xúc lúc này khiến tôi... quên bồng mất Đình Văn, anh chàng hoàn hảo của tôi.

- Ủ nhỉ, hình như là vui quá mà tớ đã quên mất...

- Phương Phương... tớ... tớ muốn nói với cậu...
- Gì cơ?
- Cậu... ôm tớ chặt quá...tớ sắp ngạt thở rồi đấy!
- Ừ nhỉ!

Tôi buông tay ra và cả hai cùng phá lên cười, con đường đêm yên bình có gió thổi nhẹ làm bay bay tóc tôi, phớt xa lên đèn xa xa như những vì sao đang rơi xuống rất gần. Tôi mơ màng đưa tay như đỡ lấy, ngược nhìn Đông Đông từ đằng sau tấm lưng của cậu ấy, tôi khẽ tựa đầu vào và thì thầm “Đông Đông, chúng mình sẽ mãi là bạn tốt của nhau nhé!”

Như vậy, tôi đã chiến thắng một cách “thần kỳ” cuộc thi hùng biện và đã trở thành cô gái đầu tiên trong 15 năm tổ chức cuộc thi này được vinh danh tên ở phòng truyền thống. Tấm ảnh tôi cười rạng rỡ trong đêm chung kết được đặt cạnh tấm ảnh của Đình Văn. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng những gì tôi hằng ước ao cũng đạt được một cách “ngoạn mục” thậm chí tôi còn chẳng tin vào những gì tôi đã làm được. Và quả thật đó có phải là công sức thật sự của tôi hay không? Có thể tôi dành được danh hiệu đó một phần may mắn và một phần cũng là do Đông Đông, tên tiểu tử đáng ghét hàng ngày nhưng lại thật sự lại rất hữu ích.

Sau cuộc thi Đình Văn gặp tôi ở trường, anh mỉm cười với tôi, rồi khẽ vỗ vỗ nhẹ lên vai tôi.

- Em làm rất tốt, cô gái !

Chỉ có vậy thôi nhưng câu nói đó đã làm cho tôi ngây ngất cả buổi học hôm đó, tâm trí tôi bị choáng ngợp bởi hình ảnh của Đình Văn, thậm chí đầu óc tôi ngập tràn hình ảnh của tôi và Đình Văn, những điều đó còn ám ảnh tôi cả trong giấc ngủ.

Sau cuộc thi tôi quên khuấy mất việc hỏi han Đông Đông việc cậu ấy thi đấu cho giải bóng đá thế nào. Chỉ sau đó tôi nghe được từ hai cô bạn Phương Anh và Huyền Thương kể lại rằng do cuộc thi của tôi nên Đông Đông đã bỏ trận thi đấu để tới cổ vũ cho tôi. Tim tôi tự dưng như thắt lại, trong tâm trí tôi cảm giác tội lỗi và dần vật bản thân.

Buổi chiều hôm đó, tôi ngồi lại đợi Đông Đông chơi bóng. Mặc kệ cho hoàng hôn đỏ rực và những đám mây chiều đã oạch.

- Đợi tớ làm gì thế? Sao còn chưa về? Đông Đông tiến về phía tôi, bộ quần áo thể thao lem luốc bùn đất, những giọt mồ hôi rơi lã chã, cái nóng bức khiến cho tôi có cảm giác giờ đứng cạnh Đông Đông chẳng khác gì một cái nồi hấp bánh đang bốc hơi nghi ngút.
- Đông Đông, cậu....
- Sao thế? Cậu ấy tròn mắt nhìn tôi.
- Đồ tôi !

- Thật kỳ lạ, người bạn thân của tôi đợi tôi hàng giờ chỉ để nói câu này thôi sao? Đông Đông lấy vạt áo lau mồ hôi rồi nhìn tôi bật cười sảng khoái.

Tôi nắm chặt tay lại, rồi tự dưng mắt long lanh nước, tôi khẽ dựa vào ngực Đông Đông, đắm thùm thụp vào ngực cậu ấy như muốn trả lại ọi giận hờn trách móc. Chưa bao giờ tôi có cảm giác yếu mềm như thế này, tự dưng thấy trái tim mình khẽ rung lên một thứ cảm xúc khó tả, vừa giận dỗi, vừa yêu thương, vừa đầy trách móc... cái người đang đứng thật im cho tôi dựa vào.

- Đồ tôi, cậu... cậu... sao cậu bỏ cuộc đấu quan trọng ấy....tớ biết.. bóng đá... là...niềm đam mê của... cậu cơ mà...Tôi khẽ nắc từng tiếng một, tay vẫn đắm thùm thụp vào ngực Đông Đông.
- Thôi, thôi nào... tớ xin lỗi... nhưng tớ đã hứa với cậu... khi cậu đứng trên sân khấu, sẽ như chỉ có tớ và cậu thôi... vì thế tớ đã không yên tâm...
- Hu hu hu... Tôi nghe chỉ đến đó rồi òa khóc. Và Đông Đông cứ đứng như thế, đứng im cho tôi thổn thức trên ngực cậu. Lần đầu tiên trong đời tôi phát hiện ra rằng có những giọt nước mắt rất khác lạ, đó không

Tôi vẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo với cái vẻ ngoài của Đông Đông bây giờ, có lẽ do quá nhớ tôi mà cậu ấy cũng chẳng kịp chỉnh trang lại bản thân mà ngay sau khi trở về sau cuộc hành trình bụi cậu ấy phi thẳng đến quán café để gặp tôi.

- Thôi, không đùa cậu nữa. Tôi bắt đầu nghiêm túc “Nói xem, cậu đã đi những đâu và làm những gì trong 2 tháng thiếu vắng tớ”
- Thì đây, lang thang khắp mọi nơi Huế, Đà Nẵng, Nha Trang, TPHCM, Vũng Tàu và Cà Mau
- Trời ơi, khâm phục!!!!!!!!!!!!!! Tớ ước gì có thể đi cùng cậu, nhưng bố mẹ....
- Tất nhiên, cậu chỉ là đồ nhóc làm sao có thể được bố mẹ tin tưởng như tớ.
- Mong là một ngày nào đó tớ có thể cùng cậu đến Nha Trang, tớ rất thích biển ở đó lắm lắm lắm. Tôi nhìn Đông Đông với ánh mắt phấn khích.
- Ok, hẹn khi chúng ta 20 tuổi nhé, sẽ là một chuyến đi thật hoành tráng.
- Ngoắc tay nhé! Tôi đưa tay ra ngoắc tay.
- Ok, hứa nào!

Tôi mỉm cười và nhìn sâu vào mắt của Đông Đông, cậu ấy trao cho tôi cái cảm giác tin tưởng “chắc chắn khi bọn mình 20 tuổi sẽ có một chuyến du lịch thật thú vị”

- Hự, mà nhìn cậu nào....Đông Đông đứng sững lại và nhìn tôi trân trân. Xem nào,cậu hình như có gì đó khác khác?
- Tớ á, khác gì cơ. Tôi tỏ vẻ mặt ngây thơ khiêu khích cậu ấy.
- Cậu...xem nào, hình như là, hình như là....mi nhon hơn thì phải. Đông Đông vẫn nhìn tôi chằm chằm.
- Hí hí hí. Tôi cười sung sướng. Ít ra thì sau 2 tháng trời không gặp mặt Đông Đông cũng có vẻ đã nhận thấy chút thay đổi ở vẻ ngoài của tôi.
- Mà tóc, cậu mới cắt kiểu mới...Cậu ấy lấy tay chống cằm và bắt đầu soi xét tôi.

Tôi cười vui sướng, ít ra thì những thay đổi của tôi cũng khiến cho Đông Đông để ý tới. Trong hai tháng luyện tập tôi cảm giác rằng từng bộ phận trên cơ thể đang khác đi, tôi cũng cảm giác rõ rệt mình...di chuyển cũng... nhẹ nhàng hơn và khoẻ mạnh hơn.

- Đây, thấy chưa, giờ cậu...đẹp hơn rồi đây, có lẽ tớ sẽ không thể nào gọi cậu là đồ béo được nữa. Đông Đông cười hí hí. – Nói xem, cậu đã giảm được bao nhiêu kg thế?

Tôi giơ ngón tay lên, một ngón, hai ngón, ba ngón. Chỉ dừng lại ở con số đó trong vòng hai tháng. Nhưng thật sự đó là những chuỗi ngày đã vắt kiệt sức lực của tôi và quyết tâm cao như Núi Thái Sơn tôi mới có thể loại bỏ được từng đó số mỡ thừa trong cơ thể mình.

- Cậu thấy chưa, điều tớ nói luôn đúng đúng không? Luyện tập thể dục thể thao không những khoẻ mà còn đẹp nữa. Cậu cũng sẽ thoát khỏi những cơn cảm cúm bất thường cậu cũng sẽ chẳng còn yếu xiu, thỉnh thoảng cứ ốm ốm đau đau nữa.
- Hừ....

“Cốc” Đông Đông lấy tay cốc nhẹ vào đầu tôi. Lời cậu ấy luôn đúng đấy, nhưng với một đứa khó tiếp thu như tôi thì vẫn thường đón nhận việc đó với tính chất đối phó.

- Vậy thì rất nhanh thôi, Phương Phương, rồi một ngày cậu sẽ có được Đình Văn, cậu sẽ là một cô gái hoàn hảo đúng như cậu mơ ước.

Lời Đông Đông trầm âm và đầy tin tưởng dành tôi.

Năm lớp 10 của tôi qua đi như thế, đó là những ngày tháng cực kỳ hạnh phúc,là những sự trải nghiệm mà tôi chẳng thể nào có thể quên được. Nó giống như vượt qua những nỗi sợ hãi cứ luôn thường trực trong con người của mỗi người, và khi ta vượt qua nó, ta có thể thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười.

Tổng kết năm lớp 10 của tôi

Tôi: Đỗ Diệu Phương còn gọi là Phương Phương

Tuổi 16

Mức độ hoàn hảo: 2/10

Thành tích: Giải nhất cuộc thi “người lãnh đạo tài giỏi”

Giảm được 3kg nhờ việc tập thể dục.

* * *

Năm lớp 11, lớp A1 chuyên Toán của tôi đón thêm một thành viên mới. Cô ấy tên là Ngọc Lan. Ngay từ lần đầu cô ấy bước vào lớp đã khiến cho cả đám con trai trong lớp chúng tôi xôn xao. Thậm chí, tin đó được lan truyền tới mức độ chóng mặt cho các khối chuyên trong trường. Vào thứ hai hàng tuần trường chúng tôi vẫn thường có chương trình radio quà tặng là bài hát và dường như chương trình hôm nào cũng có thư của các bạn Nam Sinh trong trường gửi tặng cho Ngọc Lan.

Ngọc Lan có dáng người nhỏ nhắn, nước da trắng, đôi mắt to tròn, hàng mi cong vút nhưng có chút gì đó hơi buồn. Đông Đông của tôi, dùng hai từ “của tôi” vì từ trước tới giờ tôi luôn coi cậu ấy giống như sở hữu cho riêng mình. Đông cũng giống như những đứa con trai khác, cũng phát sốt lên với vẻ đẹp của Ngọc Lan. Tuy nhiên, cậu ấy không làm những trò “sến” như viết thư, gửi hoa, hay réo tên Ngọc Lan âm ỉ trên radio của trường. Tôi thấy ánh mắt của Đông Đông nhìn Ngọc Lan với một ánh mắt khác, chẳng hề giống cái cách cậu ấy nhìn tôi.

Ngọc Lan rất xinh đẹp, theo nhận xét một cách khách quan nhất của tôi là như thế. Nhưng cô ấy sống rất trầm lặng, thậm chí không thích giao tiếp. Đến lớp, cô ấy đến đúng giờ để không phải muộn chút cũng chẳng quá sớm để có thể nói chuyện hay đùa nghịch với những người khác. Ngọc Lan có đôi mắt u buồn, vì thế, dường như đôi mắt ấy là cánh cửa đóng chặt khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy cô gái này khó gần.

- Cậu thích Ngọc Lan à? Tôi hỏi thẳng Đông Đông khi hai đứa đang lê la ở quán quen.

- Hự!!! Lần này thì Đông Đông bị sặc thật sự do câu hỏi đột ngột của tôi.

- Đúng thôi, cậu cũng là con trai giống như...

- Cậu ghen à?

- Còn lâu, cậu thích ai tùy cậu. Giống như tớ thích Đình Văn, chẳng lẽ cậu không ghen?

- Tớ... Đông Đông ấp úng.

- Với cả, tớ với cậu, chỉ là bạn thân. Cậu thích ai tùy cậu.

Tôi xách cặp bỏ về trước, tôi cũng chẳng hiểu nổi mình. Tôi muốn có được Đình Văn, tôi làm mọi điều để được gần bên anh ấy. Nhưng, tôi lại không thể nào chịu đựng được ý nghĩ rằng Đông Đông sẽ không còn thuộc về tôi nữa.

Tôi đạp xe về, cố đạp cho những vòng quay thật nhanh. Đông Đông không đuổi theo tôi. Chỉ thấy gió tạt ngược vào mặt, tóc bay bay trong gió, cát bụi khê bay vào trong khóe mắt cay cay.

Về đến nhà. Tôi nghe giọng Đông Đông ngập ngừng trong điện thoại. Cậu ấy nói xin lỗi tôi. Tôi cúp máy, im lặng.

Tối hôm đó, tôi quyết tâm ngồi viết thư cho Đình Văn, rằng tôi thích anh ấy. Mặc kệ anh ấy có thích tôi hay không. Tôi bỏ qua hết lòng tự trọng của một đứa con gái và sự nhút nhát trước đây. Tôi gọi điện cho Đông Đông nói rằng cậu ấy cứ thích Ngọc Lan đi, còn tôi, tôi sẽ tìm mọi cách để chinh phục Đình Văn.

Sau cuộc điện thoại với tôi Đông Đông xin thầy chuyển chỗ. Tôi không ngạc nhiên khi cậu ấy chọn chỗ ngồi gần Ngọc Lan. Tôi cố tình phớt lờ chuyện dù rất to lớn này, mặc dù bên ngoài vẫn phải biểu hiện rằng chuyện chẳng có gì đáng để quan tâm đến. Hai cô bạn Phương Anh và Huyền Thương tỏ ra khó chịu khi Đông Đông không còn ngồi cạnh bộ ba chúng tôi nữa.

- Phương Phương, cậu xem, Đông Đông đúng là kẻ bội bạc. Phương Anh tỏ thái độ tức giận.
- Đúng thế, có người mới là quên hẳn bộ ba chúng ta. Huyền Thương thêm vào.
- Hừ, chuyện đó tớ không quan tâm.
- Cậu đúng là KỶ DỊ, chẳng phải Đông Đông và cậu rất thân sao? Giờ cậu ấy bỏ cậu để thân với người khác. Chẳng lẽ...?

Tôi hơi choáng với những câu nói thẳng thừng của Phương Anh, nhưng thực sự là hai cô ấy hoàn toàn có lý do để trì trích Đông Đông lúc này.

- Đừng nhắc đến Đông Đông với tớ lúc này nữa. Tôi gạt phắt câu chuyện này rồi cố tình chuyển sang một chủ đề khác.

Tôi không hiểu nổi mình nữa, rõ ràng là tôi thích Đình Văn cơ mà? Chẳng phải vì Đình Văn, tôi cố gắng để thay đổi mọi thứ hiện tại hay sao?

Lá thư của Đình Văn vẫn chưa có hồi âm. Anh vẫn lặng im với tôi. Hoặc là anh không thèm trả lời thư của một đứa con gái ngốc nghếch như tôi.

Đông Đông nhanh chóng làm quen với Ngọc Lan, tôi cũng không quá ngạc nhiên về điều này, vì vốn dĩ, khả năng làm quen cũng như làm thay đổi thái độ của người khác là biệt tài của cậu ấy. Ngọc Lan bắt đầu làm quen với lớp mới, cô ấy đến sớm hơn và dần dần cũng bắt chuyện với mọi người. Tôi vờ như không quan tâm, thỉnh thoảng Đông Đông có đi ngang qua bàn học của tôi nhưng tôi cũng vờ chăm chú vào quyển sách. Mặc dù, hai chúng tôi học chung lớp, vẫn nhìn thấy nhau hàng ngày, chỉ cách nhau có mấy cái bàn, đi học về chỉ cách nhau mấy đoạn đường. Nhưng giờ xa cách và lạnh lùng biết bao nhiêu.

Giờ Đông Đông và Ngọc Lan là một đôi, tôi không còn là cô bạn được cậu ấy ở bên mỗi ngày nữa. Tôi cũng không còn đợi Đông Đông ở sân bóng, mà giờ thay thế vào đó là Ngọc Lan.

Sinh nhật tôi. Đám bạn trong lớp tổ chức đi hát mừng sinh nhật tôi. Cả lũ nhẩy nhót và hát hò khá sung. Tuổi 17 của tôi đến như thế. Có chút gì đó xót xa trong tim mà chẳng nói được nên lời. Phòng hát ồn ào và náo nhiệt, tôi ra ngoài, tìm chút không khí...

- Sao cậu lại ra ngoài. Đông Đông tiến đến gần tôi. Người dựa vào tường, chân một chân của cậu ấy chống lên.
- Tớ... à, muốn tìm chút không khí.
- Đã lâu rồi cậu không nói chuyện với tớ.
- Tớ nghĩ điều đó không còn quan trọng. Tôi lạnh lùng.

Đông Đông tiến đến gần tôi, cái dáng cao lớn của cậu ấy tiến sát, đẩy tôi vào tường. Ánh mắt của cậu ấy nhìn tôi tha thiết và ấm áp. Tôi sợ hãi cúi gầm mặt xuống, thấy mặt mình đỏ ửng lên và tim đập những nhịp dồn dập.

- Đông Đông, cậu... cậu định làm gì tớ? Tôi lắp bắp.
- Cậu là đồ ngốc, tớ...

Tôi như cảm nhận sâu sắc điều gì đó mà Đông Đông muốn nói với tôi, cậu ấy gần tôi đến mức mà tôi nghe thấy tiếng tim cậu ấy thịch thịch và hơi thở của cậu ấy ấm nóng phả vào mặt tôi.

- Phương Phương!

Tôi như choàng tỉnh bởi tiếng của một ai đó. Tôi gỡ cánh tay của Đông Đông khỏi mình. Và tôi không thể nào tin được người đang đứng và gọi tên tôi khi đó là... Đình Văn, anh ấy lịch lãm trong chiếc áo vest trắng và bó hoa hồng đỏ thắm. Tôi ngỡ ngàng và dường như bị choáng ngợp, tôi lúng túng, khi bên tôi, hai chàng trai. Một người là cậu bạn thân luôn bên tôi, một người là chàng trai mà tôi đã thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay.

- Anh... Đình Văn, anh đến đây có việc gì. Tôi thoát ra câu đó xong rồi mới thấy mình vừa hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

- Tất nhiên là để tặng hoa và hát chúc mừng sinh nhật em rồi. Đình Văn cười rất hiền với tôi.

Tôi chờ người ra một lúc, rồi sau đó dường như chẳng còn tâm trí, chẳng còn nghĩ ngợi được điều gì hơn nữa. Bức thư tôi viết cách đó chưa lâu, nhưng bật tắt bật tích, chẳng nhẽ.... Đình Văn đã đọc nó và giờ đã xuất hiện ở đây để đến gặp tôi?

Tôi nên vui hay buồn đây?

Tôi nên cười hay khóc đây?

Trước mặt tôi là Đông Đông và Đình Văn?

Tôi phải làm gì? Phải làm như thế nào đây?

7. Chương 7

Đông Đông nhìn thấy Đình Văn rồi nhếch mép cười, cậu ấy vùng vằng rồi đi vào trong phòng hát. Lấy bia và nốc cạn. Sự có mặt của Đình Văn đến với bữa tiệc sinh nhật của tôi khiến cho đám nữ sinh có mặt khá bất ngờ. Anh rất lịch lãm và dịu dàng với tôi, Đình Văn hát tặng cho tôi bài “Forever”, giọng anh nhẹ nhàng và tha thiết.

I'm still there everywhere, I'm the dust in the wind

I'm the star in the northern sky

I never stayed anywhere, I'm the wind in the trees

Would you wait for me forever

Would you wait for me forever

Will you wait for me forever?

Tôi dường như quên đi mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, lúc này với tôi chỉ có Đình Văn, anh đang đứng với tôi thật gần. Hát cho tôi nghe bài hát như thể chỉ dành riêng cho tôi. Không khí xung quanh dường như đặc sánh lại, Đình Văn nhìn tôi âu yếm. Người tôi như run bắn lên, dường như, tôi cũng chẳng còn là chính mình nữa.

Đông Đông mắt gườm gườm, cậu ấy vớ lấy đồng bia trên bàn, mở nắp và nốc cạn. Hai cô bạn Huyền Thương và Phương Anh ra sức can ngăn, cậu ấy vẫn mặc kệ. Tôi nhìn cậu ấy, rồi nhìn Đình Văn, tâm trạng rối bời và không biết phải làm như thế nào.

Đúng lúc đó thì Ngọc Lan xuất hiện, cô ấy bước vào, với chiếc váy màu hồng rất đẹp và trong sáng. Ngọc Lan tiến đến và ngồi cạnh Đông Đông, cậu ấy gục vào vai Ngọc Lan, cô ấy rất dịu dàng, không ngần ngại hay cầu nhàu khi Đông Đông cầm những chai bia và nốc cạn chúng. Rồi sau đó hai người xin về trước. Tôi vẫn tươi cười ngồi bên Đình Văn nhưng đôi mắt thì không rời hai con người đó.

Khi Đông Đông và Ngọc Lan xin về trước, tôi có cảm giác khó chịu. Tôi cũng chẳng biết phải bắt chuyện như thế nào với Đình Văn, anh ngồi bên tôi một cách lịch thiệp. Thỉnh thoảng, tôi quay sang và đưa cho anh vài miếng hoa quả, anh chỉ cười khẽ cảm ơn rồi xua tay ra hiệu từ chối.

Bữa tiệc kết thúc lúc 22h, mọi người về hết. Chỉ còn tôi và Đình Văn, anh đứng đợi tôi. Tôi bối rối rồi cả hai đi bộ trên phố. Tôi ngập ngừng.

- Đình Văn, anh... đã đọc lá thư của em, phải không?

- Đúng thế !

- Và đây là lí do anh đến đây?

- Đúng !

- Vậy sao anh... sao anh...Tôi ngập ngừng.

- Sao anh gì cơ, chẳng phải là em thích anh ư?

- Em...

Tôi bối rối, hai tay đan vào nhau. Tôi không nhớ rằng động lực gì đã khiến cho tôi viết lá thư đó. Tôi đã nghĩ rằng mọi thứ sẽ khác, Đình Văn sẽ không bao giờ trả lời thư của tôi. Mãi mãi tôi sẽ chỉ là một con bé ngốc, tôi chẳng có gì để thu hút anh. Vậy, lí do, lí do gì cơ chứ?

- Chẳng phải, anh luôn tìm những cô gái “thích hợp” với anh sao? Tôi hỏi thẳng thừng, nhớ lại những gì mà tôi đã từng chứng kiến.

- Vậy em không tự tin vào bản thân mình như thế sao?

- Không hoàn toàn. Nhưng...

- Thôi nào, nhóc, anh biết em thích anh. Và anh cũng biết những trò mà em cố tình làm để thu hút anh.

- Em...

Tôi cúi gằm mặt xuống, vì những điều Đình Văn nói hoàn toàn đúng. Tôi đã làm thật nhiều điều điên rồ vì anh. Và bây giờ khi bị anh đọc ra mọi ý nghĩ của mình, tôi thấy mình như chẳng còn chút vỏ bọc nào để che chắn nữa.

- Vậy em định thế nào đây? Đình Văn nhìn tôi rồi cười tủm tỉm.

Tôi đơ người ra và thật sự không hiểu anh đang nói đến vấn đề gì.

- Em nói thích anh rồi bỏ mặc thế thôi sao. Em phải... chịu trách nhiệm đi.

Đình Văn vẫn tủm tỉm cười, còn tôi thì hoảng hồn, bởi cái cách anh nói đến lá thư đó. Tôi không nhớ chính xác lắm, nhưng thật sự đó là lá thư tha thiết và tràn trề tình cảm của một cô gái yêu đơn phương là tôi.

- Em...em...

- Em ngốc lắm! Đình Văn khẽ xoa đầu tôi.

Tôi chẳng hiểu hết ý nghĩa của cái xoa đầu rất nhẹ nhàng đó là gì. Nhưng từ khi đó, tôi có cảm giác, Đình Văn giống như một người anh thân thiết và gần gũi hơn với mình. Không còn cái cảm giác anh là người xa lạ, cũng chẳng còn cái cảm giác anh như một hình dáng xa vời, không còn cái cảm giác đưa tay với nhưng chỉ nhẹ như sương mai buổi sớm nữa. Có lẽ, trước kia, tôi đã quá xa cách anh, có lẽ tôi chỉ thích anh bởi những gì anh có bên ngoài chưa từng hiểu anh là con người như thế nào.

- Anh, hãy cho em cơ hội nhé, cho em hiểu anh. Tôi nói với anh bằng một giọng chân thành.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Đình Văn, khẽ chớp chớp, ánh mắt tôi nhìn anh một cách chân thành. Đình Văn đã đến sinh nhật của tôi, anh đã hát tặng tôi. Vậy thì tại sao tôi không cố gắng để hiểu anh hơn, cố gắng để gần anh thêm chút nữa!

Đình Văn cúi xuống, vòng tay ôm lấy người tôi. Anh khẽ đặt lên trán tôi một nụ hôn. Nụ hôn rất nhẹ và ấm.

Nụ hôn ấy, tôi chéng choáng, không thể hiểu, không thể gọi tên đó là gì.

Nụ hôn ấy, tôi như quên đi cả thế giới, tôi chỉ biết có tôi và Đình Văn.

Nụ hôn ấy, nhẹ nhàng và áp áp, nụ hôn ấy khiến cho trái tim tôi nghẹt thở.

* * *

Từ hôm sinh nhật tôi, Đông Đông không còn nói chuyện với tôi nữa. Cậu ấy dường như phớt lờ tôi, mặc kệ mọi cố gắng từ tôi. Tôi cố gắng để cười, để có thể thân thiện hơn. Nhưng đáp lại tôi chỉ là những ánh mắt vô hồn.

Đông Đông và Ngọc Lan giờ chính thức là một đôi. Tôi đã nhìn thấy chiếc vòng đeo ở cổ tay của hai người đó có khắc tên nhau, tôi không thấy mình vui. Ít ra thì đối với một người đã từng thân thiết với mình giờ trở nên xa lạ thì tôi chẳng thể nào chúc phúc và vui mừng cho họ được.

Tôi gặp Đình Văn thường xuyên hơn, chúng tôi hay đến thư viện, sau đó cùng nhau đi bộ trên những con phố hoặc ngồi ở một quán café nào đó đọc sách. Tôi có cảm tưởng như đó là những ngày tháng bình yên và hạnh phúc của mình. Nhưng Đình Văn vẫn chưa hề nói thích hay yêu tôi, tôi cũng chẳng thể gọi tên được mối quan hệ đó là gì.

Tôi gầy hơn, vì tôi ăn ít đi và cơ thể tôi chẳng còn được “mập mạp” như trước nữa. Mỗi bữa cơm, tôi tự xin ngồi đầu nồi và tự xới cơm vào bát của mình ít nhất có thể. Nhân lúc người lớn không để ý, tôi bỏ bớt cơm vào thùng rác, tôi chỉ dám gấp những thứ gì có màu xanh. Có nghĩa rằng tôi cự tuyệt tất cả mọi thứ có liên quan đến thịt.

Cứ tình trạng đó, tôi cũng không nhớ là mình đã nhịn ăn trong bao lâu và dường như cũng quên luôn cảm giác muốn ăn. Có cái gì đó cứ nghèn nghẹn trong cổ họng. Bởi cái quyết tâm một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một cô gái xinh đẹp, hoàn hảo và tôi có thể tự tin hơn khi đứng bên cạnh Đình Văn, anh chàng hoàn hảo của tôi.

Học kỳ thứ nhất của năm lớp 11 trôi đi nhanh chóng, chúng tôi bận rộn với khối lượng công việc càng ngày càng nhiều hơn. Tôi sẽ chẳng thể nào quên được những ngày tháng mài mòn quần trên ghế học sinh này, đây có lẽ là những ngày tháng “kinh hoàng” nhất cuộc đời tôi nhưng đó cũng là những ngày tháng hạnh phúc nhất, bởi bất cứ một ai trải qua thời cấp 3 cũng nói như thế.

Tôi gầy hơn, cũng chẳng quan tâm nhiều lắm xem số cân nặng là bao nhiêu nữa. Nhưng bất cứ ai anh em họ hàng khi nhìn thấy đều chép miệng và than thở “Chắc cái Phương Phương học nhiều quá đây mà”. Kết quả là mẹ tôi lo sốt vó và kéo tôi bằng được đến bệnh viện để kiểm tra xem tôi có... lỗ mắc bệnh “nan y giai đoạn cuối” nào hay không. Bác sĩ nhìn tôi rồi cười tủm tỉm, chị ấy khá trẻ và tươi cười giải thích ẹ tôi hiểu rằng đây chỉ là những biểu hiện sau thời kỳ dậy thì, cơ thể tôi đang khác sẽ gọn gàng và đẹp hơn chứ không bị phát triển không thể kiểm soát được nữa. Chị cũng đưa cho tôi một chế độ ăn uống hợp lý và cách chăm sóc cơ thể tốt nhất là tuổi này, khi mà việc học và việc những cô gái lo lắng đến việc số đo 3 vòng hơn cả một bài kiểm tra.

Tôi dậy sớm tập thể dục đều đặn, tôi vẫn đeo đôi giày màu hồng của Đông Đông, nhiều khi nhìn thấy nó rồi nghĩ ngợi đến cậu ấy. Dù không thể hiểu được rằng mối quan hệ, mỗi thân tình của chúng tôi tại sao lại kết thúc như thế nhưng tôi vẫn nâng niu những gì thuộc về cậu ấy, những gì cậu ấy đã dành tặng cho tôi. Có thể chẳng, cũng là một thời... để tôi mỉm cười nhớ về, nhưng cũng đầy xót xa...

Cho đến lúc này, tôi và Đình Văn vẫn là một mối quan hệ đậm chân tại chỗ. Thỉnh thoảng chúng tôi gặp nhau, anh đến lớp và đứng nói chuyện với tôi ngoài hành lang. Đôi khi tôi thấy chuyện đó thật kỳ quặc và xấu hổ, nhưng cả đám con gái trầm trồ mỗi khi đi qua lại khiến cho tôi cảm thấy dường như mình là cô gái may mắn và hạnh phúc nhất cuộc đời này.

- Anh có thích em không?

Một buổi chiều, khi bàn tay tôi nhỏ bé nằm ngoan ngoãn trong tay anh. Tôi dùng hết can đảm để nói với Đình Văn câu đó.

- Anh không biết...

Bàn tay tôi khẽ run run và buông tay anh ra. Một buổi chiều nhàn nhàn gió, tôi cũng chẳng nhớ rằng trong khoé mắt mình có thứ được gọi là nước mắt.

Đình Văn nằm trên cỏ, tay gối đầu, mắt lim dim nhìn bầu trời, phía xa xa. Anh không phản ứng gì khi tôi buông tay anh ra, tôi chéng choáng, tôi tự nhận mình hiểu anh, nhưng hoá ra tôi chẳng hề biết gì về con người này cả.

- Anh không quên được người cũ à? Tôi chẳng thán. Tôi nhắc đến Bạch Dương, chính là hoạ sỹ những bức tranh ở phòng tranh Bạch Dương trong thành phố.

- Chưa bao giờ...

- Em hiểu.

Tôi nói rồi lặng lẽ ra về, có lẽ, tôi đã biết câu trả lời nhưng tôi vẫn mãi mãi chẳng thể nào tin. Tôi vẫn cố gắng và rồi tự làm trái tim mình đau đớn. Nhưng tôi chấp nhận điều đó, tôi chấp nhận đi bên Đình Văn mà chẳng hề có chút danh phận, tôi không phải người yêu anh, cũng chẳng phải bạn thân, càng không phải người quen... Rốt cục, tôi là cái gì đối với Đình Văn tôi cũng chẳng biết nữa.

Tôi lao vào học như điên, bảng điểm cho kỳ năm lớp 11 khiến tôi choáng váng. Đông Đông đứng ở vị trí top 1, sau đó là Ngọc Lan, tôi từ hạng hai giờ bị thụt lùi xuống hạng thứ 13. Con số mà khiến cho tôi chẳng thể nào ngẩng cao đầu để mà đi giữa sân trường nữa. Thêm một vấn đề nữa là, tôi đang trở thành người bị đem ra cân đo đong đếm với Ngọc Lan, vị trí thứ 2 trước giờ tôi vẫn đứng sau Đông Đông trong bảng thành tích và vị trí là người mà tôi lúc nào cũng đi bên Đông Đông.

Tôi không biết mình là đứa cả thèm chóng chán hay là gì, nhưng có lẽ, đối với Đình Văn, khi anh còn chẳng chắc về tình cảm anh dành cho tôi là gì, thì tại sao tôi lại phải cứ chờ và đợi anh?

Tôi lao vào học đêm ngày, cố quên đi hình ảnh hai người con trai cứ ám ảnh tôi thật sâu trong giấc ngủ. Tôi đến lớp ít nói và cũng xa cách hơn, đã gần một học kỳ tôi và Đông Đông đã chẳng còn nói chuyện với nhau nữa.

Đội tuyển Toán được thành lập và trong cuối danh sách ấy có tôi. Đông Đông đứng đầu trong top những người được chọn. Sau đó là Ngọc Lan, nhưng cô ấy xin chuyển sang đội tuyển Lý. Tôi và Đông Đông ngồi đối diện hai đầu bàn của hai dãy, tôi khẽ liếc nhìn qua cậu ấy, lâu rồi... khuôn mặt này... nụ cười lém lỉnh. Đường như tôi chưa bao giờ quên được nụ cười ấy.

Buổi học đầu tiên của đội tuyển Toán khiến cho tinh thần tôi mệt mỏi. Khối lượng những bài toán học búa và những dạng Toán kinh điển dường như làm cho tôi thấy thật sự là “quá sức”. Cả lớp học đội tuyển về hết, tôi ra lấy xe với tâm trạng là là cực thấp, bởi tôi run sợ với cái ý nghĩ sẽ chẳng thể nào theo kịp tốc độ và những bài giảng của thầy.

- Chào cậu..!

“Là Đông Đông” giọng nói đó văng vẳng tai tôi, tôi nghĩ mình đang mơ. “Mà không phải, hình như... là thật”. Tôi quay lại.

Đông Đông đứng ngay sau tôi, nói một câu mà tôi có cảm giác chúng tôi xa cách nhau đến mấy năm không gặp. Giống như bạn cũ lâu năm hội ngộ.

- Cậu đang cảm thấy đội Tuyển Toán là quá sức với mình à?

Đông Đông dắt xe đi ngang với tôi. Cậu ấy kéo chiếc mũ trên đầu, rồi hất nhẹ cái balo bên trái.

- À, thì.... tớ.... tớ cũng cảm thấy... cảm thấy....

- Cảm thấy quá sức chịu đựng của cậu?

- À, ừ thì, đúng...đúng là quá... quá sức của tớ...

Tôi trả lời từng câu của Đông Đông một cách nhát gừng và không thể nào nói chuyện một cách rành rọt được. Cậu ấy vẫn như xưa, vẫn hiểu tôi trong từng lời nói, mặc dù có thể tôi chẳng diễn tả được chính xác.

Chúng tôi đi về cùng nhau, cơn gió buổi chiều mát lành và trời đã tắt nắng, tôi có cảm giác, tôi lại đang quay trở về những buổi chiều xưa cũ, khi chúng tôi còn đi bên cạnh nhau. Và bất chợt, tôi nhận ra, đã lâu lắm rồi tôi không vui như thế này.

- Cậu và Ngọc Lan... thế nào rồi.

Tôi lại thốt ra một câu mà theo tôi nó cực kỳ ngớ ngẩn. Suốt mấy tháng qua, tôi đâu hề thấy giữa Đông Đông và Ngọc Lan xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

- Cậu thấy đấy...

Đông Đông đưa cho tôi nhìn chiếc lắc tay của cậu ấy, chiếc còn lại ở cổ tay của Ngọc Lan, tôi đã nhìn thấy hàng tỉ tỉ lần rồi.

- Còn cậu và Đình Văn, thì sao? Đông Đông quay sang hỏi tôi.
- À... đó là một mối quan hệ tớ nghĩ sẽ chẳng đi đến đâu cả.
- Cậu không cố gắng để chinh phục anh chàng cậu thích à?
- Tớ đã cố gắng... nhưng...
- Thực ra tớ chẳng thấy cậu cố gắng gì cả, cậu vẫn là cậu, dù có gầy đi, những để trở thành một cô nàng hoàn hảo đứng cạnh Đình Văn thì cậu cần nhiều tố chất hơn đây.

Tôi đang có ý định bỏ cuộc thì Đông Đông lại cố tình “bắn súng vào mặt hồ đang yên ả”, cậu ý cố tình nói cái điều mà thực chất tôi đang cố gắng... không từ bỏ, bởi vì, tôi cũng mệt mỏi với tính cách của Đình Văn, anh ấy chẳng dành cho tôi một vị trí nào trong cuộc sống của anh ấy. Tôi có phải là bạn bè của Đình Văn hay thứ gì hơn nữa, tôi cũng chẳng biết.

- Tớ sẽ thực hiện được, rồi tớ sẽ trở thành một người mà Đình Văn sẽ phải để ý đến tớ, vì thế, cậu hãy chống mắt lên mà coi!

Tôi hậm hực có lẽ vì câu nói kiểu “trêu tức” của Đông Đông, nhưng thật ra cậu ấy nói đúng, tôi vẫn chưa thật sự quyết tâm để thay đổi chính bản thân mình. Vậy thì làm sao Đình Văn có thể nhìn tôi bằng con mắt khác và anh sẽ thay đổi thái độ của anh ấy về tôi cơ chứ. Ngoài điều duy nhất là anh ấy biết tổng là tôi thích anh.

- Mình sẽ làm được, từ giờ trở đi, mình sẽ thay đổi bản thân!

Tôi nhìn mình trong gương rồi hạ quyết tâm, lại một quyết tâm cao ngất trời nữa. Tôi lao vào bàn học và lấy tất cả giấy bút ra, kẻ bảng và ghi rõ từng việc tôi phải làm. Tôi bắt đầu bằng việc sẽ học để theo kịp đội tuyển Toán đó là kế hoạch để chứng tỏ trí tuệ, và sau đó tôi sẽ lên kế hoạch để thay đổi bản thân bên ngoài.

“Những chàng trai thông minh thường hay thích những cô gái thông minh” Đó là điều mà tôi lại đọc được trong một cuốn tạp chí. Ban đầu tôi cho đó là việc “ngớ ngẩn” nhưng thực sự lòng ngưỡng mộ và sự yêu thích cũng chẳng cách nhau mấy gang tấc. Vì thế, tôi nhận ra rằng, việc trước tiên để thu hút sự chú ý thì tôi phải có “trí tuệ”, tôi phải tài giỏi và làm cho người khác phải thật sự bị cuốn hút bởi tài năng của mình, còn sau đó, về bề ngoài sẽ là một kế hoạch khác...

Tôi lao vào học đội tuyển như một đứa tâm thần, bố mẹ tôi lại một lần nữa được phen hú hồn và họ lại tỏ ra rất sợ khi thấy tôi rơi vào tình trạng KHÔNG THỂ KIỂM SOÁT ĐƯỢC HÀNH ĐỘNG CỦA BẢN THÂN. Trước đó, nhờ tác dụng phụ của hội chứng này, tôi đã thi đỗ cấp 3 với điểm số tuyệt đối, và giờ, tôi đang vận cả 12 thành công lực ra để cứu vớt chính tôi, đứa con gái đầy khiếm khuyết để trở thành một cô gái có trí tuệ và tài năng.

Những ngày tháng học đội tuyển Toán, dường như tôi và Đông Đông bị cuốn vào cái guồng quay đó, chúng tôi trên lớp cùng nhau thảo luận, thậm chí tranh cãi không ngừng về một con số. Tôi bướng bỉnh, cậu ấy cũng thế vì thế câu trả lời luôn phải nhờ đến sự can thiệp của thầy giáo, nếu không có lẽ hai tên đã choảng nhau vỡ đầu đến mấy lần.

Những buổi chiều học đội Tuyển, khi tan học, Ngọc Lan vẫn thường đứng đợi Đông Đông rồi cùng về. Cô ấy rất kiên nhẫn và dịu dàng, mặc kệ cho tôi và Đông Đông chết lì ở trong lớp cho đến khi vẫn chưa tìm ra đáp số, cô ấy vẫn đợi Đông Đông ngoài cửa rồi lôi sách ra đọc. Tôi ít khi nói chuyện với Ngọc Lan, nhưng chính tôi còn bị thu hút bởi nét dịu dàng của cô ấy.

Mỗi lần nhìn thấy Ngọc Lan đứng đợi Đông Đông rồi sau đó cô ấy leo lên xe cậu ấy để ra về. Lòng tôi... thật sự rất đau đớn mà không hiểu được lí do vì sao.

Thật sự, tôi không biết gì về Ngọc Lan cả, ngoài cô bạn mới đến chuyển về từ đầu năm lớp 11. Tôi chỉ nghe xôn xao trong lớp bố mẹ Ngọc Lan đều ở Nhật, cô ấy chuyển về sống với ông bà ở Việt Nam với lý do cá nhân nào đó. Không ai biết được nguyên nhân đó là gì, tôi đã thấy ánh mắt buồn của Ngọc Lan, tôi thấy có điều gì đó khó hiểu từ cô bạn này. Thực tình tôi cũng muốn tìm hiểu và thân thiết hơn với Ngọc Lan, nhưng Đông Đông đã làm điều đó thay tôi rồi. Ngay sau khi Đông Đông làm thân với Ngọc Lan, cô ấy đã

thay đổi, cô ấy vui vẻ hơn, vẻ ngoài rụt rè cộng với sự thờ ơ với thế giới bên ngoài đã biến mất, thay vào đó là những ánh mắt vui tươi và nụ cười thân thiện. Nhưng với tất cả những mối quan hệ bạn bè trong lớp, không ai có thể đến gần hơn cô ấy để biết được những chuyện riêng tư.

Kỳ thi đang tới gần hơn, tôi và Đông Đông cùng nhau cố gắng dành nhiều thời gian hơn cho việc ôn luyện, chúng tôi cùng nhau chọn một địa điểm yên tĩnh trong một lớp học trống phía sau khuôn viên trường.

Tôi vác theo một đồng sách vở và tài liệu, kèm theo những dạng bài tập mới tôi đã nghiên cứu được để trao đổi với Đông Đông. Đây là thỏa thuận giữa hai chúng tôi bởi vì đó là cách mà theo tôi nghĩ sẽ học nhanh nhất.

Khung cửa sổ của lớp học ánh nắng chiếu xiên ngang, không khí trong veo nhưng nhìn qua những tia nắng ấy những đám bụi li ti đang chuyển động hỗn loạn. Tôi hít một hơi dài, cố để lấy lại tinh thần khi phải đối mặt với những bài toán hóc búa. Tôi và cậu ấy miệt mài làm bài tập, chỉ khi thật sự có những vấn đề mỗi người không thể hiểu mới đưa ra để thảo luận. Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng động khẽ cọt két của cánh cửa sổ, hương hoa nhè nhè thoảng và có cả tiếng loạt xoạt mỗi khi những cơn gió khẽ thoảng qua.

- Đông Đông, bài này, tớ không hiểu.

Tôi là người phá vỡ cái không gian yên tĩnh bằng một câu hỏi.

- Để tớ xem.

Đông Đông tiến lại ngồi gần tôi “Bài này à, đây là một dạng của chứng minh bất đẳng thức, ta sẽ dùng phương pháp chứng minh ngược...” Cậu ấy chậm rãi giảng giải cho tôi từng tý, từng tý một. Nhưng thật sự, đầu tôi không thể lọt được chữ nào, bởi ánh nắng bên cửa sổ hắt vào, bởi gió thoảng thoảng, bởi cả những hạt bụi li ti cứ không ngừng chuyển động và cả bởi vì Đông Đông đang ngồi bên tôi, rất gần, tôi nghe thấy cả tiếng thở của cậu ấy. Đông Đông chăm chú giảng cho tôi, cậu ấy ghi ra từng lời ra nháp nhưng tai tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Tôi ngẩng nhìn khuôn mặt của Đông Đông chăm chú bởi lâu lắm rồi tôi mới có thể ngắm cậu ấy từ khoảng cách rất gần như thế này. Đôi mắt cậu ấy với hàng mi dài, lông mày đen và rậm, đôi môi với nụ cười nghịch ngợm khiến tôi thu hút. Đôi môi ấy, tôi đoán... rất mềm và ấm...

Tôi cứ nhìn Đông Đông như bị mê hoặc, cậu ấy cũng nhận ra tôi chẳng hề chú ý gì đến bài giảng cả.

“Cốc” Đông Đông chẳng ngần ngại lấy ngay cái thước kẻ cốc một cái vào đầu tôi.

“Á” Tôi kêu lên ôm lấy đầu, thật ra cũng chẳng đau lắm nhưng đúng hơn đó là phản xạ tự nhiên của tôi.

- Cậu có sao không?

Đông Đông thấy tôi kêu lên nên cậu ấy ríu rít rồi kéo tôi lại gần xem vết thương mà do cậu ấy vừa gây ra cho tôi. Tôi cúi gầm mặt xuống, nhắm tịt mắt lại và lấy tay xuyết xoa, Đông Đông cứ thế cố gắng kéo tay tôi ra xem có thấy vết thương đó chảy máu hay không, và không biết từ lúc nào tôi đã trọn trong vòng tay của Đông Đông. Tôi khẽ ngước mắt lên, cậu ấy cũng đang nhìn sâu vào mắt tôi. Ánh mắt nhìn ầu yếm và đầy yêu thương, tôi nghe thấy trái tim mình đập rộn và cảm giác khó thở khó tả.

Trong một tích tắc. Chúng tôi đã không thể kìm nén được cảm xúc trong mỗi người nữa.

Đông Đông khẽ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt đôi môi rất mềm và ấm đó lên đôi môi tôi. Tôi không còn biết gì nữa, một cảm giác là là chạy dọc sống lưng, chỉ cho đến khi Đông Đông lấy tay luồn tay qua kẽ tóc tôi mới chợt nhận thức ra rằng chúng tôi đang... hôn nhau.

Nụ hôn đắm đuối, nụ hôn ngọt ngào trong nắng chiếu vàng và những hạt bụi xoay xoay vẫn không ngừng chuyển động...

Như chợt nhớ ra điều gì đó, Đông Đông buông tôi ra. Cậu ấy khẽ thì thầm vào tai tôi.

“Tớ... tớ... xin lỗi”

Nắng vẫn chiếu xiên vàng, và từng đám bụi vẫn xoay xoay trong không khí...

8. Chương 8

Tôi ngồi lại như một kẻ bị mộng du, dường như rất khó khăn để tôi có thể nhận thức chính xác những gì vừa xảy ra với mình. Nụ hôn đó vẫn còn dư âm trên môi. Tôi vẫn còn cảm nhận được cái cảm giác đôi môi rất mềm và ấm của Đông Đông.

Đông Đông để mặc tôi ngồi lại đó một mình.

Nụ hôn ấy... rất rất ngọt ngào. Tôi nghĩ rồi đỏ ửng cả mặt lên, tôi khẽ lấy tay áp vào má để cho khỏi xấu hổ. Nếu ai đó nhìn thấy bộ mặt của tôi lúc này chắc hẳn họ sẽ nghĩ rằng tôi là một con bé điên khùng. Haha.

Tôi về nhà, cầm đầu cầm cổ chạy lên phòng đóng kín cửa lại. Vứt xoạch đồng sách vở lên bàn học, tôi leo lên giường, ngả mình xuống tắm chăn êm ấm, trùm kín đầu. Tôi thấy mình vui lắm, nụ cười chẳng thể nào tắt trên môi.

Tối hôm đó, tôi nhìn vào cái điện thoại mong ngóng, cứ khoảng 2 phút tôi lại quay ra với hi vọng nó sẽ reo lên và đầu dây bên kia, tôi cũng chẳng còn học được chữ nào nữa. Bởi cái cảm giác... rất mềm, rất ấm của đôi môi cậu ấy chứ hiển hiện trong tôi.

Nụ hôn đầu đời, tôi đã dành cho Đông Đông.

Nụ hôn nắng chiều xiên vàng có những đám bụi xoay xoay trong không khí.

“Đông Đông, tớ đợi điện thoại của cậu đây. Tớ rất muốn nghe từ cậu một lời...”

Tôi tự nói với mình như thế, đúng hơn là những lời tôi muốn nói với Đông Đông.

Nhưng tôi đã thức cả đêm đó, và chẳng có một cuộc điện thoại nào gọi đến từ Đông Đông cả. Nụ hôn đầu đời và cái cảm giác bồng bềnh với những cảm xúc rất lạ mà tôi chưa từng trải qua, tôi thấy mình, dường như chẳng còn nhận thức được chính xác bản thân mình đang muốn gì, đang yêu hay ghét ai nữa.

Nụ hôn của Đông Đông khác với Đình Văn, nụ hôn này khiến cho tôi chệnh choáng, khiến cho tôi ngạt thở và khiến cho tôi ngày đêm day dứt về nó. Và Đông Đông cũng khiến cho đầu óc tôi lúc này quay cuồng chẳng thể nào có thể ý thức được rõ ràng được những vấn đề xảy ra trước mắt.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp, tôi đem theo tâm trạng rối bời nhưng thăm sâu trong tôi là sự vui mừng bởi tôi sẽ được gặp cậu ấy. Tôi định sẽ nói chuyện với Đông Đông, rằng tôi sẽ có câu trả lời chính xác hơn về tất cả mọi chuyện xảy ra. Về nụ hôn...trong nắng với đám bụi xoay xoay...đẹp và lãng mạn như trong một bộ phim mà tôi đã từng xem và mơ ước.

Nhưng trái ngược với dự đoán, Đông Đông không hề quan tâm gì đến thái độ của tôi, cậu ấy ngó lơ không tỏ một chút gì thậm chí cũng không liếc mắt về phía tôi một lần. Trong giờ học mà tâm trí tôi rối bời, chẳng lẽ... chẳng lẽ... nụ hôn đó chỉ là một nụ hôn... ngoài ý muốn của cậu ấy thôi sao?

Tôi gục xuống bàn suốt cả buổi, là lớp trưởng gương mẫu cũng như với thành tích đáng nể của mình. Các thầy cô cũng không gây khó dễ cho tôi, thầy chủ nhiệm cho tôi về khi thấy thái độ mệt mỏi trong cả tiết học. Tôi ra về, lấy lý do rằng tôi ốm nên rất mệt.

- Để tớ và Huyền Thương đưa cậu về. Phương Anh nói với tôi, trông cậu mệt mỏi lắm!

- Không... tớ ổn mà, tớ muốn về... một mình.

Tôi xách cặp ra về, lấy xe mà đầu óc trĩu nặng, tôi không nhìn Đông Đông nhưng tôi biết cậu ấy cũng chẳng thèm quan tâm đến tâm trạng của tôi lúc này.

Bãi gửi xe vắng vẻ vì đang trong giờ học, tôi đứng lặng rồi ngồi thụp xuống, tự nhiên nước mắt cứ thế chảy ra, bởi cảm giác tủi hờn với Đông Đông, bởi cái cách cậu ấy đối xử vô tình và hờ hững với tôi. Đáng lý ra tôi chẳng nên hy vọng hay trông chờ bất kỳ điều gì từ cậu ấy, tôi đã biết hy vọng quá nhiều giờ thì tôi nhận lại là đau đớn rất nhiều.

- Sao em ngồi đây thế này? Phương Phương?

Tôi nghe có tiếng ai đó hỏi mình. Tôi khẽ gạt nước mắt để người đó không thể biết rằng tôi đang khóc. Tôi không muốn người khác nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại bởi vì tôi là... Phương Phương cơ mà.

- Em khóc đấy à?

Là Đình Văn, anh ấy đang đứng trước mặt tôi, khẽ nhẹ nhàng kéo tôi đứng dậy.

- Không... em không... khóc!

- Thôi nào, anh vẫn nhìn thấy vệt nước mắt trên má của em. Đình Văn bóc mẽ tôi.

- Em...

- Thôi, nín đi, anh đưa em về.

Đình Văn đưa tôi về, anh ấy không hỏi lí do vì sao tôi khóc. Tôi không dám dựa đầu vào lưng của Đình Văn, sợ rằng nước mắt của tôi sẽ thấm ướt áo anh ấy và anh ấy sẽ biết rằng tôi vẫn còn khóc.

- Nín đi, anh sẽ mua kem đền cho em.

Đình Văn nói với tôi mặc dù chẳng quay lại nhìn tôi. Vậy mà anh ấy vẫn biết rằng tôi vẫn còn nước mắt ngấn nước mắt dài.

- Đợi anh 1 lát nhé! Đình Văn bảo tôi rồi chạy biến đi, một lúc sau, anh quay lại với hai que kem trên tay đang tỏa hơi lạnh.

- Cho em nè, ăn đi, có sức còn khóc.

Đình Văn cười rồi trêu chọc tôi, tôi khẽ lấy tay lau nước mắt và đưa tay đón lấy que kem từ anh. Vị kem dâu rất ngọt, mát lạnh, và dường như hương vị đó làm tôi quên mất bao nhiêu uất ức, tôi quên luôn rằng khóe mắt mình vẫn cay quên cả chuyện với tôi và Đông Đông.

Sau khi ăn xong que kem, chúng tôi ra bãi cỏ quen thuộc ven sông ngòi. Nơi này, chỉ có tôi và Đình Văn biết, thỉnh thoảng hai đứa vẫn ra đây để ngắm cảnh từng đàn chim đang sải cánh bay xa xa và những áng mây trôi lững lờ. Nơi này, tách biệt khỏi thành phố ồn ào và náo nhiệt.

- Cuối tuần này là sinh nhật anh. Em đến nhé!

Đình Văn lấy trong túi ra một tấm thiệp mời, trông nó rất đẹp và lạ mắt." Anh tự thiết kế đó!" Đình Văn cười rồi nói với tôi rất tự hào.

- Ôi, anh tự làm đây ư? Có thật không thế?

Tôi ngạc nhiên rồi tỏ vẻ nghi ngờ, trên tấm thiệp, tên và ảnh của tôi được in lên trên đó một cách trang trọng.

- Sao anh... có ảnh này của em thế?

Tôi giờ tấm thiệp trên đó có ảnh khách mời là tôi đến trước mặt Đình Văn.

- Ủ thì... tự dựng có là có thôi. Đình Văn khẽ xoa đầu bối rối.

- Anh chụp trộm em từ lúc nào thế hả?

- Haha, bất kỳ ai bị chụp trộm cũng rất hay hỏi câu này.

Tôi cầm tấm thiệp mân mê, thiết kế thật đẹp và lạ mắt, Đình Văn còn đưa cho tôi thêm mấy tấm thiệp nữa, ngoài tôi ra anh ấy cũng mời thêm bạn bè khác nữa. Tôi đoán, đây sẽ là bữa tiệc rất hoành tráng.

- Em sẽ đến nhé, tối thứ 7 tuần này.

- Vâng... em sẽ...Tôi khựng lại, trong đồng thiệp mời có cả Ngọc Lan.- Anh... anh quen Ngọc Lan à?

- Quen đâu mà quen. Cô ấy là em họ anh.

- Cô ấy là...em họ anh ư?

- Đúng thế.

Tôi trợn tròn mắt, rồi tiếp tục hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Tôi càng mở to mắt hơn khi tấm thiệp tiếp theo có viết tên của Đông Đông.

- Anh... mời cả Đông Đông?

- Ủ, Ngọc Lan và Đông Đông không thể thiếu một trong hai đứa được.

Tôi đặt hai tấm thiệp xuống, tôi có cảm giác dường như tôi là người chẳng biết tí ti nào về những gì đã xảy ra trước mắt mình. Ngọc Lan là em họ của Đình Văn, Đông Đông và Đình Văn quen biết nhau. Đối với những bí mật tôi phải cam chịu là đứa được biết cuối cùng.

“ Ngọc Lan là một đứa trẻ đáng thương, cô chú của anh sinh ra một mình Ngọc Lan, đó là hệ quả của một cuộc hôn nhân sắp đặt. Anh được biết vì cũng nghe kể lại thôi. Bố mẹ Ngọc Lan sau một thời gian dài khi Ngọc Lan lớn lên thì ly hôn, sau đó nó bị shock nặng về tâm lý, chứng tự kỉ khiến nó mất 1 năm sống trong bệnh viện. Sau đó ông bà ngoại của Ngọc Lan đón nó về đây. Ban đầu, nó không chịu hòa nhập với mọi người, nhưng rồi, tất cả là do Đông Đông...”

- Anh nói tất cả là do Đông Đông, là sao?

- Hôm đầu tiên về Việt Nam, Ngọc Lan đã không chịu đứng được và đã bỏ trốn. Đông Đông và Ngọc Lan đã gặp nhau trên một chuyến tàu vào TPHCM, nó bị đói và kiệt sức. Cũng may, nhờ có Đông Đông...anh không biết Đông Đông đã khuyên nhủ con bé như thế nào, nhưng... rồi nó xin chuyển về cùng lớp học với Đông Đông. Giờ gia đình anh rất vui vì con bé đã có thể vui vẻ trở lại...”

Tôi như chết lặng, dường như câu chuyện tôi nghe được dường như là của một ai đó chứ không phải là với Đông Đông. Tất cả những chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi, Đông Đông đã quen biết Ngọc Lan từ mùa hè, cậu ấy biết đến Ngọc Lan trong chuyến phượt bụi đó nhưng không hề nói với tôi, không hề hé răng. Thậm chí cho đến khi Ngọc Lan chuyển đến lớp, tôi vẫn cứ nghĩ rằng tất cả chỉ là một sự tình cờ.

Hình như, tôi đã mất Đông Đông, người con trai hiểu tôi nhất, yêu thương tôi nhất !

Hình như, cậu ấy đã không còn thuộc về tôi... từ rất lâu rồi.

Tôi nghe xong câu chuyện từ Đình Văn mà như người mộng du, chẳng thể nào tôi có thể chấp nhận được những sự thật được phơi bày một cách cùn lúc như thế. Đáng lẽ ra, cậu ấy phải nói với tôi... nhưng vì sao... Tôi không thể nào hiểu được hành động ấy, cả nụ hôn của tôi và Đông Đông, đó cũng chỉ là một sự giả dối thôi sao?

Đầu óc tôi quay cuồng, đám cỏ xanh mướt dưới chân tôi bị tay tôi vò nát từ lúc nào. Tôi cảm thấy mình không thể nào chịu đựng hơn được nữa. Tôi nói khéo với Đình Văn rằng tôi thấy mệt và tôi muốn ra về.

Nắng, gió vàng vọt....

Mây lững lờ trôi bình yên đến nhức lòng...

* * *

Tôi mất thật nhiều công sức để chuẩn bị cho sinh nhật của Đình Văn, tôi đi mua ình một chiếc váy thật lộng lẫy, dù mới chỉ là học sinh lớp 11, nhưng tôi nghĩ một chiếc váy lệch vai màu đỏ cũng không phải điều gì quá to tát. Tôi đã lớn hơn rất nhiều so với tuổi của mình và tôi cũng muốn mình được thử mặc những bộ cánh khác ngoài mấy bộ đồng phục nhàm chán ở trường. Dù sao thì đây cũng là khuôn viên ngoài trường học, chẳng cần phải quá qui tắc.

Dáng người của tôi sau 6 tháng tập luyện giờ có thể nói rằng đây là sự thay đổi mang tính vượt bậc. Tôi trước đó nặng 58kg giờ đã giảm xuống con số 49.5kg. May rằng tôi cũng đã tuân thủ đầy đủ những gì mà chị bác sĩ đã tư vấn về dinh dưỡng. Giờ thì chẳng có thể ai nói được tôi là béo nữa rồi. Kể cả Đông Đông.

Bữa tiệc được tổ chức trong một quán café với không gian đẹp, cả quán đã được bao trọn cho bữa tiệc của Đình Văn. Bạn bè của Đình Văn cũng không mời nhiều lắm, chỉ là những người thật sự thân thiết. Không gian của bữa tiệc sinh nhật không rộng rãi nhưng ấm cúng. Tôi bước vào đó với sự tự tin và mang theo cả tâm trạng tò mò, phần nhiều tôi muốn nhìn thấy Đông Đông và cũng hy vọng cậu ấy có thể nhìn tôi không phải là cô bạn vẫn thường ngày mặc đồng phục.

Trái như dự đoán, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng có Đông Đông ở đâu hết. Đình Văn thấy tôi bước vào, anh tiến đến, lịch lãm trong một bộ cánh mới tinh rồi anh khẽ cầm tay tôi dắt tôi đi qua đám đông về phía gần hơn với nơi anh đặt chiếc bánh sinh nhật của mình. Tôi trao quà cho Đình Văn, đó là một chiếc vòng đeo tay tôi cắt công hì hục lên mạng tìm cách làm để tặng cho anh. Dù chẳng giống như mong đợi nhưng tôi cũng phần nào hài lòng, ít ra thì nó cũng được làm bởi chính tôi. Đình Văn hơi ngỡ ngàng bởi món quà đó, anh nói rằng anh sẽ đeo và nâng niu nó để đáp lại tấm chân tình của tôi.

Chúng tôi hát bài hát chúc mừng sinh nhật Đình Văn, không khí vui vẻ và mọi người cùng thưởng thức âm nhạc cùng những đồ ăn do Đình Văn đã đặt trước. Tôi cầm trên tay đĩa bánh ngọt Đình Văn đưa à bụng dạ chẳng chút nào muốn ăn, tôi đưa mắt tìm Đông Đông. Cậu ấy vẫn không hề thấy xuất hiện ở bữa tiệc này.

- Ngọc Lan có đến không anh? Tôi vờ hỏi sang Ngọc Lan, vì thừa hiểu nếu có cô ấy thì sẽ có Đông Đông.
- Ý em là Đông Đông và Ngọc Lan ấy hả? Đình Văn vạch rõ ý đồ của tôi.
- À, vâng... học cùng lớp, em định rủ cậu ấy đi cùng... vậy mà... Tôi vòng vo như cố để giải thích cho câu hỏi hơi... hớ của mình.
- Anh cũng không biết hai đứa ấy đi đâu cả. Đình Văn nhún vai rồi nhìn xung quanh, bất lực trước câu hỏi của tôi.

Tôi hơi thất vọng, quần áo đẹp trang điểm đẹp để đến bữa tiệc sinh nhật của Đình Văn cốt để Đông Đông có thể nhìn thấy tôi trong một hình ảnh mới mẻ, để cậu ấy không còn nghĩ tôi mãi mãi là cô bé Phương Phương vụng về ngốc nghếch hồi nào. Nhưng cậu ấy chẳng hề đến, tiếng ồn ào náo nhiệt và những khuôn mặt xa lạ này khiến cho tôi có cảm giác ngột thở.

Bữa tiệc cuối cùng cũng tan cuộc mà tôi vẫn không thể nào tìm thấy Đông Đông và Ngọc Lan đâu.

Tôi rõ ràng thấy trái tim mình tan chảy, mọi cố gắng cho buổi tiệc đều trở nên vô nghĩa.

Tôi nhìn Đình Văn, người con trai tôi đã từng thích, người tôi đã từng muốn làm mọi thứ thay đổi bản thân để được ở gần anh.

Nhưng có làm sao? Ngay lúc này đây tôi lại muốn đi tìm tên tiểu tử đáng ghét Đông Đông. Có làm sao, tôi lại chỉ muốn được ở bên cậu ấy, cậu bạn thân thiết với nụ cười lém lỉnh, cậu ấy đã xa tôi thật rồi...

“Đông Đông, cậu ở đâu. Tôi muốn gặp cậu!!!!!!!!!!!!!!”

9. Chương 9

Ngay hôm sau, ngày Chủ Nhật, tôi vẫn không gặp được Đông Đông, mọi sự liên lạc tới cậu ấy đều bị cắt đứt. Tôi có gọi điện đến nhà thì mẹ Đông Đông nói cậu ấy ra ngoài nhưng cũng không biết là đi đâu. ...Mẹ Đông Đông giữ tôi ở lại ăn cơm đợi cậu ấy về nhưm tôi từ chối. Dù sao đi chăng nữa, tôi cũng cần ở Đông Đông một lời giải thích. Không đúng, rất rất nhiều lời giải thích ấy chứ! Tôi cần ở cậu ấy nói với tôi một lời thôi, dù có như thế nào đi chăng nữa, thì ít ra tôi cũng sẽ không phải trông ngóng trong vô vọng như thế này nữa.

Sáng thứ hai. Đông Đông đến lớp. Ngọc Lan vẫn sát kề ngồi bên cậu ấy. Không hề có một biểu hiện gì trên khuôn mặt Đông Đông mặc dù tôi hôm qua tôi có nói lại rằng nếu cậu ấy về nhờ bác nhắn giùm bảo Đông Đông điện lại cho tôi.

Cho đến giây phút này, có lẽ, tôi không thể nào đủ nhẫn nại để đợi thêm chút nào nữa. Tôi tiến về phía chiếc bàn Đông Đông và Ngọc Lan đang ngồi:

- Đông Đông. Tôi gọi tên cậu ấy. Rồi khẽ ngáp ngừng. – Tớ... muốn gặp cậu. Chỉ... chỉ vài phút thôi.
- Cậu có thể nói luôn ở đây. Đông Đông quay ra nhìn Ngọc Lan rồi nói với tôi.
- Không. Chuyện này, tớ muốn nói riêng với cậu.
-

- Cậu đi nói chuyện với cô ấy đi. Ngọc Lan khê hích tay Đông Đông.

Chúng tôi đứng ở một góc đằng sau sân thể dục, một nơi yên tĩnh và vắng vẻ. Đông Đông khoát tay và đôi mắt không nhìn vào tôi nhưng cậu ấy có ý đợi tôi lên tiếng. Bàn tay tôi tự dưng run run và lạnh toát.

- Tôi muốn biết... mọi chuyện.

- Tôi hiểu cậu đang thắc mắc điều gì.

- Vậy, cậu... làm ơn có thể nói cho tôi biết được không?

- ...

- Cậu có... thích tôi không? Tôi lấy hết can đảm để nói thẳng thừng ra như thế.

- Tôi..

- Tôi chỉ cần biết thích hay không mà thôi.

- Tôi...

- Cậu là đồ hèn.

- Tôi xin lỗi.

- Cậu thích Ngọc Lan phải không?

- Cô ấy cần tôi che chở.

- Vậy tôi không cần đúng không. Tôi cười nhạt, thấy mắt mình cay xè đi vì nước.

- Nụ hôn lần đó, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra, cũng coi như chưa từng tồn tại tình bạn giữa Phương Phương và Đông Đông. Cảm ơn vì tất cả. Tôi bật khóc và toan quay đi. Bỗng bàn tay Đông Đông nắm chặt tay tôi níu lại

- Dù cậu không coi tôi là bạn nữa, nhưng mãi mãi với tôi... Phương Phương và Đông Đông đã kết giao tình bằng hữu. Tôi không biết phải nói câu xin lỗi tới cậu như thế nào. Nhưng tôi có nhiều lí do để làm thế này. Và nếu sau này, chúng ta không còn đi chung một con đường được, có lẽ, tôi xin đổ lỗi tại số phận.

Mắt tôi mờ nhòe đi, từ trước tới giờ Đông Đông thường nói những điều dễ hiểu, bởi cậu ấy thừa biết đầu óc của tôi luôn thích ứng với những gì đơn giản. Nhưng lần này, những câu nói ấy trở nên phức tạp và mơ hồ, tôi chẳng biết ẩn ý đằng sau câu nói ấy là gì nữa. Có vẻ nó giống như một lời dặn dò.

Tôi bỏ chạy, nước mắt cứ thế tuôn rơi, vị mặn chát ngập ngụa trong cổ họng. Tiếc nắc nhen khiến cho lồng ngực khó thở, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi có cảm giác rằng trái tim tôi đang rỉ máu nhức nhối vì một người con trai.

Tôi không quay đầu nhìn lại, nhưng tôi biết. Đông Đông cũng đang khóc.

Nắng đầu hè, cái nắng gay gắt và oi ả.

Hòa cùng với nắng long lanh là những giọt nước mắt của tôi và cậu ấy.

“Đông Đông, tôi sẽ quên cậu...”

Trong trái tim thiếu nữ của tôi khi đó như có gì đó vỡ vụn, mọi kí ức ào về chợt trở nên sắc lẹm và dần tan biến. Nắng chiếu xiên ngang bên cái bóng của Đông Đông trải dài trên đất. Có gì đó từng giọt rơi xuống... như là nước mắt.

Tôi về nhà và lên giường nằm luôn. Mẹ gọi xuống ăn cơm nhưng tôi nhất mực từ chối. Tôi nghe tiếng mẹ ngập ngừng ở ngoài cửa phòng định vào nói chuyện gì đó. Nhưng tôi gào lên là tôi đang mệt và tôi muốn được ngủ.

Chỉ khi tiếng bước chân mẹ đi khỏi. Tôi mới ôm tiếng nắc nhen của mình cắn chặt trong chân.

* * *

Chỉ 1 tuần sau đó Đông Đông bay sang Nhật cùng với Ngọc Lan. Tôi bị shock vì sự ra đi đột ngột đó, thậm chí, một câu chào “tạm biệt” cậu ấy cũng không nói với tôi. Khi tin đó đến tai tôi đến nhà tìm thì bố mẹ Đông Đông nói cậu ấy đã bay sáng nay rồi. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng của tôi và Đông Đông hôm đó, hóa ra, cậu ấy, những lời nói phức tạp ấy dường như cậu ấy đã có sự chuẩn bị sẵn.

Lớp học dường như trở nên buồn tẻ khi thiếu vắng Đông Đông.

Sân trường cũng trở nên nhạt nhòa khi thiếu bóng dáng cậu ấy.

Và tim tôi, cũng trở nên mệt mỏi khi nhớ về cái dáng cao lớn, mái tóc dựng đứng tinh nghịch và nụ cười lém lỉnh ấy.

Tuổi 17 của tôi – Phương Phương, 1 cô nàng ước ao được trở nên hoàn hảo, bỗng chốc mọi thứ khiến cho tôi cảm thấy nhứt lòng và đau đớn. Dường như Đông Đông đã lấy đi mọi thứ rồi, cả nhiệt huyết, cả quyết tâm và cả con tim của tôi nữa.

“Nhưng, tớ chắc chắn vẫn sẽ cố gắng để trở thành một cô gái hoàn hảo” Tôi nghe tim mình đập từng nhịp khe khẽ và cất lời.

Những ngày tháng sau đó trôi đi. Lớp 12 tôi vui đùa vào học hành giống như một con thiêu thân. Chẳng hiểu sao nhưng cứ rời sách vở đầu óc tôi lại quay trở lại những ý nghĩ và kỉ niệm xưa cũ về Đông Đông. Đôi khi nhìn lên bầu trời trong và cao vời vợi tôi có cảm giác hình như mình đang sống lại kỉ ức những ngày nào và khi đưa tay đón lấy những giọt nắng vàng vọt tôi lại giật mình bởi những gì có giữa tôi và Đông Đông cứ lù lượt ào về như một cuốn phim quay chậm.

Lần đầu tiên Đông Đông và Phương Phương kết thân tình bằng hữu giữa sân trường và giữa lung linh nắng.

Lần đầu tiên nụ hôn giữa Đông Đông và Phương Phương trong ánh nắng chiếu xiên và đám bụi xoay xoay trong không khí.

Có lẽ nào không, tôi sẽ quên được ánh mắt, bờ môi và nụ cười lém lỉnh ấy.

Có lẽ nào không, tôi sẽ quên được bờ vai dịu dàng ấy.

Có lẽ nào không, tôi sẽ quên đi...? Có thể nào khi ngày mai, ngày kia, và những tháng năm sau này. Mở mắt ra thấy chiều đã cận, tôi có thể quên được cậu ấy không?

Tôi và Đông Đông chẳng hề có một lời yêu nào trao cho nhau, chẳng hẹn ước, chẳng có gì ràng buộc. Vậy có làm sao, sự ra đi của cậu ấy khiến tôi có cảm giác rằng mình giống như một người bị bỏ lại chơi vơi giữa mênh mông bất tận. Ngẩng cổ lên nhìn trời thì đã thấy cánh chim ấy vút bay về nơi xa xăm rồi.

* * *

Năm lớp 12 của tôi là một trong những kỳ tích của 17 năm được sinh ra trong cuộc đời. Tôi dẫn đầu lớp với những thành tích nổi bật: đỗ thủ khoa khối thi Chuyên Toán dành cho học sinh lớp 12. Giải nhất cuộc thi Toán máy tính, giải nhất cuộc thi Toán Quốc Gia. Tôi cũng là người lọt vào top 10 Toán tài năng và triển vọng của quốc gia để đi thi quốc tế. Tôi cũng là người đoạt giải Nhất trong cuộc thi Nữ sinh thanh lịch của thành phố. Sau 1 năm trôi đi, bóng dáng về Đông Đông cũng dần trở nên phai nhạt. Tôi gói gém những kỉ niệm về cậu ấy cất vào một chiếc hộp xinh xắn cùng đôi giày màu hồng Đông Đông mua tặng hôm nào. Nhìn bảng thành tích ngời ngời của mình, bố mẹ tôi mỉm cười hãnh diện, đi đâu cũng khoe ầm ĩ lên là nhà có hai cô con gái vừa ngoan vừa học giỏi. Tôi chẳng biết tôi có vui vì điều đó hay không nhưng phần nào tôi vui với việc từ một cô nhóc chẳng hề chú tâm vào bất kỳ việc gì thì nay tôi lại có thể có được tất cả những điều ấy.

Thật sự, những điều tôi làm được giống như một kỳ tích vậy.

Tôi: Đỗ Phương Phương

Tuổi 17, học sinh lớp 12 chuyên Toán.

- Giải nhất nữ sinh thanh lịch
- Giải nhất Toán máy tính

- Giải nhất Toán quốc gia.

-

“Đông Đông, giờ này cậu ở nơi đâu? Giả như cậu có thể nhìn thấy những điều này từ cô bạn thân Phương Phương vụng về ngày nào!”

Tôi nghe tim mình vụn vỡ khi nhớ lại hồi ức.

Ngẩng mặt lên cao, nắng chói chang, mây xanh và trời cao lồng lộng.

Ở một nơi nào đó giờ này chắc có ai đó sẽ chẳng nhớ tôi đâu.

Đông Đông của tôi, cậu bạn vẫn luôn ở bên mà tôi ngây ngô không biết trân trọng. Đình Văn, chàng trai tưởng chừng như xa xôi trước mắt, hóa ra, lại ở gần bên tôi hơn bao giờ hết, nhưng khi đạt được ước nguyện, trái tim tôi lại là một chỗ trống thênh thang chẳng thể nào hàn gắn.

Đình Văn Anh ra trường trước tôi 1 năm, anh đỗ vào học viện Kinh Tế với danh hiệu thủ khoa. Thỉnh thoảng, tôi cũng nghe được một vài tin tức về anh nhưng dường như cảm xúc trong tôi đã trở nên chai sạn. Tôi đã đánh mất đi thứ cảm giác ngây ngô hồi nào. Tôi sợ rằng tôi cũng đã quên mất đi khuôn mặt của anh và tôi sẽ không còn nhớ những cảm xúc ngọt lành khi muốn được ở bên anh nữa.

Có khi nào là tôi đã lớn không?

Có khi nào trái tim tôi bỗng chốc đang trở nên chật chội không?

Lẽ tốt nghiệp.

Nắng tháng 5 chan hoà khắp các con đường. Tôi nhẹ dịu và tinh khôi trong tà áo trắng, cầm trên tay là những tấm bằng khen cũng như ngập chìm trong sự ngưỡng mộ của hàng nghìn con mắt đang hướng về phía tôi. Bỗng chốc, tôi nhớ đến một ánh mắt đã từng nhìn về phía tôi hôm nào khi tôi còn run rẩy từng bước trên sân khấu trong cuộc thi hùng biện.

Có khi nào, ánh mắt ấy vẫn dõi theo tôi không?

Tiếng trống trường vang lên rộn rã báo hiệu kết thúc một năm học đầy căng thẳng. Tôi mỉm cười cùng đám bạn vui sướng tung những cánh hoa lên bầu trời để tạm biệt chia tay mái trường. Những nụ cười và nước mắt cứ lần lộn hết cả.

Tuổi 17, tạm biệt!

Tạm biệt cô nhóc vụng về ngày nào, giờ đây tôi đã trở thành một cô gái xinh đẹp, giỏi giang và tràn đầy năng lượng đón tuổi mới sắp về. Có thể đi qua ngây ngô thơ dại tôi mới có thể trưởng thành, nhưng thời gian và mọi thứ trôi đi quá nhanh khiến cho tôi choáng váng. Mãi mãi, tôi có thể cất giấu đi những vụng dại sâu kín trong lòng, nhưng vết thương còn đó, ai sẽ là người có thể xóa lành những cơn đau đấy?

10. Chương 10

Kỳ thi đại học cam go nhất cuối cùng cũng đã đến với tôi, đứa con gái tuổi 17 với nấc thang đầu đời. Thực ra, tôi đã có rất nhiều bậc thang trong cuộc đời, nhưng đây chính là một bước đi hoàn toàn mới sau những gì tôi đã từng trải qua. Trái lại với dự kiến của mọi người, tôi học chuyên Toán thì chắc sẽ thi khối A, nhưng tôi lại đăng ký thi khối D. Mặc dù đó không phải khối chuyên nhưng với lượng kiến thức đã đổ vào đầu suốt 3 năm qua, tôi hoàn toàn tự tin đăng ký vào Học Viện Ngoại Giao khoa Quan Hệ Quốc Tế. Thật ra, tôi cũng không rõ mình có thích hay không, hoặc có hiểu rõ ngành mình đăng ký học sẽ làm gì sau này. Nhưng nghe có vẻ rất...kêu và bố mẹ cũng hoàn toàn ủng hộ tôi. Kèm theo kỳ thi hùng biện trước đó, tôi cũng muốn mình được thử sức với việc sẽ đứng trước đám đông và sau này sẽ làm việc trong một môi trường mang tính ngoại giao. Những điều đó cũng đủ khiến cho tôi phảng phất khi nghĩ đến hình ảnh long lanh của mình sau này, và đó cũng là hồ sơ duy nhất tôi đăng ký dự thi. Đây, đôi khi tôi cứ cố tình hoặc vô tình biến cuộc sống của mình “tréo ngoe” như thế, học khối chuyên Toán nhưng lại thi khối D mà 3 môn chủ đạo là Toán, Văn, Anh. Đúng là tôi, Phương Phương ngốc nghếch. Có rất nhiều người đã nói với tôi điều đó mà.

Tôi chào bố mẹ rồi khăn gói quả mướp lên Hà Nội dự thi. Chị gái đón tôi ở bến xe nên việc duy nhất của tôi chỉ là bước lên xe và xuống xe đã có người đón sẵn. Nhìn thành phố bé nhỏ của tôi khuất dần sau con đường, lòng tôi bỗng chốc dâng lên một thứ cảm xúc khó tả. Đó là việc ở đây, nơi tôi đã sinh ra và lớn lên 17 năm, nơi đã chứa đựng biết bao nhiêu kỉ niệm đẹp đẹp về thời học sinh. Và nơi này, cũng lấy đi bao nhiêu nước mắt của tôi.

Trong tâm trí tôi mọi ký ức đẹp về thời học sinh bỗng dần trở lại, nhưng mờ nhòe. Thời gian và mọi thứ đã lấy đi của tôi nhiều cảm xúc, những dư âm về thời học sinh đẹp đẽ, những kỉ niệm về Đông Đông, những mơ mộng về Đình Văn. Đường như, tôi đang quay lưng bỏ lại mọi thứ....

Hà Nội, phố xá đông đúc và ồn ào đến náo nhiệt. Chị gái đón tôi ở bến xe, rồi sau đó chị lại bận rộn, ném tôi lên chiếc taxi rồi chị lại phải đi có công việc. Tôi dò dẫm về căn hộ của chị, lễ mễ xách túi đồ to dùng lên tầng 10. Vừa ở cửa tầng 1 loáng thoáng thấy thang máy đang sắp đi lên, tôi vừa xách túi đồ vừa gào toáng lên.

“Xin đợi tôi một chút!!!” Tôi hấp tấp co chân lên chạy.

Bấm được 1 ngón tay vào thang máy thì cửa thang máy đóng sầm lại, túi đồ nặng khiến tôi thở không ra hơi. Bỗng chốc cửa thang máy lại mở ra, một gã trai với bộ mặt nhìn tôi với vẻ khinh khỉnh và thương hại với bộ dạng thảm hại của tôi lúc này. Một bộ dạng nhể nhại mồ hôi, lưng áo ướt đầm, túi xách to dùng. Trông tôi đích thị là một con bé vừa chân ướt chân ráo lên Hà Nội.

- Phù, cảm ơn!!!

Cuối cùng tôi cũng kịp thang máy, mặc dù do kẻ vào trước rủ lòng thương bấm cửa cho tôi.

Tôi và gã trai đó trong thang máy, tôi bấm tầng thứ 10. Hình như hần lên tầng thứ 16. Gã trai gầy gầy, mặc đồ đen, mặt búng da sữa liếc mắt qua nhìn tôi từ đầu đến chân, vẻ mặt khinh khỉnh. Tôi hơi bức mình với cái thái độ đó. Biết thế, tôi đã chẳng phải cố kiết để vào được cái thang máy chết tiệt này. Biết thế tôi đã đợi chuyển sau.

Thang máy mở cửa tầng 10. Tôi lĩnh kinh tha lời đóng đồ đi ra. Cuối cùng tôi cũng vào được căn hộ của chị mình. Có lẽ, chỉ tý nữa thôi nếu không lên được đến nơi, tôi sẽ chết vì kiệt sức với mấy cái túi to dùng này.

* * *

Cái nắng và nóng của tháng 7 gay gắt và khó chịu vô cùng. Tôi đi thi với tâm trạng cực kỳ...bình thản. Tự dưng tôi chẳng hề run chút nào, điều đó khiến cho tôi hơi...hoang mang về bản thân mình. Nhìn đám bạn lo nhong nhóc, chân tay chẳng đứng yên được tôi bỗng thấy mình sao... mạnh mẽ quá trời đất.

Do địa điểm thi gần nên tôi nói với chị gái rằng tôi sẽ tự đi. Mấy ngày trước đó tôi đã thám thính địa điểm. Chỉ mất khoảng 10 phút để đi đến. Tôi dậy từ sáng sớm, ăn uống và hí hửng đến trường thi. Chị gái tôi sau khi hướng dẫn và chỉ bảo tận tình những kinh nghiệm thi cử thì phải hấp tấp ra sân bay để chuẩn bị cho chuyến công tác đột xuất. Dù sao thì, tôi cũng đã lớn, tôi cũng có rất nhiều kinh nghiệm trong việc thi thố vì vốn dĩ những đứa học ở lớp Chuyên như tôi chủ yếu được luyện thành “gà chọi” để đi thi.

Nhìn những khuôn mặt lo lắng của cả phụ huynh và thí sinh, tôi bỗng chốc cũng thấy... lo lo. Khi mà người ta rất lo lắng thì tôi lại ung dung một cách thái quá. Vì thế đây mới là điều đáng lo của tôi chứ không phải là việc đề bài sẽ ra cái gì cũng như tôi thi thố ra sao. Tôi hoàn toàn tự tin với lượng kiến thức cũng như những gì tôi đã mài mòn quần trong suốt 3 năm học cấp 3.

Tôi vượt qua môn Tiếng Anh và môn Toán ngon lành. Mặc dù tiếng Anh không phải là môn chuyên của tôi nhưng việc vẫn thường xuyên nghe các bài hát nước ngoài và đọc tiểu thuyết bằng Tiếng Anh cũng giúp tôi rất nhiều. Cuốn sách yêu thích của tôi là Cuốn theo chiều gió và tôi đã thích nó đến mức phải mua bằng được bản gốc để có thể cảm nhận hết được những gì tác giả chuyển tải bằng ngôn ngữ gốc. Nhiều khi, những sở thích kì dị và cổ chấp của mình khiến cho cuộc sống của tôi cũng phần nào trở nên... dễ chịu.

Môn thi cuối cùng là môn Văn, một môn học mà tôi chẳng hề động đến... sách tham khảo, cũng chẳng hề phải cố nhớ một bài thơ hay bài văn nào. Nói chung, học Văn với tôi còn dễ hơn ăn kẹo, tôi cũng có trí nhớ một cách chính xác và chi tiết những gì mà tác giả viết cũng như về cuộc đời của họ. Tôi không thể tưởng tượng được nếu tôi học chuyên Văn thì sẽ như thế nào, đó là điều hoàn toàn trái ngược khi tôi cố kiết lao

vào học Toán như điên để thi đỗ chuyên Toán. Điều đó cũng giống y hệt một thứ bạn hoàn toàn chẳng biết gì về nó thì bạn sẽ cố kiết để theo đuổi. Và cuối cùng, tôi cũng... cố kiết để bù đắp phần nào những thứ mà tôi thiếu sót.

Nhìn đồng hồ còn khoảng 30p nữa mới hết giờ thi. Tôi ôm bài lên nộp cho giám thị. Cô tròn tròn mắt nhìn, 6 tờ giấy thi được viết kín toàn chữ. Liếc nhìn đồng hồ một lần nữa, cô hỏi tôi.

- Em đọc lại bài đi, ngồi đó rồi tí nữa hết giờ thì ra ngoài.
- Thưa cô, nhưng theo quy định 2/3 giờ là thí sinh được ra khỏi phòng thi rồi ạ. Tôi lí sự.
- Tôi bảo em cứ ngồi đó, trật tự cho các bạn khác còn làm bài.

Đám học sinh xung quanh nhìn tôi, vẻ ngưỡng mộ, chúng xì xào rồi lại cúi mặt vào viết tiếp cho kín những trang giấy. Đề thi lần này vào Thạch Lam, một tác giả mà tôi yêu thích, tôi đã đọc những tác phẩm của ông từ hồi mới biết chữ. Vì thế, nhìn đề bài, rồi gạch ý rồi viết một mạch chẳng biết gì cho đến khi nhìn đồng hồ vẫn còn hơn 30p nữa mới hết giờ.

- Thưa cô... Tôi vẩy tay ra hiệu xin có ý kiến.
- Em có vấn đề gì nữa?
- Thưa cô em muốn đi vệ sinh ạ.

Bà giám thị nhìn tôi vẻ mặt khó chịu rồi cuối cùng cũng nhân nhượng cho tôi...nộp bài. Thú thật, việc ngồi đó thêm 30 nữa là một cực hình với tôi bởi vì sau khi viết 6 trang giấy liền tù tì cũng như căng mắt căng não tập trung tôi đang bị đau đầu và khó chịu trong người. Có lẽ, việc bỏ bữa trưa hôm nay là một điều sai lầm, mặc dù tủ lạnh chị gái tôi đã chất đầy thức ăn và tôi chỉ việc bỏ vào lò vi sóng nhưng cái cảm giác... no no sau khi nhét đầy mồm toàn bím bím khiến cho tôi chẳng tha thiết gì.

Tôi cầm bút đi lên kí vào biên bản để hoàn tất thủ tục. Rồi quay trở lại chỗ ngồi để lấy bút giấy, tôi bỗng thấy đầu óc quay cuồng, bàn ghế xung quanh đảo lộn hết cả. Tôi thấy mắt tối sầm lại và như có một đám mây đen chụp lên đầu.

Nghe đâu đó có tiếng người nói xôn xao:- Bạn ấy bị ngất rồi!

- Gọi y tế đến ngay đi.
- Các em trật tự tập trung làm bài nốt. Em kia, ngồi xuống...!

* * *

Tôi tỉnh dậy thấy mình nằm ở phòng y tế, cô y tá nhẹ nhàng sờ trán và hỏi xem tôi cảm thấy trong người thế nào. Có vẻ như cả ngày hôm nay chẳng có thí sinh nào khác không may lại bị ngất trong phòng thi như tôi.

Đến lúc này tôi mới nhìn thấy đang ngồi bên cạnh tôi là một người con trai, quần tây, áo sơ mi, tôi lơ mơ nhìn lên áo của anh ta chỉ nhìn được rõ hai chữ “giám thị”. Anh ta chẳng có gì giống một giám thị coi thi cả. Khuôn mặt toát lên đầy vẻ ...chơi bời, tóc hơi xoăn dài, vuốt keo theo từng lọn chải chuốt.. Tôi còn nhìn thấy khuyên tai ở tai phải. Anh ta đang mãi mê cầm tờ báo đọc chăm chú và cũng chẳng hề để ý bệnh nhân là tôi đang thoi thóp trên giường bệnh.

- Tôi muốn uống nước. Giọng tôi thều thào.
- Này, uống đi! Anh ta vớt cho tôi chai nước lavie.

Tôi đỡ lấy bằng đôi tay yếu ớt của mình trên giường bệnh, gã con trai đáng ghét kia vẫn chẳng hề nhìn sang xem bệnh tình tôi thế nào. Đôi mắt toát lên vẻ khinh khỉnh đến khó chịu.

- Anh kia, anh có phải...giám thị hay không hả ?

Tôi hỏi giật giọng kiểu bực tức.

- Đúng thế đó nhóc ! Cô có ý kiến gì chẳng ?

- Anh là giám thị mà đối xử với thí sinh như thế à ?
- Xin lỗi nhé, cách đây 2 tiếng cô vẫn còn là thí sinh. Giờ này thì ... Anh chỉ tay về phía đồng hồ treo tường. Tôi ngược nhìn theo.
- Hả ??? Bây giờ là 7 tối rồi sao ? Tôi tỳ nữa thì gào lên.
- Vâng, thưa cô, vì cô mà giờ này tôi còn chưa được ăn cơm, phải ngồi đây chờ cô tỉnh dậy đấy !
- Tôi bật ngay dậy, mặc dù đầu óc vẫn còn hơi choáng. Tôi ngất đi mấy tiếng đồng hồ nhưng cứ nghĩ rằng tôi mới chỉ vừa mới bị ngất đi thôi. Thế mà đã hai tiếng đồng hồ và giờ khi tôi nhìn trời thì đã tối mịt.
- Trời ơi...thế... thế còn bài thi của tôi thì sao ?
- Bài thi... hừ, nhìn cô ngủ ngon lành như thế, tôi cứ nghĩ cô quên bống bài thi của mình rồi chứ ?
- Bài thi của tôi sao rồi ?
- Thật sự thì cô không nhớ gì sao ?
- Tôi khê lắc đầu.
- Bài thi đó cô đã kí và được chuyển đi rồi. Hừm. Anh chàng có vẻ bực bội khi tôi hỏi quá nhiều.
- Híchic, làm sao... làm sao tôi về nhà đây ? Tôi bắt đầu lo lắng và nháo nhác nhìn xem túi đồ của mình ở đâu.
- Nhà cô ở đâu ?
- Cách đây 10p đi bộ thôi.
- Trời đất, vậy mà cứ làm như xa hàng tỉ dặm. Vậy thì tự về chứ sao ? Anh ta càng tức tối thêm về cái sự... gốc ghềch của tôi.
- Nhưng...chìa khóa, với túi xách của tôi đâu rồi ? Tôi hạ giọng.
- Túi xách nào cơ ? Anh ta tròn mắt nhìn tôi.
- Thì túi xách và đồ đạc của tôi.
- Anh chàng nhún vai điệu bộ không biết, anh ta nói rằng khi đưa cô đến đây thì những gì còn lại ở phòng thi anh ta cũng chẳng quan tâm. Tôi bối rối với những gì anh chàng đó vừa nói, vì trong chiếc túi đó có kèm theo điện thoại, chìa khóa nhà kèm theo giấy tờ tùy thân và cả tiền bạc của tôi nữa. Tôi sẽ sống ra sao nếu như không có chìa khóa vào nhà, cũng chẳng có tiền, chẳng có điện thoại để gọi cho bất cứ ai. Trời ơi, tôi đang rơi vào tình trạng thảm hại vô cùng tận.
- Tôi để chìa khóa nhà trong túi để ngoài phòng thi. Tôi rụt rè nói.
- Trời ơi, đồ... sao chối, cô là cái gì mà sao cứ đeo bám tôi thế ?
- Tôi xịu mặt xuống, chẳng thể nói được câu gì hơn nữa. Anh chàng kia rút điện thoại và ra hiệu tôi ở nguyên đó anh ta sẽ đi tìm túi xách của tôi Chắc có lẽ nó ở đâu đó ở phòng thi hoặc ít ra thì có ai đó may mắn đưa cho giám thị.
- Khoảng một lát sau anh ta quay trở lại, khuôn mặt chẳng có chút thông tin gì gọi là dễ chịu.
- Mấy cô giám thị đã gửi cho cô ở phòng lưu trữ của trường rồi. Nhưng mấy cô cất giữ giờ này đã về rồi. Ngày mai cô qua lấy đi...
- Ngày mai ư ?
- Đúng, ngày mai.
- Vậy tối nay tôi sẽ ngủ ở đâu ?
- Ở đâu thì tùy cô.
- Không. Tôi gào toáng lên.

-Hừ...

- Anh phải... có trách nhiệm với tôi.

- Cô ăn nói nghe hay nhỉ, sao tôi phải có trách nhiệm với cô. Tôi và cô, có quen biết nhau sao ?

- Vì... anh là người đưa tôi vào đây....

- Hừ, đồ...sao chối...

Tôi bướng bỉnh đổ lỗi lên anh ta, mặc dù lỗi không phải hoàn toàn do anh ta gây nên. Nhưng trong hoàn cảnh của tôi lúc này thì làm sao tôi có thể vớ vẩn vào đâu được nữa, nên mặc xác anh chàng cũng chẳng ưa gì tôi. Tôi cứ cố tình đổ thừa lỗi lên cho anh ta chịu trách nhiệm.

- Nhà cô ở đâu.

- Chung cư C toà nhà Vinper, đường....

- Thôi đủ rồi...Tôi sẽ đưa cô về đó.

- Nhưng tôi không có chìa khoá vào nhà.

- Vậy tôi sẽ tính kế để có chìa khoá cho cô, được chưa ?

Tôi khẽ gật đầu đồng ý, tôi mới chân ướt chân ráo lên Hà Nội được có mấy ngày tất nhiên tôi không hề có kinh nghiệm chút nào cho những chuyện rắc rối này. Vì thế, cố tình đổ lỗi và dồn trách nhiệm cho người khác dù có hơi « nhẩn tâm » thì tôi đành mang tiếc ách. Haha, nghĩ thế, tôi cười thầm trong bụng.

Anh chàng « giám thị » đáng ghét, à không, phải nói là đáng yêu ấy chứ. Anh ta đưa tôi về chung cư, sau một hồi nói chuyện với mấy người ở đó. Anh ta đi ra và vớ cho tôi chìa khoá căn hộ của mình.

- Này nhóc, lần sau thì đừng có hậu đậu nữa, với cả ăn uống đầy đủ vào không lại lần quay ra đấy.

Tôi đỡ lấy chiếc chìa khoá nhà, hí hửng, cũng chẳng hiểu lí do tại sao anh ta có thể giải quyết mọi việc nhanh thế. Vài câu nói, thế là mấy ông bảo vệ đã ngoan ngoãn đưa chìa khoá nhà cho anh ta. Chả lẽ, anh ta là thánh thần thật sao ? Hừ, mà có lẽ anh ta là tên lừa đảo chuyên nghiệp ấy chứ, nếu không làm sao có thể lấy được chìa khoá dự phòng ở căn hộ của tôi một cách dễ dàng như thế.

Haiz. Xem ra, tôi vừa gặp phải một tên lừa đảo chuyên nghiệp, mà có thể, anh ta cũng chẳng phải « giám thị ». Nghi ngờ quá ! Đúng là sao chối, mấy ngày đầu chân ướt chân ráo lên thành phố mà tôi đã gặp phải một tên khốn chuyên đi lừa đảo người. Ôi, đúng là số kiếp của Phương Phương !

Tôi cầm chìa khoá và hí hửng vào thang máy để đi lên. Một gã trai mùi rượu nồng nặc cũng đi vào cùng. Tôi khẽ quay đi để tránh cái mùi khó chịu, oi oi cứ bốc thẳng vào mũi.

Tôi đưa mắt nhìn sang, hừ, đúng là tai hại, gã này chính là gã trai hôm trước rủ lòng thương bấm cửa thang máy cho tôi với cái vẻ khinh khỉnh coi thường. Đúng là « oan gia ngõ hẹp » !

Thang máy khẽ chuyển động, ánh đèn nhấp nháy báo hiệu. Tôi bấm tầng 10, anh ta bấm số 26. Tôi nín thở đợi thang máy nhanh thật nhanh để thoát khỏi cái cảnh đứng cạnh tên say xỉn này. Bỗng dưng, có một cái gì đó như bị sững lại. Tôi không thấy thang máy di chuyển nữa, cửa kẹt cứng và tiếng rầm rầm khiến cho chân tôi choạng vạng. Trong khoang thang máy, điện bỗng tắt phụt. Tôi sợ hãi ôm lấy tay vịn và khẽ kêu lên « trời ơi, chuyện gì xảy ra thế này ».

Như có một ai đó bám chặt lấy chân mình, tôi còn chưa định thần được gì, chỉ thấy gã trai bên cạnh ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy 1 chân của tôi và khẽ rên sợ hãi « Cứu, cứu tôi cứu tôi với ! » Tôi tròn mắt, ánh sáng nhấp nhoe của bóng điện cũng khiến tôi cảm nhận được anh ta đang run lên từng đợt vì sợ hãi.

Chúng sợ không gian hẹp chẳng ? Tôi nghĩ, dù chưa được chứng kiến nhưng tôi đã thấy ở phim ảnh. Tôi một tay nắm lấy phần tay vịn rồi khẽ ngồi sụp xuống, gỡ tay anh ta ra khỏi chân mình. Tôi vòng tay qua và ôm lấy anh ta, kẻ hôm hỉnh ở thang máy hôm trước giờ đang run rẩy như một con mèo bị nhúng nước.

Tôi khẽ vỗ về : Tất cả rồi sẽ ổn thôi, đừng sợ, có tôi ở đây rồi !!!

Khoang thang máy vẫn chòng chành, tôi kêu lên và bấm nút cầu cứu. Vài tiếng chân lao xao ở bên ngoài kèm theo tiếng la hét.

Anh chàng vẫn run lên từng đợt vì sợ hãi và ôm chặt lấy tôi như sợ tôi sẽ bỏ đi mất, và trong ánh đèn lập loè, tôi cúi xuống sát khuôn mặt anh ta, hình như có thứ gì đó... man mát khẽ chạm vào má tôi. Hình như, đó là nước mắt.....

11. Chương 11

Một chàng trai trưởng thành đang ôm lấy chân tôi và khóc nức nở trong thang máy tôi ôm khiến tôi bối rối tới mức chẳng biết làm gì nữa. Tôi càng vỗ về thì anh ta càng khóc to và sợ hãi giống hệt như một đứa trẻ. Những vết nước mắt khẽ chạm lên má tôi man mát và cái cảm giác của tôi lúc này là mình giống như một...bà mẹ đang nựng nịu đứa con thơ của mình.

Nút báo thoát hiểm cũng chẳng thể hoạt động được, tôi gỡ tay anh ta ra khỏi chân mình để đứng dậy. Nhưng không thể nào bởi chàng trai trưởng thành này đang ôm chặt lấy chân tôi tưởng chừng như không thể nhúc nhích được.

Có vài tiếng nói ở bên ngoài và tiếng đập sầm sầm vào cửa thang máy. Tôi nghe được và kêu lên để mong ai đó nghe thấy tiếng mình để cầu mong sự cầu cứu. Cũng có vài tín hiệu chứng tỏ rằng việc thang máy bị kẹt sẽ được sửa chữa và giải thoát khỏi cái thùng găm giếc này. Thật may làm sao tôi và anh chàng này vẫn có oxy để thở...nếu không chỉ vài phút nữa chúng tôi sẽ biến thành hai xác không hồn và trở thành ma để trêu chọc cả khu chung cư này ấy chứ.

Tôi nghe thấy tiếng lạch cạch, tiếng gõ cũng như tiếng người loáng thoáng rằng hỏi xem trong thang máy có ai không. Tôi kêu lên phản hồi lại và hỏi rằng bao giờ thang máy sẽ được mở được. Tôi kéo người sát lại phía thang máy để nghe ngóng. Hình như, những người ở bên ngoài cũng đang hết sức cố gắng và nỗ lực.

Đèn trong thang máy bốc vụt tắt, không gian tối om. Anh chàng vẫn ôm chặt lấy chân tôi và run rẩy. Tôi mò mẫm đặt tay lên người anh ta, kéo về phía mình và dỗ dành.

- Mọi việc, sẽ ổn thôi, anh cố chờ thêm chút nữa. Giọng tôi nhẹ nhàng, từng nhịp tay vỗ lên tấm lưng của anh ta an ủi.

Chỉ có tiếng rên và tiếng khóc, thật sự, trong hoàn cảnh này tôi hoàn toàn rất bối rối. Tôi không biết phải làm thế nào vì anh chàng này đang run lên từng đợt, khóc thút thít như một đứa trẻ bên cạnh tôi, và đây cũng là lần đầu tiên tôi được chứng kiến con trai khóc. Quả thật, phải sống và trải qua nhiều chuyện mới thấu hiểu hết được sự đời.

Và may sao, tôi, Đỗ Diệu Phương, lần đầu tiên ở tuổi 17 đã được chứng kiến một người con trai trưởng thành khóc. Và lần đầu tiên trong đời, bờ vai của tôi đang là chỗ dựa cho người khác, một người... không hề quen biết. Và tôi, bỗng chốc nhớ tới Đông Đông và bờ vai vững chãi của cậu ấy, nhớ lại những ngày tôi đã từng gục vào vai cậu ấy và khóc nhe... Nhưng dường như, mọi thứ cứ mờ nhòe, xa, xa lắm rồi.

Một tiếng trôi đi, vẫn chẳng hề có sự giải thoát nào cho cả hai chúng tôi. Tôi nhìn đồng hồ, đã là 11h đêm. Ngày hôm nay đúng là ngày xui xẻo hết mức, tôi cứ nghĩ rằng tôi có thể về đến đây và chốc nữa sẽ được an giấc, cười toe vì hôm nay đã “lừa phỉnh” được tên giám thị ngốc xít đưa về và lấy hộ chìa khóa. Vậy mà, đúng là tên...đáng ghét này, tên ngạo nghễ khinh khỉnh này lại đang ôm lấy chân tôi và tôi đang phải dỗ dành anh ta. Cái thái độ ở thang máy hôm trước giờ mất hút, giờ chỉ còn là một anh chàng nhát như thỏ đế.

Hừ, đúng là cuộc đời thật tươi đẹp của Phương Phương!

Tại sao hai gã trai kì dị lại cứ bám lấy tôi cả ngày hôm nay chứ.

Đời nhiều khi không như là mơ. Mà tôi cũng quên xừ tên bài hát đó rồi. Nếu không, sẽ ngồi đây và hát cho anh chàng đáng ghét này, coi như việc thay bố mẹ anh ta dạy dỗ anh ta. Hihi.

Sau bốn tiếng chết dí trong thang máy. Anh chàng đã ôm lấy chân tôi ngủ khi ngon lành. Còn tôi, làm sao có thể ngủ được khi có một gã trai ngay bên cạnh, ôm chặt lấy chân... Và nhớ đâu... ngộ nhớ....anh ta lại là một tên dê xồm chính hiệu thì sao? Vì thế, việc tôi chẳng hề chớp mắt cũng dễ hiểu...

Cuối cùng thì cửa thang máy cũng được mở. Chỉ khổ mấy bác bảo vệ lì lợm cả mấy tiếng đồng hồ để giải thoát cho hai chúng tôi. Mà chính xác là giải thoát tôi, chứ tên ngốc kia, khóc lóc một chút rồi lăn ra ngủ, biết gì nữa mà sợ hãi.

- Ê, đồ ngốc, dậy đi. Tôi lay anh ta dậy.

- Hưm....ưm....

- Dậy mau, thang máy mở được rồi.

-....

- Anh có thể buông tay anh khỏi chân tôi được chứ? Tôi quay ra nói khi anh chàng còn vẫn đang mắt nhắm mắt mở.

- Ồ... Đó là tiếng duy nhất anh ta mở miệng ra. Trên khuôn mặt biểu lộ sự lúng túng, anh chàng khẽ buông tay khỏi chân tôi và đứng dậy đi ra ngoài. Tôi cũng tức tốc ra khỏi cái thang máy chết dẫm này.

- Hai đứa không sao chứ? Bác bảo vệ nhìn hai chúng tôi cười cười.

- Dạ cháu cảm ơn, các bác vất vả rồi ạ.

Tôi bối rối vì cái thái độ của mấy ông bảo vệ và nhân viên sửa chữa. Có thể, họ nghĩ tôi và anh chàng này là tình nhân. Hừ, nghĩ gì mặc xác họ. Giờ đã là 3h sáng và tôi...cực kì buồn ngủ. Cả ngày hôm nay thi thố vật lộn với 6 trang giấy và hai tên đáng ghét này. Giờ thì tôi đâu còn sức để mà xem họ nghĩ gì về tôi nữa đâu cơ chứ.

- Này cô kia! Anh ta gọi giật giọng khi tôi định quay đi vào thang máy ở cửa khác.

- Anh có chuyện gì? Tôi hất hàm.

- Tôi...

- Tôi mệt lắm, chào nhé! Tôi chả kịp để anh ta nói thêm câu gì rồi bấm thang máy đi lên. 3h đêm rồi còn chuyện với trò gì được nữa. Xin lỗi nhé, cưng ngốc! Tôi nghĩ vậy rồi bấm cửa thang máy tầng 10.

Sáng sớm hôm sau, mặc dù cơn buồn ngủ vẫn còn nhưng tôi vẫn phải cố kiết lê xác đến địa điểm thi hôm trước xin lại túi xách của mình. Cũng may là mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, điện thoại của tôi sau khi có lẽ bố mẹ, chị gái gọi điện thoại về nhiều quá đã bị sập nguồn. Tôi mượn máy và gọi cho họ, kể qua qua chuyện đã xảy ra cho họ an tâm.

* **

Kỳ thi đại học lớn lao nhất cuộc đời tôi đã trải qua. Và giờ, giống như bao kẻ khác, tôi ngồi mốc ở nhà đợi giấy báo điểm hồi hộp mình được xướng tên trong danh sách những kẻ đỗ đạt để có thể phổng mũi tự hào với bố mẹ và bạn bè.

Vì thế, đây là thời gian vô cùng lãng phí nên tôi xin chị gái cho tôi được đi làm. Tôi cũng không muốn về quê bởi tôi muốn bắt đầu một cuộc sống ở đây, nơi mà hình bóng của Đông Đông không còn làm tâm trí tôi loạn lên nữa. Hơn nữa, việc tự lập và kiếm tiền là hai việc tôi cũng muốn trải nghiệm cái cảm giác ấy như thế nào. Trước kia, tôi đã rất vụng về, tôi chẳng làm được việc gì nên hồn, nên giờ việc tôi tự hoàn thiện bản thân cũng là điều đáng lắm chứ. Ít ra điều đó sẽ rất có ích cho tôi, để chứng tỏ rằng, tôi, Phương có thể làm nhiều hơn chuyện thi đỗ vào chuyên Toán.

Quán gà rán này ở trên một con phố sầm uất ở Hà Nội, vì là kì nghỉ hè nên đám sinh viên đã về quê hết. Tôi may mắn được nhận vào làm bồi bàn. Quản lí của tôi là một anh chàng hơi...dở người, mà không, nói chính xác là hơi ẻo lả. Nhưng, cái cách nói chuyện và phục vụ khách lại rất chuyên nghiệp. Anh ta luôn biết rót vào tai khách hàng những lời ngọt ngào, còn với đám nhân viên quen như chúng tôi, anh ta là một kẻ chua ngoa đáng sợ.

Tôi làm việc ca từ 9h sáng đến 8h tối, lương là 2tr một tháng. Tôi không biết số tiền ấy sẽ tiêu được những gì. Nhưng còn hơn là ở nhà và gặm nhấm nỗi u uất hoặc nói chính xác là gặm nhấm... bánh kẹo xem tivi để giết thời gian.

Ngày đầu tiên làm việc, tôi được sếp dành 1 tiếng để phát đồng phục. Thật sự, nếu ai nhìn thấy cái đồng phục ở quán gà rá này chắc sẽ phì cười mất. Quả thật, tôi nhìn rất giống một con gà con lông vàng. Sếp cũng nói chuyện về việc đi đứng, hành xử ra sao với khách hàng cũng như những điều tối kỵ ở đây. Sếp, gã dở hơi mà tôi đã nói ở trên có cái tên rất nam tính. Vũ Nam. Nhưng anh ta, lại ảo lả và tính cách nhỏ nhặt như đàn bà. Sếp Nam đưa cho tôi hàng đồng qui định cũng như việc xử phạt khi mắc lỗi. Tôi ngó qua rồi hỏi.

- Tại sao rất nhiều qui định để xử phạt và trừ lương nhưng lại không có qui định về khen thưởng vậy? Tôi tròn mắt hỏi.

Nam quay ra, lừ mắt với tôi.

- Không cần hỏi nhiều, tôi đã ra lệnh thì cứ thế mà làm. Hỏi nhiều...đuổi việc.

Tôi giật bản mình, hừ, đúng là... mụ Nam. Biệt danh mà về sau đám nhân viên mới nói cho tôi biết.

Ngày đầu tiên với công việc, tôi cảm thấy chân mình dường như té ngã thôi là sẽ quỵ xuống đất ngay mất. Tôi phải học cách di chuyển với đồ bát đĩa, cốc chén, khay đĩa và phải làm sao thật nhanh để kịp hết bàn ăn này bàn ăn khác cũng sẽ được phục vụ. Nói chung, chỉ thiếu bước hoa mào chóng mặt nữa thôi là tôi sẽ ngã lăn quay ra đất với đôi chân mỗi nhừ của mình.

Tôi kết thúc công việc lúc 8h tối, người mệt lử. Đúng là đi làm của người ta, kiếm được đồng tiền chẳng dễ dàng gì. Tuy nhiên, tôi cũng thấy khá vui vì tôi đang làm được một công việc có ích.

Buổi tối, tôi đạp xe về, mỗi nhừ chân vì do đứng cả ngày. Bụng cũng đói lả, tôi mua một chiếc bánh mì kẹp thịt rồi lững thững dắt xe tìm một chỗ nào đó để ngấu nghiến chiếc bánh nếu không muốn bụng tôi sắp biểu tình đến nơi rồi. Tôi đang ngáo ngơ nhìn xung quanh thì bỗng thấy “Rầm” Một cái gì đó đâm sầm vào tôi, toàn thân tôi bị hất tung lên và rơi đánh bịch một cái xuống đất. Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tôi thấy mặt mình chạm đất. Khẽ nhúc nhích người, tôi thấy có ai đó chạy đến và nâng tôi dậy.

- Cô không sao chứ?

Tôi ngơ ngác nhìn, thì ra vừa rồi, tôi vừa bị một chiếc xe ô tô đâm phải. Người thanh niên từ trên xe xuống đỡ tôi dậy, vẻ mặt đầy lo lắng. Chiếc mũ xe bị móp bẹp rúm, người lái hình như không phải anh ta. Kể đó, vẫn còn ngồi im trên xe mà không chịu ra khỏi.

- Cô không sao chứ? Cô có nghe tôi nói gì không?

Tôi đứng dậy, thấy chân với tay mình vẫn còn chưa thìa lìa khỏi thân thể. Tôi mừng rỡ nhưng cúi xuống tìm kiếm. Chiếc bánh mì trong tay tôi đã không cánh mà bay.

- Bánh mì, của tôi đâu? Tôi cúi xuống nhìn xung quanh.

Anh chàng bật cười, vội vã nhìn xem bánh mì của tôi ở đâu.

- Kìa, nó kia, nhưng bẩn rồi. Không ăn được đâu, cô không làm sao là tốt rồi. Tôi sẽ đưa tiền cho cô mua các khác.

Anh ta rút tiền đưa cho tôi. Tôi ngẩng mặt lên sau khi nhìn chiếc bánh mì dưới đất lăn lóc một cách tiếc rẻ.

- Trời, Phương Phương!

Tôi giật bản mình, khẽ dụi mắt, xem người vừa nói có đang đúng gọi tên tôi hay không?

- Đình Văn...là... là anh ư? Tôi bỗng dưng quỵ chân xuống đất, chẳng còn đứng vững được nữa. Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh từ ngày anh ra trường.

Trời ơi, Đình Văn, thần tượng của tôi ngày nào đang đứng trước mặt tôi bằng xương bằng thịt. Anh lịch lãm trong chiếc áo vest màu trắng, áo phông bên trong màu xanh rêu.

Đình Văn đứng đối diện tôi lúc này, anh ấy, thật sự, rất rất đẹp trai như tài tử Hàn Quốc.

Ồi chàng trai của tôi, thần tượng của tôi ngày nào. Tôi hấp tấp thu dọn đồ đạc vừa rồi, chiếc xe bẹp dúm và cong vênh. Quần áo và tóc tai bẩn thỉu bê bết đất cát. Tôi bối rối trước hoàn cảnh chẳng có gì là hay ho này. Mà trong khi đó, tôi còn đang trong bộ dạng của một...con gà quay béo giòn. Hừ, đúng là...ôi mẹ ơi !!!!!

- Anh, nếu cô ta không sao thì đi thôi. Mui xe cần phải sửa đây.

Có tiếng con gái ngó đầu qua cửa kính nói vọng ra. Thì ra cô ta là người cầm lái và đã đâm sầm vào tôi.

Vậy mà lại cao giọng nói này nọ, cũng chẳng thêm một câu xin lỗi.

- Anh xin lỗi nhé, Phương Phương. Em cầm tiền sửa xe giúp anh nhé, anh đang trên đường đến nhà bạn có việc gấp.

Đình Văn cúi xấp tiền vào tay tôi.

- Không, em không sao, anh cứ đi đi. Tiền sửa xe gửi em sau cũng được.

Tôi gạt phắt xấp tiền mà Đình Văn đưa inh.

- Nhanh lên đi anh !!!

Tiếng cô ta giục vội vã. Đình Văn cuống quýt.

- Thôi được rồi, anh sẽ gặp em sau. Đây là số của anh.

Đình Văn lấy điện thoại và bấm số của anh vào máy điện thoại của tôi rồi lên xe. Chiếc audi màu trắng móp đầu rồ máy quay đi.

Tôi đứng ở lại đó, chờ vợ 1 mình.

Chàng hoàng tử của tôi vừa lên xe với mũ phù thủy, thử hỏi thể có tức không cơ chứ. Tôi nhìn lại mình, nhếch nhác trong bộ dạng này, còn cô gái kia quý phái và sang trọng. Vậy thì dù Lọ Lem có tốt như thế nào nhưng xấu xí thì Hoàng Tử vẫn sẽ theo phù thủy xinh đẹp. Điều ấy là hoàn toàn đúng rồi.

Đình Văn, chúng ta sẽ gặp lại nhau phải không anh ?

12. Chương 12

Léch thếch về chung cư trong tình trạng như vừa trải qua một vụ cướp giật, tôi đón lấy cái nhìn đầy thương hại của những người đi đường, rồi cả bác bảo vệ ở chung cư nữa. Tỷ nữa thôi thì bác ấy đã cầm ngay máy điện thoại và gọi cho cảnh sát, chắc hẳn bác ấy đang nghĩ tôi vừa bị hành hung, còn thủ phạm chắc đã chạy mất tiêu rồi. Mà cũng đúng, rõ ràng là tôi bị hành hung mà. Còn thủ phạm lại là mũ Phù Thủy hết sức xinh đẹp, đồng bọn đi cùng là Hoàng Tử mơ ước của cuộc đời tôi. Vậy đó, đúng là thế giới giờ đảo lộn tất cả rồi.

Gửi chiếc xe ở tầng hầm, tôi đi vào thang máy. Chân và người giờ tôi mới cảm nhận được sự đau đớn, có lẽ do cú va đập khá nhanh cũng như tôi bị phân tâm bởi Đình Văn nên không nhớ rằng mình vừa bị hấn một chiếc ô tô đâm phải và hất tung lên y như trong phim hành động. Ít ra nếu như là nhân vật nữ chính trong các phim, theo đúng kịch bản thì cô gái sẽ...ngất hoặc giả vờ ngất sau đó chàng Hoàng Tử sẽ đưa nàng đi bệnh viện, chăm sóc, lo lắng suốt cả đêm. Bla...bla... Kết thúc tốt đẹp sẽ là nảy nở một tình yêu. Hừ, vậy đó, một đứa một phim, ham hố chuyện tình cảm như tôi chẳng tài nào học hỏi được những chiêu trò ấy mà áp dụng trong hoàn cảnh của mình. Haizz

Tôi đi vào thang máy, bấm tầng số 10.

- Chờ đã !!!

Có tiếng người nên tôi bấm nút mở để cho họ đi cùng nếu như không muốn lỡ chuyến sau.

- Chào !!!

Trời đất, cái vẻ mặt trắng tráo khó chịu của kẻ đáng ghét đen đủi cùng chung cư đây mà. Tôi đã gặp bao sự đen đủi rồi sao lại còn thêm tên này nữa chứ ?

- Hừm...e...hèm. Tên kia lên tiếng.

Tôi quay mặt sang một phía né tránh cái nhìn của « chàng trai trưởng thành to xác nhưng tâm hồn bé thơ » ấy.

- Hèm... tôi... cảm ơn vì... chuyện hôm trước. Anh ta lên tiếng, có vẻ rụt rè dò la xem thái độ của tôi như thế nào.

- Không có gì, người giúp người khi hoạn nạn thôi. Tôi đáp tỉnh bơ, ngẩng cổ lên rồi nhìn xuống, bàn tay vân vê từng ngón.

- Tôi cũng...xin lỗi vì chuyện hôm trước.

A ha, tên này giờ lại nói xin lỗi đây, đúng là, ông trời đang trêu ngươi tôi đây mà, một kẻ xấu xa giờ lại đang giả giọng rất chi là tử tế. Có khi nào là quỷ đội lốt người không ta ?

- Hừm, không có gì !

Đèn báo tín hiệu sắp đến tầng 10.

- Chào nhé, tôi bước ra khi cửa thang máy kêu kình coong. Bỗng nhiên, anh chàng đó giật tay tôi lại, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay tôi, chắc nịch.

- Đừng đi ! Anh ta nhắm mắt, thở hắt một hơi dài, như kiểu lấy mọi cam đảm để chuẩn bị nói với tôi một điều gì đó.

Tôi giật mạnh cổ tay khỏi anh ta, trợn tròn mắt vì ngạc nhiên vì không hiểu nổi cách cư xử lạ lùng này. Nói thẳng ra thì khi mà tôi vừa xảy ra những chuyện chẳng hay ho gì nhìn bộ dạng của tôi lúc này, tôi đâu có thời gian và tâm trạng để mà đứng đó mà nói chuyện với anh ta nữa. Nhưng khi cửa thang máy chạy qua mất tầng 10, tôi vẫn chẳng thể nào thoát khỏi bàn tay đó, hết sức giãy dụa, tôi chột dạ và không biết gã này đang dở trò xấu xa gì chẳng. Tiếc thay, tôi đã là người nhủ lòng thương hại khi ôm ấp và che chở khi anh ta như một con mèo run cầm cập trong thang máy hôm trước.

- Cút đi, anh cút đi, anh mà tới gần nữa tôi sẽ kêu lên. Mẹ owiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! . Tôi gần như gào lên, anh ta bỏ tay tôi ra, đôi mắt trừng xuống.

- Tôi... chỉ muốn cảm ơn cô thôi mà !

Bỗng dưng lời nói ấy khiến tôi có cảm giác mình đang làm quá đà, chắc anh ta cũng là một người tốt. Có lẽ, tôi đang hiểu lầm nhã ý của anh ta.

- Thôi được rồi, tôi..chấp nhận. Giọng tôi khẽ run run.

- Vậy... cô đồng ý làm bạn của tôi chứ ! Anh ta tiến tới gần và khẽ túm lấy tay tôi một lần nữa.

- Được... thôi.. à ... không... à thôi được rồi... Tôi lấp bắp, gật đầu miễn cưỡng bởi sợ anh ta nhờ đâu sẽ có những hành động khác thái quá mà tôi không thể kiểm soát được.

Tôi thở phào khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của anh chàng kì dị. Tôi nói rằng mình đang có việc và hẹn gặp lại anh ta sau nhé rồi ra khỏi thang máy và đổi sang thang máy khác bấm xuống tầng 10. Đúng là, ngày gì mà đen đủi đường. Không, cũng không hẳn, ngày gì mà tôi gặp những chuyện kì dị như thế này không biết nữa. Hừ hừ !

Tôi về nhà, chị gái hỏi xem ăn uống gì chưa chị vẫn phần đồ ăn đó. Tôi từ chối rồi lao thẳng vào phòng mình. Cái bộ đồng phục hình con gà chiên giòn, cộng với vẻ bẩn thỉu và rách rưới của tôi bây giờ. Chao ôi, 17 năm rồi tôi mới thấy mình thảm hại như lúc này.

-Á, tôi khẽ kêu lên khi vạch tay áo lên một vết xước dài kéo dọc từ khuỷu xuống cổ tay...Chắc do lúc trước mãi mê và bất ngờ trước sự có mặt của Đình Văn nên tôi không còn nhớ cũng như cảm nhận được vết thương. Đến bây giờ, dường như nó mới phát huy tác dụng.

Tôi lấy bông băng và thuốc sát trùng rửa vết thương rồi đi thay quần áo. Lên giường nằm, giờ tôi mới thấy ê ẩm khắp cả người. Nhưng giấc ngủ cũng đến nhanh chặc do ngày đầu tiên đi làm tôi đã phải mệt nhoài và cú va đập vừa xảy ra nữa.

* * *

Sáng sớm, tôi dắt con xe đạp đã cong méo hết cả ra hàng sửa xe và định bụng sẽ bắt xe bus đến quán làm thêm. Vừa thò mặt ra khỏi thang máy dưới tầng hầm để xe, tôi đã thấy tên đồ người ở tầng 26 đang đứng ở đó như là có ý đợi mình.

Tôi tiến thẳng chỗ để chiếc xe đạp và định bụng sẽ làm lơ anh ta.

- Chào bạn !

- Chào... Tôi đang bận. Tôi đáp lạnh lùng và bước thẳng nhưng anh ta vẫn chạy theo.

- Chúng ta nói sẽ làm bạn cơ mà. Anh ta lí sự.

- Tôi đang rất bận... và lại sắp muộn giờ của tôi rồi. Anh không nghe thấy à ? Tôi gần như nổi cáu với anh chàng. Tôi chỉ vào bộ đồng phục của mình để chứng minh cho những gì tôi vừa nói.

- Cô là đồ dối trá... Anh ta đứng sững lại và nói với tôi như kiểu thất vọng.

Tôi vẫn cố quay đi mặc kệ anh chàng ở tầng 26 muốn làm gì thì làm. Dù tôi có nói rằng tôi đồng ý là bạn của anh ta, nhưng bạn bè có rất nhiều kiểu, bạn bè quen nhau trong thang máy cũng là một kiểu quen cơ mà. Vì thế, mặc kệ anh ta thích nghĩ gì thì nghĩ khi có một người bạn như tôi.

Tôi đến quán làm may là đúng giờ, « mụ Nam » nhìn tôi kiểu dò xét, cái kiểu nhìn như muốn đốt cháy con người ta vậy. Mấy anh chị nhân viên làm cùng nháy tôi biết rằng khi nào đến thì hãy bắt tay vào việc luôn nếu không muốn bị chì chiết và xoi mói cả ngày. Thú thật, tôi chưa từng thấy người con trai nào như mụ Nam này. Tôi cũng chẳng hiểu về thế giới thứ ba lắm, nhưng hình như anh ta có xu hướng nghiêng về bên đó.

Ngày thứ hai đi làm, tôi đã nhanh nhẹn hơn trong việc di chuyển cũng như việc nhanh nhạy khi mỗi bàn có khách gọi. Nhưng quả thật, lao động để kiếm ra tiền không hề đơn giản, chỉ có mới hai ngày nhưng tôi tưởng chừng như hàng thế kỉ, như kiểu tôi đã làm ở đây từ đời tám hoánh nào rồi. Công cuộc vất vả lao động ra để kiếm tiền chẳng hề dễ dàng chút nào.

Đang mải lau dọn bàn khách mới ăn xong thì đám nhân viên trong quán bỗng chốc nháo nhác cả lên. Tôi ôm dọn đồng bát đĩa, cốc chén mang vào rồi đi ra, thấy mụ Nam đã rất chi là khép nép và lon ton bên cạnh một người. Người này hình như là chủ ở đây đang đến để kiểm tra thì phải. Thấy vậy, tôi cũng đi ra, xem mặt thử xem ông chủ của mình như thế nào.

- Anh thấy đấy, mọi chuyện em đã lo liệu đâu vào đấy. Anh có cần xem doanh thu tháng này không ? Em sẽ đảm bảo tháng sau và sau này nó sẽ phát triển... Tôi nghe tiếng mụ Nam thao thao, cái giọng chua loét khó chịu.

- Cô kia... Tôi đứng sững lại khi định quay mặt đi. Hình như ông chủ thật sự ở quán này đang gọi tôi. Quái lạ, tôi đâu có mắc tội lỗi hay làm điều gì không hay ho đâu.

- Anh... gọi tôi ư ? Tôi khép nép và run rẩy.

- Đúng cô rồi đấy.

Tôi im thít và đứng chịu trận, mắt chẳng dám nhìn lên khi anh ta tiến tới gần. Anh ta khẽ lấy tay đẩy cằm tôi lên nhìn cho rõ.

- Hóa ra cô ở đây à ? Anh ta dường như vui mừng hết cỡ khi thấy tôi đang run lấy bầy, mắt thì nhắm tịt chẳng dám mở ra.

- Hả....Tôi lắp bắp. Lúc trước còn rất hùng hổ ở tầng hầm để xe của chung cư nhưng giờ thì chẳng thể nào lấy lại được dũng khí ấy rồi. Tôi đang giống y hệt một con thỏ bị cắt tai !

- Chào cô bạn nhỏ ! Rất vui vì được gặp cô ở đây ! Anh ta nói với tôi bằng cái giọng ngọt ngào dễ sợ. Đến mộ Nam còn đang tròn mắt khiếp vía khi anh ta, đám nhân viên thì hích tay nhau tỏ vẻ nghi ngờ và thì thào nhỏ to vì hình như đây đang là việc lạ đời mà họ được chứng kiến

- Hơ...haizz... chào...chào anh... anh cũng làm việc ở đây à ?

Khi tôi vừa thốt ra câu đó thì đám nhân viên há hốc mồm, kiểu như tôi đang không hiểu chuyện gì xảy ra cũng như đang chẳng hiểu những câu nói đó có ý nghĩa như thế nào. Cái thái độ của đám nhân viên với tên dở hơi này khiến cho tôi cảm thấy hơi...hoang mang. Anh ta lại là người có vị trí đáng nể như vậy sao ?

- Con nhỏ này.... thật là...Tôi nghe tiếng « mộ Nam » lắm lắm. Kiểu như tôi đang chẳng biết thân biết phận.

- To gan thật đấy... Tôi nghe thấy mấy tiếng nhân viên còn lại thì thào.

Tôi vẫn tròn tròn mắt nhìn anh chàng ở tầng thứ 26 như vẫn nhìn anh ta. Chẳng hề run sợ hoặc tỏ thái độ gì khác.

Anh ta thấy đám nhân viên đang thì thào nên cũng biết ý và ghé sát vào tai tôi nói nhỏ.

- Thôi cô làm việc đi, tôi sẽ chờ cô tan ca.

Đám nhân viên lục tục mỗi người trở lại một vị trí như cũ, mộ Nam và anh ta đi lên phòng làm việc. Tôi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, nhún vai khó hiểu rồi lại quay lại vị trí của mình.

- Em quen cậu Huy à ? Chị Hải nhân viên cùng làm với tôi ra bắt chuyện.

- Anh ta ạ, à, kẻ đáng ghét đó cùng chung cư với em.

- Ôi, sao em lại nói thế nhỉ,cậu ta là con trai của ông chủ chuỗi cửa hàng này đấy, ngoài ra gia đình ấy còn kinh doanh đủ thứ nữa cơ. Chị nghe nói giàu có lắm. Mẹ anh ta là vợ hai quản lý chuỗi kinh doanh đồ ăn nhanh này. Cậu ảm này được cưng chiều lắm đấy !

- Hơ hơ, nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới em.

- Thì chị thấy em có vẻ thân thiết với cậu Huy nên chị hỏi thôi.

- Chẳng thân thiết gì đâu chị ạ, em còn tức vì chưa đập cho anh ta một trận cơ.

Chị Hải lại há hốc mồm khi tôi nói như thế, có lẽ lời của tôi hơi thái quá. Nhưng rõ ràng là, việc gia đình anh ta giàu có, gia thế tốt thì liên quan gì chứ. Bố mẹ anh ta giàu có thật nhưng điều đó có tạo nên tính cách tốt đẹp cho anh ta đâu mà bắt tôi phải nói bằng giọng tôn trọng cơ chứ.

Tan làm lúc 8h tối, định bụng sẽ bắt xe bus về. Tôi đứng ngáo ngơ ở bến xe bus, cầm cái điện thoại xem vài tin tức giết thời gian chờ xe đến.

- Chào cô bạn nhỏ !

Tôi giật mình, nhìn lên, kẻ đáng ghét ở tầng 26 đang đứng cạnh, tay đút túi quần rất chi ngang nhiên và mỉm miệng cười với tôi.

- Hừ, sao anh ở đây !

- Tôi nói sẽ đợi cô mà.

- Anh điên rồi.

- Cô là kẻ dối trá !

- Thôi được rồi, tôi hỏi nhé, sao anh cứ bám theo tôi mãi thế ? Thích tôi à ?

Huy phẩy tay, cười trừ, rồi lấy tay dí lên trán tôi.

- Thấy cô hay hay, và tôi chẳng có việc gì nên đi theo, vậy thôi !

- Kìa, xe đến rồi đấy, về thôi !

- Xe tôi để kia rồi, tôi đưa cô về.

Chẳng kịp để tôi nói thêm, Huy kéo tay tôi lôi đi xềnh xệch và vút cho tôi cái mũ bảo hiểm và đưa tôi lên xe để về nhà.

Ngồi đằng sau, tôi chẳng dám hó háy gì, chiếc xe phân khối lớn lao đi vun vút. Tim tôi chết đứng, tay ôm chặt lấy người Huy...

Gió và đường ban đêm hun hút

Tôi trở thành bạn của Huy lúc nào không hay. Sau hôm gặp mặt đó tôi coi như Huy là một người bạn để trò chuyện. Cuộc sống ở đây khác xa với cái thành phố bé nhỏ của tôi, tất cả những gì về bạn bè thân thuộc tôi đã không còn nữa. Mọi kí ức về thời cấp 3 dường như tôi đang muốn quên đi. Nên tôi chấp nhận một cách dễ dàng cho Huy bước vào cuộc sống của mình. Một anh chàng vừa cao vừa gầy, đôi mắt một mí trên khuôn mặt tưởng chừng như khuyết điểm lại khiến cho với khuôn mặt của cậu ấy đẹp một cách lạ lùng. Nếu như Huy là con gái, chắc hẳn cậu ấy cũng là một... hot girl. Tôi đã nghĩ như vậy. Huy hơn tôi 1 tuổi, nhưng tôi chẳng gọi bằng anh. Ban đầu còn chưa quen vẫn còn xưng hô « cô » « tôi » nhưng sau đó thì hai đứa bảo xưng hô bằng tên cho thân mật. Có thể nói rằng cuộc sống có nhiều cách để khiến cho những con người xích lại gần nhau hơn. Huy sống trên tầng 26 trong một căn hộ một mình. Tôi thấy Huy là người khá cô độc và yếu đuối, dường như, tôi làm bạn của Huy nhưng tôi cũng phải làm một chỗ dựa cho cậu ấy.

* * *

Kỳ nghỉ 1 tháng kết thúc khi tôi có giấy thông báo đỗ đại học. Khi cầm tờ giấy trên tay tôi hạnh phúc dạt dào khi số điểm ghi trên đó là 29,5 điểm. Tôi cứ cầm lấy tờ báo điểm đó mà xem đi xem lại sợ mình có nhầm hay không.

Sau 3 năm học cấp 3 mài dũa quần trên ghế phổ thông, giờ tôi đã đỗ đại học.

Tôi đã thành một tân sinh viên rồi !

Chỉ còn kém 20 ngày nữa thôi, tôi sẽ 18 tuổi.

Món quà của tuổi 18 này tôi thật là hạnh phúc. Chao ôi, vậy là những gì tôi quyết tâm và mơ ước cuối cùng cũng thành hiện thực. Ba năm, thời gian đã trôi đi tưởng chừng như vẫn còn đây...

Đông Đông à, giờ tớ đã thành tân sinh viên rồi đấy !

Đông Đông à, giờ cậu ở đâu và bao giờ tớ có thể gặp lại cậu đây !!!

Tôi cầm tờ giấy báo đại học mang đi khoe cho Huy, Huy cười toe và hứa sẽ khao tôi tất tần tật những món ngon sau khi tôi về quê ăn mừng với bố mẹ. Tôi cũng làm thủ tục và giấy tờ để bắt đầu ột hành trình mới.

Tôi Phương Phương, tuổi 18 kém 20 ngày, đứa con gái vụng về ngày nào giờ sắp 18 tuổi và giờ tôi đã đỗ đại học với số điểm 29.5

13. Chương 13

Đám sinh viên mới ngày đầu nhập học mang đầy vẻ ngáo ngơ và sợ hãi. Cô chủ nhiệm đọc danh sách sinh viên điểm mặt đọc tên từng đứa một. Tôi tìm ình một chỗ ngồi ở bàn thứ hai vì muốn được nghe rõ ràng những qui định.

Sau khi đọc hàng loạt các thể loại qui chế và thủ tục chúng tôi được phát một tờ phiếu để điền các thông tin cá nhân cho cô chủ nhiệm. Sau đó là màn bình bầu lớp trưởng lớp phó và ban cán sự lớp.

- Cho cô hỏi bạn nào tên là Đỗ Diệu Phương nhĩ ?

Tôi giật thót mình, suýt nữa lại quên mất tên khai sinh nữa. Tôi mạnh dạn giơ tay lên « em ạ » Cô nhìn rồi khẽ gật đầu.

- Còn ai tên là Jenny Trần ?

Không có ai lên tiếng cả, một đám nhìn nhau xem có ai tên nửa tây nửa ta này hay không. Hoặc ít ra là có người nào như tôi chẳng thể nhớ rõ tên khai sinh của mình.

- Thưa cô, Jenny Trần là em ạ. Có tiếng nói từ ngoài cửa. Một cô nàng cao kều, tóc vàng hoe đang đứng ở ngoài rồi đi vào. Dáng đứng lưng thẳng, mặt ngẩng cao đầu và toàn thân tiến về phía trước. Cô ta mặc một bộ quần áo giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ sexy quyến rũ. Tóc vàng xoăn lộn nhẹ buông xuống vai. Cả lớp ồn ào như kiểu vừa có một ngôi sao đi vào. Nhưng quả thật cô ấy rất xinh đẹp.

- Jenny em ngồi đi. Cô sẽ thông báo, có hai bạn, một bạn đạt 29.5 và một bạn đạt 29 điểm. Nên tạm thời cô sẽ để hai bạn này tham gia vào Ban Chấp Hành, tạm thời thì Phương sẽ đảm nhiệm vị trí lớp trưởng và Jenny sẽ là lớp phó. Cô biết là các bạn ở đây ai cũng xứng đáng với vị trí ấy nhưng tạm thời cô chưa biết khả năng của các em đến đâu nên sẽ để hai bạn cao điểm nhất giữ trọng trách này. Các em có ý kiến gì không ?

Không có ai có ý kiến gì. Tôi nhìn xung quanh và quay sang nhìn Jenny đang ngồi phía đầu bàn cùng dãy bàn với mình.

- Khoảng một tuần nữa chúng ta sẽ có cuộc thi để bình chọn ai sẽ là lớp trưởng. Các bạn tự tin đăng kí thì hãy để lại thông tin và chuẩn bị cho bầu cử.

Cả lớp xôn xao, hơn 50 con người ồn ào khi nghe thông báo của cô chủ nhiệm. Tôi cũng nghe chẳng lọt một từ nào. Một cuộc đấu tranh ngầm hay ho đây, tôi quay sang nhìn cô nàng Jenny, người lúc này đang là đối thủ nặng kí nhất của mình.

Jenny cũng quay ra nhìn tôi, ánh mắt đầy khiêu khích và hợm hĩnh. Nhưng, đúng là ánh mắt này rất quen, tôi như sợ nhớ ra điều gì.

Cô nàng này, đích thị là kẻ đã đâm vào tôi hôm trước. Kẻ ngồi trong xe với Đình Văn đây rồi !

Hóa ra là cô ta ư, trái đất tròn quá, đúng là ông trời đang trêu tức Phương Phương này đây mà !

Sau một hồi qui định và phát ỗi người thời khóa biểu và hoạt động đầu năm của khoa chúng tôi được cho về. Có mấy người bạn mới đến làm quen với tôi, họ khá dễ thương nên tôi cũng bắt chuyện thân thiện. Lớp đại học nên dù vẫn mang hơi hướng của cấp 3 nhưng dường như chúng tôi còn chưa thể nào thoát được cái vỏ ngoài ngây ngô nửa người lớn nửa trẻ con.

Jenny xếp đồng giấy tờ vào túi rồi ra về. Tôi chào mấy người bạn mới hẹn họ gặp sau rồi bám theo.

- Jenny ! Tôi gọi.

Cô ta đứng khựng lại rồi quay mặt lại, ánh mắt đầy kiêu căng và có phần giận dữ khi nghe có người gọi tên mình trống không như thế.

- Còn nhớ tôi chứ ? Tôi tiến đến.

Cô ta vẫn ngơ ngác chưa còn nhớ chuyện gì.

- ề, tóc vàng hoe này, cô còn nợ tôi một lời xin lỗi đấy !

Tôi tiến đến gần và nhìn thẳng vào mắt cô ta.

- à, thì ra là cô ư, hahaa. Jenny cười khẩy.

- Trái đất tròn quá đúng không ?

- Nhìn như một tên ăn xin mà cũng giỏi giang ghê ha. Cô ta mỉa mai tôi.

- Cho tôi hỏi thế nào là định nghĩa ăn xin hả ? Tôi có phần tức tối.

- Cô thông minh để hiểu đó là ai cơ mà. Xin lỗi nhé, tôi không rảnh, tôi còn bận đi với Đình Văn. Hẹn cô ở cuộc tranh cử trong một tuần nữa.

Tôi đứng lại nhìn theo cái dáng ngúng nguẩy khó chịu của cô nàng kiêu kì đáng ghét đó. Tôi nắm tay thật chặt, hừ, để xem đó, xem mèo nào sẽ cắn mừu nào cô nàng đáng ghét kia !!!!

Huy đến đón tôi sau ngày đầu tiên nhập học. Cậu ấy đứng dựa vào chiếc xe gắn máy phân khối lớn, Huy mặc bộ đồ đen, giày cao cổ. Dáng vẻ cao gầy và khuôn mặt non choẹt toát lên một phong cách hơi kì dị. Cậu ấy đứng đợi tôi có vẻ đã một hồi lâu vì tôi nhìn đồng tàn thuốc lá dưới chân mà cậu ấy đang di di cho chúng nát bét ra. Hừ, tôi chúa ghét đàn ông hút thuốc, dù những người đàn ông tôi yêu quý như bố, ông nội, chú, cậu, anh họ... tất tần tật họ đều hút thuốc. Tôi ghét cái cảm giác họ phì phèo điếu thuốc, mắt lim dim và dường như họ chẳng quan tâm đến thế giới khi cứ cầm trên tay thứ khói trắng chết người ấy. Tôi chạy đến, nhìn xuống dưới chân Huy rồi nhìn lên cậu ấy, khẽ dựa người vào yên xe, mặt phụng phịu.

- Sao thế ?

- Phương ghét Huy !!!!!!!!!!!

- Hả ?

- Ghét sao ? Huy ngạc nhiên

- Đồ dở hơi hút thuốc lá...Hix. Tôi nói như ầm ỨC điều gì.

- À, Huy xin lỗi... Huy chỉ hút khi buồn.

- Vậy giờ Huy đang buồn à ?

- Không !

- Không thì sao lại hút. Tôi vặn vẹo

- À, do chờ Phương lâu thôi.

- Phương đâu bắt Huy chờ.

- Thôi nào...Huy làm hòa, nếu không tôi sẽ càng cố tình trêu chọc cậu ấy thêm nữa, Huy rất hiền, và tôi thừa hiểu điều đó nên càng cố tình lên mặt.

- Về thôi, ngày đầu tiên vào lớp mới mà chẳng có gì hay ho cả.

- Sao thế ?

- Phương vừa gặp một cô nàng dở hơi vô số tội. Tôi thở dài ngao ngán.

Huy dè dặt về, cậu ấy chạy xe chậm chậm. Tôi than thở đủ điều, nào là lớp mới nào là cuộc tranh cãi trong 1 tuần, nào cả gặp lại cái đứa con gái đáng ghét đã đâm vào người tôi mà chẳng hề xin lỗi. Nào là cái thái độ khó chịu của cô nàng khiến tôi tức điên lên. Huy chẳng nói gì hết, dường như cậu ấy đang đóng vai trò là một người nghe hơn là kẻ để tôi tâm sự.

-Bọn mình đi ăn nhé ! Huy chuyển hướng sang chuyện khác.

- Phương khao tớ hả ?

- Hừm... kẻ đồ thủ khoa mà chẳng thèm mời tớ lấy một bữa sao ? Haizzz. Huy thở dài ngao ngán với tôi.

- Vậy đến quán gà nhà cậu ăn đi, hii, rồi trừ vào tiền lương của Phương.

- Thôi, Huy không muốn nhìn thấy mặt « Mụ Nam », nhìn thấy mặt gã đó mà muốn ói mửa.

- Haha. Tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cuối cùng thì tôi và Nam cũng thoả thuận tìm một quán ăn vỉa hè trong một con ngõ nhỏ ở Phố cổ Hà Nội. Cậu chủ Huy của chuỗi nhà hàng Gàn Rán mà tôi từng biết giờ chẳng thấy giống tác phong một ông chủ chút nào. Cậu ấy 19 tuổi và tôi còn chưa tròn 18 tuổi, chúng tôi quá trẻ và thực sự nếu gán những cái mác như « cô chủ » « cậu chủ » lên người và gán vác cái trách nhiệm lớn lao là thừa kế và quản lí hoạt động kinh doanh của gia đình thì đúng làgiết chết tuổi xuân.

Khu phố về đêm ồn ào, hai chúng tôi chọn một bàn ăn ở phía cuối lối đi nhỏ, quán bánh bèo này Huy nói đã có từ rất lâu rồi, chẳng biển hiệu cũng chẳng khoa trương như cứ đến tối là ở đây rất đông khách. Có khi không có bàn ngồi chủ quán còn phải nói khó với khách để hôm khác qua ăn.

- Huy hả con ? Dẫn bạn gái đến ăn à ?

Một người phụ nữ trung tuổi có thân hình mập mạp mang đồ ăn ra cho chúng tôi và dọn đĩa.

- U vẫn khoẻ chứ ? Đây là bạn con. Huy liếc sang tôi rồi cười.

- Gớm, bạn gái xinh thế mà chẳng giới thiệu với u ?

Tôi ú ớ định giải thích nhưng người phụ nữ kia chẳng kịp để tôi nói.

- Hai đứa ăn nhiều vào nhé, hôm nay có bạn gái con nên u không tính tiền đâu. Ăn vui vẻ nhé, u làm việc đây, đông khách quá !

Huy cười và đỡ lấy đồ ăn rồi gật đầu. Mặt tôi thộn ra và tỏ thái độ muốn giải thích nhưng người phụ nữ đó đã quay lại với công việc. Huy ra hiệu bảo tôi ăn đi rồi cười tủm tỉm. Tôi liếc rồi lườm cậu ấy một cái rõ dài. Khi Huy cười đôi mắt một mí của cậu ấy híp lại như ra vẻ đầy thích thú.

- Xí, ai thèm làm bạn gái cậu.

- Haha, nhiều người muốn mà không được đấy !

- Xì...Tôi cúi xuống ăn chẳng thèm tiếp lời Huy nữa.

- Cô ấy là giúp việc lâu năm của gia đình Huy.Huy coi cô ấy như mẹ mình.

- Ra vậy. Tôi đã có được lời giải đáp.- Cô ấy có vẻ rất hiền.

- Đúng thế, Huy coi cô ấy như mẹ mình. Vì Huy không có mẹ mà.

Tôi nghe lời từ miệng Huy thốt ra, bỗng dưng thấy dường như tôi chẳng hiểu gì về cậu ấy cả. Cậu ấy nói ra cái điều « vì Huy không có mẹ mà » một cách thần nhiên và vui vẻ, tôi ngưng lại, nhìn thẳng vào mặt Huy. Cậu ấy vừa nhai vừa nói.

- Làm ơn đừng nhìn Huy với vẻ mặt đó. Huy là kết quả bên ngoài của bố tôi với một người phụ nữ nào đó mà Huy không biết mặt. Ông đưa Huy về nuôi dưỡng sống cùng nhà với vợ con ông bây giờ. Ông không có con trai nên Huy là người thừa kế tất cả tài sản. Đứa con gái của người vợ hiện tại của bố và Huy có nhiều phúc mắc nên Huy sống ở tầng 26 một mình. Tối đây, ông muốn Huy về nhà, nhưng Huy nói Huy cần phải suy nghĩ.

- Sao thế ?

- Khi về nhà đó Huy không thoải mái lắm, vì đứa em gái....

- Vậy đứa em đó ghét Huy à ?

- Không, ngược lại..

-

- Thôi, Huy không muốn nói nữa.

Tôi cúi xuống ăn và cũng không hỏi thêm nhiều nữa. Món bánh tráng này quả thật ngon và hấp dẫn, chẳng mấy chốc hai đĩa đã hết veo, tôi vẫn thòm thòm vì thế Huy gọi thêm 2 đĩa nữa. Huy và tôi ăn mà chẳng đứa nào nói với nhau câu nào, đúng là, khi ăn người ta chẳng thêm quan tâm đến trời đất là gì nữa là nhìn mặt nhau.

- Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiii, no quá, cứ ăn thế này chẳng mấy chốc Phương sẽ béo ú !!!

- Béo thì khoẻ chứ sao ? Huy cười.

- Hừ, chẳng có tên con trai nào như Huy, một bây giờ là người dầy đấy.

- Huy chẳng thấy con gái gầy xinh tý nào cả. Huy thần nhiên.

- Xuýt, thôi đi, đừng có dối lòng, Huy nói thế trừ khi Huy không phải là... đàn ông.

- ừ, Huy không phải đàn ông đâu. Huy làGay đấy.

Tôi cười sáng khoái, đấm nhẹ vài vai Huy rồi quay ra bảo :

- Về thôi, đêm nay Phương còn phải tính kế ?
- Kế gì ?
- Kế để tranh chức lớp trưởng với một đứa con gái tóc vàng hoe.

Huy nhẹ nhàng cười rồi đứng dậy thanh toán, Huy đưa tôi mũ bảo hiểm rồi đưa tôi về nhà. Thực ra là chẳng phải đưa vì căn hộ của cậu ấy ở tầng 26. Tôi về nhà có nghĩa là cậu ấy cũng về nhà, nói đưa tôi về cho về to tát một chút.

Tầng 26 cũng chỉ cách tôi có vài bước chân, nhưng tôi chưa bao giờ đặt chân lên đó. Tôi chỉ gặp Huy ở thang máy, chỗ làm và những lần đi chơi. Với Huy, dù sao tôi vẫn muốn giữ một khoảng cách an toàn với cậu ấy. Chàng trai này, có vẻ ủy mị và yếu đuối nhưng lại có những điều mà hóa ra tôi vẫn chưa biết, hoặc chưa có thời gian để biết.

Tôi về nhà và lao vào phòng tắm thật nhanh sau đó chúi đầu vào máy tính để lên kế hoạch ột cuộc tranh cử hoàn hảo nhất. Trước hết là việc tôi lên một tờ phiếu điều tra để tìm hiểu về tính cách cũng như sở thích của những thành viên trong lớp. Đó sẽ là sự thu thập thông tin mà dễ dàng nắm bắt được nhất để có thể tiếp cận nhanh nhất với những thành viên.

Ngồi download những mẫu thiệp xinh xắn và lên mạng thử tìm cách design những phiếu điều tra kia sao cho chúng trông thật cute. Khác với những phiếu điều tra cũ kỹ dập khuôn tôi đã từng làm, thì đây chắc hẳn các thành viên trong lớp sẽ có được sự thích thú khi tham gia trả lời. Tỉ mỉ tôi cũng ngồi lấy giấy màu, bút vẽ, duy bằng để cuốn vào những chiếc kẹo mút cho cực kì xinh xắn đáng yêu. Ngoài ra việc chuẩn bị một bài thuyết trình thật thuyết phục tôi cũng tự đứng trước gương để có thể ăn nói sao lưu loát và cử chỉ đúng mực nhất. Sau khi kết thúc lớp cấp 3, tôi lại thêm một lần nữa phải đứng trước đám đông. Chỉ khác là, lần này, tôi đứng một mình, tôi tự làm và không hề có sự giúp đỡ của ai nữa.

Miền man trong giấc ngủ giữa đêm khuya, tôi như nghe văng vẳng tiếng nói của ai đó rất quen vọng về...

Sau một tuần làm quen với lớp mới cũng như lấy được phiếu điều tra về thông tin đầy đủ của các thành viên trong lớp. Tôi thuộc lòng profile của từng người, nắm bắt đầy đủ các sở thích cá nhân riêng và sau một tuần tôi hoàn toàn gần gũi và làm quen được với các bạn mới. Linh Miz với đam mê hiphop, Hải Hà là một cô nàng có năng khiếu nghệ thuật diễn xuất, Tuấn « Zozo » là một tay nhiếp ảnh mới vào nghề, Bình là một họa sỹ vẽ bìa sách không chuyên.... Nói chung, khi tìm hiểu về những người bạn xung quanh mình tôi khám phá ra một điều rằng, họ có rất nhiều ưu điểm và có những lợi thế nhất định. Nhìn lại mình, có thể là hơi bẽ bàng, nhưng tôi chẳng hề giỏi ở bất cứ lĩnh vực nào, ngoài việc than vãn kêu ca suốt ngày.

Tôi chiếm được cảm tình của các thành viên trong lớp một cách nhanh chóng, sau một tuần làm quen với nhau. Đa số các thành viên đều nhìn tôi với ánh mắt thân thiện, cộng thêm việc điểm số cao nhất nên những cái nhìn ưu ái cũng dành cho tôi. Ngược lại với sự cố gắng của tôi để làm quen với các thành viên, cô nàng Jenny tóc vàng kia lại thờ ơ và lạnh lùng thấy ghét. Cô ấy cứ đến đúng giờ sau đó hết chuông thì về, ít khi nói chuyện với ai và cũng chẳng hề tỏ ra muốn bắt chuyện với bất kì ai khác. Tôi hơi khó hiểu, trái với vẻ kênh kiệu và muốn « đấu đá » với tôi thì trong thời gian nước sôi lửa bỏng như thế này cô nàng đanh đá lại bình chân như vại. Quả thực điều này khiến tôi cũng phần nào lo lắng.

Tôi nhanh chóng kết thân với Hải Hà, Bình, Tuấn « zozo », Linh Miz, Minh béo. Trong một lớp nhất định phải có đồng minh rồi. Tôi nghĩ bụng và dù sao thì khi sống trong một tập thể, bạn muốn trở thành người lãnh đạo, bạn sẽ không thể bị cô lập.

- Tớ nghe nói Jenny là con của một đại gia có tiếng, người đó tài trợ cho trường chúng ta tham gia tuần lễ giao lưu với các trường đại học hàng đầu của Châu Á. Bình kể lể.
- Chà chà, đúng là tiểu thư nhà giàu thật là có khí phách.Linh Miz trầm trồ ngưỡng mộ.
- Có vẻ như cô ấy cũng chẳng quan tâm gì đến việc bầu cử ở lớp đâu. Hải Hà nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Tôi trầm ngâm vừa nhai vừa suy nghĩ, đúng là việc xuất thân từ gia đình giàu có và bố mẹ có quyền thế là điều mà khiến cho những cô nàng tiểu thư vẫn thường tự coi rằng mình là số 1. Nhưng nhất định, tôi không thể nào thua và tôi không thể kém cỏi được. Tôi nắm chặt tay mình quả quyết.

- Thôi ăn đi, hơi đâu mà quan tâm đến ! Hải Hà xua tay rồi chuyển chủ đề sang chuyện khác.

Chúng tôi ăn uống và nói chuyện vui vẻ. Tôi đề xuất ý kiến sẽ tổ chức một buổi dã ngoại cho cả lớp để có thể tìm hiểu về các thành viên trong lớp hơn. Và được cả đám gật gù hào hứng. Việc này có lẽ sau khi bầu cử xong tôi sẽ nêu ra ý kiến.

* **

Cuối cùng thì ngày bầu cử cũng đến, tôi lên kế hoạch để trang trí cũng như dàn khung chương trình. Nhờ đã từng hoạt động Đoàn suốt 3 năm cấp 3 nên tôi hoàn toàn tự tin. Việc bầu ra ban cán bộ của lớp và hai cương vị cao nhất là lớp trưởng và lớp phó cũng được các thành viên lớp tôi khá quan tâm bởi vì được nằm trong ban cán bộ lớp đây là điều cực kì tốt cho những thành viên muốn có một CV thật đẹp khi ra trường hay đăng kí để đi du học. Các nhà tuyển dụng vẫn thường nhìn vào những hoạt động xã hội bên lề chẳng kém gì việc kiến thức bạn đã nhồi nhét suốt bao nhiêu năm được bao nhiêu.

Việc tìm ra ban cán bộ cho lớp dựa trên những tiêu chí nhất định về sở trường và cốt lõi quan trọng là khả năng thuyết phục được người khác. Mở màn cuộc bình bầu là màn giới thiệu của cô chủ nhiệm cũng như cô bày tỏ sự chào đón đối với các thành viên khi bước chân vào cánh cửa đại học. Cô chủ nhiệm cũng thông báo một số hoạt động chung của lớp, trường, các quy định cũng như việc chủ nhiệm của cô chỉ là ở thời gian đầu khi mới nhập học. Còn lại mọi quản lý sẽ thuộc về lớp trưởng và mọi hoạt động của sinh viên sẽ hoàn toàn khác so với cấp 3.

Cuộc bình trở nên sôi nổi cho 3 vị trí trong ban cán bộ lớp đó là Thủ Quỹ, Cán bộ Đời sống và Hội trưởng Hội sinh viên. Trong đó Thủ Quỹ có trách nhiệm thu chi cũng như quản lý các hoạt động liên quan tới tài chính của lớp, Cán bộ Đời Sống sẽ phụ trách cách hoạt động như Văn Nghệ, đối ngoại, vui chơi, ăn uống còn Hội trưởng Hội Sinh Viên sẽ phối hợp với Đoàn trường và Hội sinh viên trường tổ chức các hoạt động liên quan đến sinh viên và Hướng Nghiệp. Ngoài ra, ban cán bộ lớp và lớp trưởng và lớp phó sẽ điều hành chung và chịu trách nhiệm chung hoạt động của lớp. Ba vị trí được đưa ra khiến cho các thành viên trong lớp tôi vô cùng phấn khích, những cánh tay chẳng ngại ngần được đưa lên, ai cũng tự tin mình có thể đảm nhận được.

Nếu như ở cấp 3, việc tham gia các hoạt động Đoàn thường được xem như là « tốn thời gian » « lãng phí thời gian cho việc học » thì dường như ở Đại Học, việc tham gia này giống như một điều hiển nhiên mà nếu như tuổi trẻ không làm sẽ rất lãng phí. Tôi may mắn nhờ số điểm cao chót vót của mình được bầu làm lớp trưởng tạm thời nên âu cũng có phần nào lợi thế hơn. Nhưng đúng là, tài năng ở khắp mọi nơi và tôi phải công nhận rằng, nếu chỉ hé một phần ba con mắt thôi xung quanh cũng đầy giấy thiên tài và không được coi thường bất cứ ai cả. Chẳng ai biết được rằng hôm nay người mà bạn coi là tầm thường ngày mai sẽ là gì, cũng như tôi, Phương Phương vụng về, tôi đã trở thành một cô nàng hoàn thiện hơn. Đó là điều mà ai gặp tôi trước kia tưởng chừng như là điều không thể.

Kết quả cho 3 vị trí trong ban cán bộ lớp cuối cùng cũng thuộc về Tuấn « Zozo » vị trí Cán Bộ Đời Sống, Hoàng Linh phụ trách về Tài chính của lớp và người cuối cùng là Việt Khang là Hội trưởng hội Sinh Viên. Với hai vị trí của Tuấn « zozo » và Hoàng Linh tôi không thắc mắc nhiều lắm, tuy nhiên, hơi thấy lạ khi Việt Khang được bầu làm Hội trưởng hội Sinh Viên, một người khá trầm lặng như Việt Khang

Tiếp sau ba vị trí đó sẽ là bình chọn cho vị trí lớp trưởng, sẽ là người điều hành trực tiếp mọi hoạt động của lớp và tham gia xây dựng các hoạt động cùng với ba vị trí cán bộ lớp để kết hợp quản lý lớp với văn phòng khoa, cũng như lớp trưởng sẽ là người chịu trách nhiệm tất cả các hoạt động chung. Tôi hồi hộp nhìn từng lá phiếu bỏ vào hòm sau màn thuyết phục bầu cử của tôi và Jenny kết thúc. Xem ra cuộc tranh đấu này khá cân sức, tôi dựa vào việc mình đã có kinh nghiệm tranh cử cũng như hoạt động công tác Đoàn nhiều năm nay thì Jenny lại dựa vào gia thế của gia đình, cô ấy nói rằng nếu cô ấy được làm lớp trưởng thì những cơ hội được làm việc tại những cơ quan, công ty hàng đầu luôn rộng mở cho các thành viên trong lớp nhờ có sự hỗ trợ từ phía cô ấy. Tôi được các thành viên khá yêu quý, xong việc không hề có lợi thế về gia đình khiến tôi cũng trở nên hoang mang.

Đường như câu chuyện bố của Jenny trở thành nhà tài trợ cho trường quả thực là sự thực như các lời đồn đại trước đó. Có vẻ như các phiếu bầu giờ đang là 50-50 và bỗng dưng tôi lại chột dạ, có lẽ tôi đã quá đánh giá thấp cô nàng tóc vàng hoe này. Trong khi tôi bận rộn làm quen với các thành viên trong lớp thì cô ta nhớn nhoe và chẳng hề có kế hoạch gì cho việc bầu cử, hóa ra, mọi chuyện đều có sự toan tính cả.

- Sau đây, là kết quả của cuộc tranh cử cho vị trí Lớp Trưởng. Giọng cô chủ nhiệm chậm chậm- Năm mươi một phần trăm phiếu bầu dành cho Jenny và 49 phần trăm Phiếu bầu dành cho Đỗ Diệu Phương.

Nửa lớp vỗ tay tán dương cho kết quả, nhiều tiếng nói xì xầm phía cuối. Tôi sụp mặt xuống buồn rười rượi.

- Xin chúc mừng em, Jenny, em đã trở thành người lãnh đạo của tập thể lớp chúng ta bắt đầu từ ngày hôm nay. Cảm ơn em, Diệu Phương, cô tin rằng với vị trí lớp phó, không ai có thể xứng đáng hơn em !

Tôi vẫn mỉm cười nhưng hơi...mếu. Quả thực, kết quả ngoài sức tưởng tượng của bản thân. Tôi không thể ngờ được, tôi lại bị thất bại trước cô nàng đáng ghét đó.

Buổi bình bầu kết thúc, tôi dọn dẹp vài thứ đồ rồi ra về. Jenny đứng đợi tôi ở cửa, có vẻ đặc ý khi thấy sự thất bại của tôi lúc này.

- Giờ thì đã tin chưa ? Đồ nhà quê ?

Tôi nắm tay thật chặt. Đúng, tôi nhà quê, tôi sinh ra và lớn lên ở quê. Nhưng là nhà quê có gì sai hử cô nàng tóc vàng hoe kia ?

Tôi nuốt cục tức vào trong, đeo balo lên vai và đi thẳng, chẳng thèm hé mắt nhìn cô ta làm gì lúc này. Tôi đã nhận nhin, đúng, tôi cần nhận nhin lúc này. Dù sao, mọi chuyện cũng không phải quá to tát. Đã lâu rồi tôi không nếm mùi thất bại và cuộc sống đâu phải cũng là màu hồng. Tôi tự nhủ !

14. Chương 14

Vào đại học, năm đầu nên việc học của tôi cũng khá nhàn. Có lẽ, việc làm quen với môi trường và cách học mới tôi không mất nhiều thời gian lắm. Nếu như ở cấp 3 việc học là phải do các thầy cô đốc thúc thì khi học đại học, việc học ấy là do chính bản thân người học phải tự ý thức được. Không cần biết học vào lúc nào, cũng có thể không cần phải đi học, nhưng lúc đi thi, có thể vượt qua và có kết quả tốt, đó mới là điều quan trọng. Quả thực, điều này tôi thấy khá hợp với mình, sau bao nhiêu năm bị người khác đốc thúc, hoặc phải tự đặt ra mục tiêu này nọ vì bố mẹ, vì thầy cô, vì không muốn một ai đó chê mình dốt nát...cuối cùng, tôi cũng đã có thể để cái việc học để liên quan tới cảm xúc của mình. Điều này có nghĩa là, việc học như thế nào không quan trọng, miễn là kết quả. Đúng, tôi cũng cần kết quả chứ không cần biết mọi chuyện đã xảy ra như thế nào cả ! Tôi có thể lười, tôi có thể thờ ơ, nhưng miễn là kết quả cuối cùng vẫn tuyệt vời !

Tôi tất bật với quán gà rán, công việc hiện tại chiếm nhiều thời gian của tôi và cũng đem lại cho tôi tiền bạc. Quán gà rán cuối tuần đông đúc, phải nhanh nhẹn di chuyển cũng như làm hài lòng tất cả mọi khách hàng, phải dọn dẹp sạch sẽ khi khách vừa đứng lên thanh toán để chuẩn bị cho đợt khách và đặc biệt phải luôn tươi cười. Tôi luôn ghi nhớ những điều này và cố gắng để mọi thứ thật nhanh và thật hoàn hảo.

- Bàn số 15, ba suất BBQ, hai nước chanh, 1 sinh tố bơ, 1 salat và 3 cánh xiên nướng.

- Rõ ! Tôi đáp lời quản lý và nhanh nhẹn di chuyển ra quầy chuyển đồ cho khách và di chuyển ra bàn phục vụ.

- Cửa các chị đây ạ. Ba suất BBQ, hai nước chanh.... Tôi nhắc lại từng thứ một và cầm khay bê đồ quay lưng đi.

- Khoan đã ! Có tiếng nói con gái phía sau tôi !- Nước chanh này có bụi bẩn ! Phục vụ như thế à ? Con nhỏ tóc vàng hoe gần giọng lên với tôi.

« Jenny ? » Đúng là đã là oan gia thì ở đâu cũng gặp nhau. Tôi hậm hực nhưng vẫn mỉm cười niềm nở.

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi sẽ kiểm tra lại và sẽ phục vụ bằng một cốc khác !

- Gọi quản lý ra đây ! Jenny đắc thắng

- Xin lỗi cô, tôi sẽ đem cốc khác cho cô !

- Ai là quản lý cái nhà hàng này ? Ai ? Jenny làm ầm ĩ lên, cô nàng hất cốc nước chanh trên tay tôi rơi xuống đất vỡ tan.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi và Jenny. Mụ Nam lạch bạch chạy đến rồi rít. Anh ta đẩy tôi sang một bên rồi cất giọng đơn đả

- ôi, chị xinh đẹp, đến sao không nói cho em một tiếng ?

- Nhà hàng làm ăn như thế này thì đóng cửa sớm thôi ! Jenny khoanh tay lên giọng

- Chị.... kìa, bình tĩnh. Để em lấy cốc khác cho nhé. Con bé này mới làm chưa không cẩn thận ấy mà ! Mụ Nam lấy hai tay vỗ vỗ vào vai Jenny ra chiều thân mật và đẩy cô ta ngồi xuống.

- Lấy ở đâu ra con nhà quê này thế ? Jenny trợn mắt nhìn tôi.

- À, nhân viên mới, nhân viên mới.... Mụ Nam lại xoắn xít.

- Đuổi việc đi ! Cô ta quắc mắt.

- Hả ? Mụ Nam tròn mắt.

Tôi nền nước này thì không thể nào chịu đựng được nữa, cô nàng luôn kiếm chuyện gây sự với người khác. Vốn dĩ trong chuyện này, tôi đâu phải là người có lỗi, cốc nước có chút bụi là do nhân viên pha chế chứ đâu phải do người bưng bê. Thật vô lý.

- Em hạch sách người khác thế là đủ rồi đấy !

Tôi đang định cất tiếng thì Huy xuất hiện ngay phía sau tôi. Anh mắt Huy nhìn Jenny có phần nào đó cương quyết.

- Hóa ra anh trốn mãi ở đây. Em gọi mà anh vẫn không muốn gặp em, phải đích thân em gây sự mới gặp được anh cơ đấy ! Jenny mỉa mai Huy.

- Em còn nhiều việc khác và anh cũng đang làm việc. Đừng có đến làm phiền anh ! Và đừng có đến đây tìm anh !

- Em không làm phiền anh ! Jenny hét lên. – Tôi đến đây để ăn, tôi đến đây để được phục vụ, anh là cái thá gì mà cấm tôi không được đến ! Jenny thay đổi thái độ.

- Anh cấm em, nghe chưa ! Huy gầm lên và nắm hai vai Jenny, tôi nhìn thấy ánh mắt cậu long lên sòng sọc và thật đáng sợ. Cảnh tượng tôi chưa nhìn thấy bao giờ.

Nhà hàng nhốn nháo lên, những vị khách bàn gần đó ăn nhanh và đứng dậy thanh toán rồi rời đi. Jenny ngồi xuống và khóc lóc. Huy bỏ tay cậu ra và rồi bỏ đi. Tôi cũng sờ nhìn mọi thứ xung quanh, cô nàng tóc vàng hoe vênh váo thì khóc lóc, Huy nổi nóng và gầm lên như một con thú. Tôi đang không hiểu chuyện gì vừa xảy ra và trong đầu tôi là một mớ câu hỏi to đùng về mối quan hệ của Huy và Jenny Trần.

Tôi xin mụ Nam nghỉ làm sau khi dọn dẹp đồng đồ vỡ và ổn định lại tình hình của nhà hàng. Jenny sau khi Huy bỏ đi cũng đứng dậy ra về sau khi ngồi than khóc với mụ Nam một hồi. Jenny nhìn tôi với vẻ mặt thù hận. Tôi ngớ lơ rồi làm việc nốt cho xong. Tôi phải đi tìm Huy.

Huy đứng đợi tôi ở cuối con phố. Cậu trầm ngâm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tàn thuốc rơi xuống đất, Huy khẽ lấy chân đi đi.

- Ê ! Tôi lên tiếng, rồi khẽ cười. Tôi thăm dò xem thái độ Huy giờ ra sao

Huy ngẩng mặt lên nhìn tôi không chút biểu cảm.

. Tôi leo lên đằng sau xe Huy, cậu ấy phóng đi vun vút rồi dừng chân lại một con đường đầy lá vàng rơi...

.....

Tháng 9 rồi, , Thu bắt đầu chớm vàng trên từng tán cây. Lần đầu tiên đón cái cảm giác lá vàng rơi xao xác giữa Hà Nội đông đúc. Tôi nhìn thấy vẻ mặt Huy vẫn trầm ngâm và khó hiểu xen chút gì đó yếu mềm.

Dừng xe bên đường, Huy ngồi xuống, rồi ngả lưng, cựa gối tay lên cỏ và nhắm mắt nhìn trời. Tôi lơ đãng nhìn từng đợt lá rơi xuống.

« Jenny đứng ra là em gái Huy. Nó là con gái riêng của vợ mới của bố mình. Mẹ mình và mình đã sống từ rất lâu mà không có sự xuất hiện của ông ấy. Cũng vì bà ta và Jenny... Jenny và mình ngày nhỏ đã rất thân thiết, nhưng giờ không thể.. » Huy bắt đầu kể.

« Cô ấy thích Huy à ? »

« Không biết, nhưng lúc nào cũng lảng nhảng đòi theo. Tính khí thất thường, chẳng ai nói được nó, trừ mình »

« Thật ra, ngoài tính khí kiêu ngạo ấy, cô ấy cũng đáng thương ! »

« Đúng vậy, ai cũng đem trong mình một trái tim đáng thương »

Tôi và Huy không nói với nhau thêm câu nào nữa. Huy nhắm mắt lại, tôi đoán cậu ấy ngủ. Tôi lấy tay bứt đám cỏ rồi ngược mắt lên.

Lá vàng rơi !

Giống như nắng !

Nắng tím chiều chiều xiên qua từng kẽ lá !

Trái tim bé bỏng của tôi bỗng đau nhức khó tả. Một cái gì đó lại nhen nhóm lên, một kí ức xa xăm lại ào ạt như gió thổi. Đường như, tôi đã quên... từ rất lâu rồi...

Và trái tim ấy, ở một nơi xa xôi có còn nhớ ?

- Về thôi, Huy đưa Phương đi ăn !

Tôi giật mình quay trở lại thực tại. Tôi đứng dậy, phủ lại quần dính đầy đất và cỏ khô. Tôi chớp mắt rồi khẽ lấy tay giấu đi những giọt nước mắt suýt nữa đã rơi xuống. Tôi không phải đứa yếu mềm, và tôi cũng muốn đã muốn quên đi những chuyện cũ rồi. Chỉ là, một chút yếu mềm mà thôi. Tôi của ngày hôm nay đã khác.

* * *

Việc đi học và đến lớp của tôi vẫn đều đặn, tôi vẫn chấp hành mọi quy định mặc dù chẳng có quy tắc nào bắt buộc tôi phải như thế. Lớp trưởng tóc vàng Jenny Trần dường như cả tuần không thấy có mặt, cô ta chỉ xuất hiện vào những lúc môn học chính hoặc có giờ thuyết trình. Tất cả những vấn đề còn lại là nhận lịch, sắp xếp lớp, liên hệ với giáo viên, photo tài liệu... tôi phải đảm nhiệm hết. Mặc dù, tôi chỉ là lớp phó, xong giờ trọng trách của tôi chẳng thua kém gì Jenny, thậm chí, nắm tình hình rõ nhất trong lớp hiện tại là tôi.

Cô ta có vẻ hậm hực sau vụ biết tôi làm thêm ở chỗ làm của Huy, thỉnh thoảng, Huy rảnh rỗi vẫn đợi tôi ở cổng trường và dường như mỗi lần như thế tôi có cảm giác Jenny đứng từ phía xa và chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tôi mà thôi.

- Tôi có việc muốn nói ! Jenny đến trước mặt tôi rồi kéo tôi ra một góc ở khu giảng đường. Thái độ của cô nàng tóc vàng hoe này đúng là chẳng ra gì hết nhưng tôi cũng mặc kệ xem cô ta muốn nói điều gì.

- Cô... cô là thế nào với anh Huy ? Jenny vênh mặt lên và cất giọng thăm dò.

- Nếu tôi nói đó là người yêu của tôi thì sao ?

- ĐỒ T...ỒI !!! Jenny toan giơ tay lên tát vào mặt nhưng tôi nhanh tay đỡ được bàn tay của cô nàng.

- Đừng có hống hách và coi thường người khác như thế. Từ bé tới giờ, ngoài bố mẹ tôi, chưa có ai dám giơ tay đánh tôi đâu, cô rõ chưa ? Chuyện của cô và Huy hãy tự tìm nhau giải quyết, tôi không can dự !

Tôi buông tay ra và rồi bỏ đi, mặc cho Jenny tha hồ hậm hực. Tôi về nhà và lên nhà Huy. Tôi đoán giờ này cậu ta có nhà, dù sao, tôi cũng phải nói chuyện rõ ràng. Tôi không thể để Jenny cứ làm loạn cuộc sống của tôi lên được.

KÍNH COONG !

Người mở cửa không phải là Huy mà là- anh- chàng- giám- thị- ngạo- mạn- đáng- ghét !

Hả ?

Tôi trở mắt và há hốc mồm. Anh ta cũng ngạc nhiên không kém, xong sau hai giây trấn tĩnh, anh ta lại cười đắc thắng.

- Chúng ta có khách đây ! Anh chàng ngạo mạn quay ra nói.
- Vào đi Phương ! Huy ngó ra cửa rồi ra hiệu cho tôi.
- Chào em, Phương Phương ! Có tiếng nói của một nhân vật nữa cất lên

Tôi sững sờ rồi quay lại phía sau mình, Đình Văn đang cầm cây đàn ghi ta và đang cười với tôi. Quái thật, anh ấy đang làm gì trong nhà Huy thế này, và đang đứng trước tôi ?

Cả ba chàng trai đang cười với tôi. Một là bạch mã hoàng tử tôi đã ao ước được sở hữu, một là chàng trai thân thiết vẫn làm bạn với tôi và một là anh chàng giám thị ngạo mạn. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây không biết !

15. Chương 15

Tôi choáng váng trước cảnh tượng như là mơ này. Ba chàng trai tôi quen biết cùng xuất hiện ở một chỗ và họ lại có mối liên quan có vẻ rất gần gũi với nhau. Hóa ra, chỉ có tôi là kẻ chẳng biết gì hết.

- Như vậy, cô bé mà cậu nhắc đến chính là người đang ngồi trước mặt chúng ta đây sao, Đình Văn ? Anh chàng giám thị ngạo mạn xoay xoay quả cầu và hướng về phía tôi với con mắt tinh quái !
- Phương Phương học chung trường với tớ ! Đình Văn điềm tĩnh trả lời.
- Ra là người nhà cả. Huy nhún vai có vẻ không ngạc nhiên lắm.

Tôi ngồi yên trên ghế sofa chẳng dám hé răng nửa lời. Đúng là trái đất thật nhỏ bé, chúng ta tưởng rằng đã đi suốt một vòng rộng lớn để những trái tim trở nên xa lạ, nhưng hóa ra những người có duyên với nhau cuối cùng vẫn gặp lại nhau.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ khiến cho tôi cảm giác chẳng mấy thoải mái. Tôi ngồi khoảng 10 phút rồi nói rằng tôi có việc bận để ra về sau khi phát hiện được mối quan hệ của những chàng trai đang ngồi trước mặt tôi. Đình Văn và Khắc Hiếu – anh chàng giám thị là bạn học chung lớp đại học. Còn Huy là bạn thân của Khắc Hiếu, họ đã trở thành bạn của nhau sau một trận ẩu đả ở bar.

- Nói về là về vậy sao ? Khắc Hiếu anh chàng giám thị lên tiếng.
- Xin lỗi, tôi có việc bận. Huy à, tớ phải về. Tôi hướng mắt quay ra nhìn Huy.
- Phương Phương. Cũng lâu rồi mình không nói chuyện. Anh muốn gặp em một chút. Đình Văn nín lấy tay tôi

Lá vàng của mùa Thu cứ xào xạc rơi, chúng tôi đi dạo trên con đường đầy lá. Đình Văn bình yên đi bên cạnh tôi, dường như, từ ngày đầu tiên tôi gặp anh cho đến lúc này, anh vẫn vậy, vẫn là khuôn mặt và làn da ngăm ngăm đen nam tính, Và anh vẫn giữ được phong thái thanh lịch, thái độ nhã nhặn và chừng mực. Tôi đi bên anh, ngỡ như những buổi chiều chúng tôi bên nhau dưới mái trường cấp ba.

- Anh vẫn nghĩ rằng, một ngày nào đó mình sẽ gặp lại nhau. Đình Văn thổ lộ.
- Từ ngày học đại học, em cũng có ý định để tìm anh, xong cũng bận nhiều việc quá rồi cứ để bảo sau đó... Tôi gãi gãi đầu phân trần.
- Nhưng cũng vui phải không ? Đình Văn quay sang cười.
- Sao ạ ? Tôi ngơ ngác

- Vui vì gặp nhau mà chẳng hẹn trước. Cả vụ đâm xe và cả lần này nữa.

- Vâng. Tôi e lệ cười.

- Gặp em, vẫn dễ chịu như ngày nào Phương Phương ạ.

- Hi...Tôi nín thở, thấy tim mình đập loạn nhịp. Đứng trước Đình Văn, bao nhiêu thứ cảm xúc trước kia vẫn còn nguyên vẹn. Tôi khẽ thấy tim mình nhói đau, phải chăng thứ cảm xúc tôi luôn kiếm tìm là đây ư ?

Bỗng tôi thấy mình nằm trọn trong vòng tay của Đình Văn, tôi chớp chớp mắt thật mạnh để nhận thức được những gì đang diễn ra.

- Cho anh được ôm em nhé ! Tiếng Đình Văn thì thảo bên tai tôi. – Không biết tại sao, nhưng khi gặp lại em anh cảm thấy rất vui. Tôi nép mình vào lòng Đình Văn, nghe tiếng trái tim anh đang đập những nhịp liên hồi.

Tôi về nhà, thấy Huy đang đứng đợi tôi ở cửa. Cái dáng cao gầy của cậu ấy dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt xa xăm mơ hồ.

- Đình Văn và cậu có quan hệ gì với nhau ?

- Tôi đang mệt, để sau nói đi. Tôi mở cửa định đi vào.

- Không được. Rốt cục cậu và Đình Văn là gì của nhau ? Huy vẫn có vẻ không buông tha tôi.

- Là tình nhân cũ, được chưa ?

Huy im bặt rồi buông hai tay xuống bỏ túi quần, cậu ấy chậm rãi bước đi.

- Đình Văn quả thực không hợp với cậu đâu. Huy buông nốt lời cuối cùng và đi thẳng.

Tôi im lặng tiếp tục mở cửa và đi vào nhà. Khẽ dựa mình vào cánh cửa, tôi bật khóc. Dường như những kí ức xưa về thời học sinh trong trẻo tôi không thể nào quên được. Về Đình Văn và về một người khiến cho trái tim tôi giá buốt khi nhớ lại.

« Đông Đông à, quả thực, cậu sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của tớ ư ? »

Sau cuộc gặp gỡ tưởng chừng oái oăm ấy tôi nhanh chóng được trở thành thành viên thứ bốn của nhóm. Huy, Khắc Hiếu và Đình Văn mặc định dường như vui vẻ khi kết nạp thêm tôi. Cả nhóm chỉ có mình tôi là con gái nên được khá ưu ái, mọi việc đi đâu, làm gì đều được ba người còn lại sắp xếp vẹn toàn. Lắm lúc tôi có cảm giác như mình là một đứa em út bé nhỏ.

Đình Văn vẫn dịu dàng với tôi như với một người em gái nhỏ. Cảm xúc của tôi về anh bỗng chốc trở nên mơ hồ, thứ cảm xúc trong trẻo như hồi cấp 3 tôi đã không còn nữa. Nhưng đâu đó, vẫn là chút thân thuộc và gần gũi tôi chẳng thể nào lí giải. Riêng về Huy thì bỗng chốc khi biết tôi quen Đình Văn thì trở nên xa cách, cậu ấy luôn ném cái nhìn dò xét về phía tôi và Đình Văn nhưng lặng im và tôi chẳng thể nào đoán được cậu ấy nghĩ gì. Còn Khắc Hiếu, xem ra, anh ta luôn chăm chú theo nhất cử nhất động của tôi và thường buông những lời giễu cợt.

* * *

Năm thứ nhất của tôi qua đi không có quá nhiều biến động. Tôi hạnh phúc vì có những người bạn mới và gặp lại Đình Văn cũng như trải nghiệm được cuộc đời sinh viên là như thế nào. Chúng tôi có một kỳ nghỉ hè khá dài nên cả nhóm quyết định sẽ đi du lịch. Khắc Hiếu có vẻ rất hào hứng, Huy thì sao cũng được chẳng mấy quan tâm và Đình Văn thì tha thiết muốn tôi đi cùng. Sau bao nhiêu năm dài mài kính sử lệ mông trên ghế nhà trường, cuối cùng tôi hy vọng mình sẽ có được một kỳ nghỉ đúng nghĩa.

Địa điểm cuối cùng được nói đến đó là Cát Bà. Nơi chúng tôi rùng chân đó là Sky resort của gia đình Huy. Đi cùng với Khắc Hiếu, anh chàng đào hoa này là một cô nàng chân dài sành điệu. Chúng tôi đi ô tô ra đến Quảng Ninh, sau đó đi tàu siêu tốc đến resort. Tôi bị khó chịu vì say sóng suốt quãng đường trên biển, thêm nữa, đây là lần đầu tiên tôi được đi tàu siêu tốc. Khắc Hiếu lấy đó làm lí do châm chọc tôi.

Tôi sắp xếp hành lí vào phòng của mình. Khẽ mở cửa rèm cửa, tôi hướng tầm mắt ra xa, ánh nắng chiếu khiến cho biển lấp lánh sắc màu, gió nhẹ nhàng thổi và không khí thật dễ chịu. Tôi hít một hơi thật dài để cảm nhận được hương vị biển đang thấm dần vào trong phế quản.

- Xong xuôi hết chưa Phương Phương? Đình Văn gõ cửa và đi vào hỏi tôi.

- Dạ, em xong rồi.

- Chúng mình đi ăn thôi.

Tôi đi theo Đình Văn, bữa ăn được trang trí đẹp mắt trong một căn phòng nhỏ nhưng sang trọng. Tất cả mọi thứ ở đây đều của gia đình Huy. Tôi khẽ đưa mắt nhìn cậu ấy, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, chẳng ai có thể biết được một anh chàng hết đời bình thường, chỉ thích mặc bộ đồ màu đen lại có thể là người thừa kế của cả một cơ ngơi thế này. Đình Văn cũng vậy, cũng là một cậu ấm của chuỗi khách sạn ở thành phố quê hương tôi, đây là điều dễ hiểu tại sao bố mẹ họ lại có quan hệ gần gũi và dường như quen biết nhau tất cả trong giới làm ăn. Còn Khắc Hiếu, dù chẳng biết rõ thân phận nhưng tôi cũng đoán, anh ta cũng không phải xuất thân trong gia đình bình thường. Tôi bỗng dưng cảm thấy mình khá lạc lõng, những người ngồi trước mặt tôi đều là con của những người giàu có và có địa vị. Còn tôi ư? Một kẻ bình thường như bao kẻ khác.

Nhưng có điều, tôi, Phương Phương, một cô bé bình xuất thân bình thường nhưng tôi sẽ không hổ thẹn với điều đó, bởi vì, tôi hạnh phúc với hoàn cảnh của mình và tôi vui vì được là con cái của một gia đình hết sức bình thường. Không ai có thể lựa chọn được hoàn cảnh, cũng chẳng ai có thể lựa chọn được bố mẹ. Biết đâu những người có địa vị chẳng thể nào có được hạnh phúc giản đơn như tôi đang có?

Sau bữa tối, chúng tôi đi dạo quanh bờ biển, buổi tối ở đây tấp nập chợ đêm. Những món đồ xinh xinh được bày bán đa số là mang hương vị biển. Tôi thích thú với những món đồ đó và sà vào lựa chọn để đem về trưng bày. Một góc nhỏ trong phòng ngủ, tôi vẫn để những món đồ như thế này và tự mình sắp xếp chúng.

Huy mua tặng tôi một chiếc hộp được làm bằng vỏ trai, Đình Văn tặng tôi một chiếc vòng tay nhỏ. Còn Khắc Hiếu, anh ta lượn lờ mà chẳng mua gì hay xem gì cả. Có vẻ Hiếu coi những thứ đồ như thế này rẻ rúng và trẻ con. Tôi mặc kệ cũng chẳng để ý đến anh ta.

- Phương Phương, về thôi em. Đình Văn ra hiệu cho tôi.

Khẽ đặt vài món đồ trả về chỗ cũ, tôi khẽ gạt đầu ra hiệu. Tôi chạy ngược lại phía dòng người đang thả bộ dọc bờ biển. ánh đèn đêm cùng với sóng biển lấp lánh diệu kỳ. Bỗng chốc, mơ hồ trong tâm trí, tôi bắt gặp một bóng hình thân thuộc như vừa đi ngược chiều với mình. Tim tôi bỗng nhói lên một thứ cảm giác khó tả, thứ cảm xúc tôi đã cất giấu sâu kín bấy lâu nay bỗng chốc ùa về.

“ Là ... cậu ấy!” Tôi khẽ thốt lên. Chiếc túi có đựng mấy đồ vừa mua được rơi xuống đất.

- Phương Phương!

Tôi khẽ giật mình bởi giọng nói của Đình Văn, anh đứng ngay đằng sau, tôi quay lại như người vừa chợt tỉnh một cơn mê.

- Anh...!

Tôi buột miệng cất tiếng.

- Em sao thế? Đình Văn cảm thấy thái độ hơi khác của tôi.

- Không, em... nhận nhầm người.

- Về thôi, tối nay nhâm nhi không say không về chứ? Huy đi lại gần tôi và ôm cổ Đình Văn rủ rê.

- Nhất trí, đi thôi, Phương Phương! Đình Văn vui vẻ kéo tôi đi.

Tôi khẽ quay đầu lại, phía xa xa, từng đoàn người đang đi, tôi cố kiếm tìm một hình bóng mà tôi biết rằng mình chưa bao giờ quên. Tôi cố kiếm tìm một con người mà tôi biết tôi không thể nào nhìn nhầm được.

Hóa ra, có những thứ tưởng chừng như cố quên thì lại khiến cho con người càng nhớ đến da diết, hóa ra, có những kí ức không thể nào xóa sạch cho dù thời gian có dài bao nhiêu, một năm, hai năm, năm năm, mười năm hay hai mươi năm. Tôi biết, tôi chưa bao giờ quên.

Sóng biển về đêm xô bờ dào dạt. Chúng tôi trải chiếu ngồi trên cát, những chiếc đèn dự trữ điện được đem ra làm vật chiếu sáng. Huy, Đình Văn xếp bia, đồ nhắm, hoa quả ra. Tôi lảng xảng giúp một tay dù chẳng biết phải làm thế nào. Nhìn Huy bày biện đồ ăn tôi thán phục cậu ấy. Nghe nói những món này đều do tự tay Huy chuẩn bị. Riêng về nấu ăn, tôi là đứa vụng về chẳng biết làm gì. Tôi cũng chưa bao giờ nấu được một bữa nên hồn nếu không hỏng cái này thì cũng phá cái kia.

Chúng tôi vừa bày biện xong đang định ngồi xuống thì bỗng chốc nghe có tiếng ai đó chạy lại.

- Huy, anh Huy!!! Tôi nghe có tiếng con gái cất lên thất thanh!

- Ai gọi cậu kia. Hiếu chỉ tay về phía người đang đi tới. Huy khẽ ngẩng đầu lên để xem đó là ai.

- Huy, em đây! Người cất tiếng chạy lại thật nhanh gần chúng tôi.

Đúng là càng những người chẳng hề ưa nhau vậy mà vẫn phải nhìn mặt nhau. Cô nàng Jenny tóc vàng hoe bóng chốc lù lù xuất hiện. Bộ dạng của cô nàng trông lõe loét khó ưa thêm cả cái thái độ cong cớn vừa nhìn thấy tôi đã tỏ ra khó chịu. Jenny mặc một chiếc váy maxi hở lưng trông thật gợi cảm. Đúng là phong cách của Jenny chẳng hề lẫn ở bất kỳ đâu.

- Anh, anh trốn em ở đây sao? Đi biển mà không nói để em đi cùng. . Cô ta ôm chầm lấy Huy.

Tôi phải mất mấy giây khi cô nàng đồng đánh này xuất hiện. Huy gỡ tay Jenny khỏi người không nói gì. Khắc Hiếu vỗ tay tán thưởng.

- Jenny, lâu lắm rồi không gặp em?

- Là anh đấy à? Tưởng anh giờ đang chết ở Mỹ rồi chứ? Cô nàng ngoa ngoắt.

- Còn em, tưởng rằng tiểu thư như em phải vi vu trời Tây chứ/ Em lại muốn về đây để làm cái gì nữa? Hiếu đáp trả Jenny.

- Thôi nào mọi người, mọi thứ xong xuôi hết rồi, ngồi đi. Jenny, lấy hộ anh rượu đi! Đình Văn cố lảng sang chuyện khác và kéo mọi người tránh khỏi tranh cãi.

Cả đám chúng tôi ngồi trên biển. Đình Văn lôi đàn ghita ra chơi. Những bản tình ca ngọt ngào được cất lên bởi giọng nói trầm ấm của anh như có mê hoặc. Tôi chìm đắm vào những bản tình ca ấy, dưới ánh điện lung linh, trước biển đêm dạt dào con sóng khẽ hòa ca cùng.

Tôi cầm chai bia lên, nốc đầy miệng. Vị cay xè xem lẫn đắng của bia lần đầu được ném trải có gì đó vừa thích thú lại khiến tôi nhăn nhó. Nhưng càng uống, tôi càng nhận ra, hương vị đó có sự ngọt ngào khó tả nơi cuống họng.

Biển đêm vẫn dạt dào xô bờ, càng về đêm gió nổi lên, sóng tung lên từng đợt trấn xóa mạnh mẽ tấp vào bờ. Tôi gục xuống, qua ánh mắt chỉ còn lơ mơ tôi thấy Jenny đã say mềm, Huy bế thốc cô ấy lên và đưa về phòng. Khắc Hiếu và cô nàng chân dài cũng dắt nhau về. Chỉ còn tôi với Đình Văn ngồi lại, anh bỏ chiếc đàn sang một bên và xếp dọn vỏ bia sang một chỗ ngay ngắn.

- Phương Phương, về thôi! Đình Văn khẽ lay người tôi.

- Không, em còn muốn ...uống... uống...nào.

- Về thôi, ở đây biển đêm lạnh lắm!

- Không, em.... muốn.... đi dạo biển

* * *

Vầng trăng tròn trên cao chiếu sáng tạo ra một khung cảnh tuyệt đẹp, từng dải ánh sáng lấp lánh trên mặt biển đêm huyền ảo. Có một chàng trai cong trên lưng một cô gái nhỏ đi dọc theo bờ biển. Tóc cô gái buông xuống bị gió thổi hất tung lên.

- Anh à, em.... Ngày xưa em đã thích anh lắm!

- Anh biết mà. Đình Văn khẽ trả lời.

- Ngày xưa em đã làm mọi thứ để có thể được anh chú ý, học giỏi này, giỏi cân này, cuộc thi hùng biện này....Tiếng cô gái cười giòn tan.
 - Anh biết, vì anh mà em đã làm nhiều thứ rất cực khổ.
 - Ngày xưa, anh tuyệt vời lắm, anh.... Biết không?
 - Phương Phương à>
 -
 - Anh muốn nói với em một chuyện....
 -
 - Chuyện về... cậu ấy!
 - ...
- Cô gái nhỏ khẽ buông tay rồi thiếp đi trên vai anh.
- * * *

16. Chương 16

Mùa hè đến đem theo cái nóng bức oi ả. Nắng gay gắt và ngột ngạt khiến cho cuộc sống ở thành phố ngột ngạt và mệt mỏi. Trong khi Đình Văn thì chọn đi tình nguyện, Khắc Hiếu chọn đi du lịch vài nước châu Á, còn Huy thì bận bịu với việc kinh doanh ở nhà hàng. Tôi quyết trở về quê sau chuyến nghỉ hè ở Cát Bà với cả nhóm. Bố mẹ lâu ngày thấy tôi về tỏ ra vui mừng khôn xiết khi đứa con gái bé bỏng trở về.

Tuy nhiên, tôi cũng chỉ ở nhà được một tuần vì không thể nào chịu đựng sự cô đơn xấp xỉ. Từng ngõ ngách, từng con đường tôi đã khôn lớn cứ thấp thoáng bóng dáng của một người...Người mà tôi đã muốn quên, cố gắng làm bao nhiêu điều để có thể quên.

Mẹ dọn mâm cơm đầy những món ăn yêu thích của tôi lên bàn rồi sắp xếp bát đĩa. Hai mẹ con đang nói chuyện thì mẹ chuyển sang một chuyện khác.

- Đông Đông nó.... ! Mẹ ngập ngừng muốn nói gì đó.
- Ai hả mẹ ?
- Thành Đông Đông, bạn con ấy ...

Tôi nghe như có tiếng sét đánh ngang tai, tôi chết lặng. Cái tên đó lâu rồi tôi không còn muốn nói đến nữa.

- Con không có người bạn như thế ! Tôi thẳng thừng rồi bực bội bỏ ra ngoài. Mẹ khẽ lau lại gian bếp rồi lắc đầu.

Mẹ coi như chưa từng nói gì với tôi. Còn tôi cũng coi như chưa từng nghe thấy. Bởi vì đơn giản có những thứ cảm xúc đã trở nên chai sạn vì nó đã kết tụ bởi những nỗi đau đớn. Giờ tôi đã khác, đã trở thành một cô gái trưởng thành, tôi đã là sinh viên, tôi đã có thể tự tin là chính mình. Vì thế, người làm trái tim tôi đau không thể dễ dàng tha thứ và cũng đáng để nhắc đến. Có vẻ mẹ cũng có phần thông cảm với thái độ gay gắt của tôi mặc dù chưa bao giờ tôi tâm sự với mẹ bất cứ điều gì.

Buổi sáng, tôi dậy sớm để ra công viên tập thể dục. Từ lâu rồi tôi đã ý thức được việc tập thể dục buổi sáng lành mạnh như thế nào. Và kể từ khi còn là hình hài của một cô gái béo mập, tôi thầm cảm ơn quãng thời gian mình có thể kiên trì để có thể có được vóc dáng như bây giờ. Dù chẳng phải một thân hình chuẩn như người mẫu, nhưng tôi cũng tự tin khi diện bất cứ bộ đồ nào. Tôi không cố xúy cho việc ăn kiêng quá độ, nhưng việc quá béo và một cô gái không chú ý đến bề ngoài của mình thì đó là việc sai lầm. Người ta có thể nói rằng bề ngoài không là gì cả, không ai có thể đánh giá một cô gái với vẻ bề ngoài, nhìn vẻ ngoài bạn sẽ không thể đánh giá là người đó là người tốt hay xấu. Nhưng, để người khác hiểu được mình phải mất thời gian rất lâu, trong khi, ngoại hình là thứ đầu tiên người ta được cảm nhận. Vì thế, hãy chăm chút cho vẻ ngoài của bạn. Còn bên trong hãy tưới tẩm cho tâm hồn tươi mát và đẹp đẽ. Chứ đừng để sự chênh

lệch với cái bên trong và bên ngoài. Vô tình, vẻ ngoài sẽ đem lại cho bạn nhiều thứ tốt đẹp mà bạn không hề biết.

Việc chăm sóc cơ thể và sức khỏe cũng giống như việc bạn chăm chút tưới tắm ột cái cây. Và cái cây nào khỏe nó có thể sống và chống đỡ được mọi thứ. Và một cái cây khỏe mạnh sẽ tạo ra những quả ngọt ngào. Tôi đã nhận ra được điều này sau vài trận ốm như tử và ăn uống, thể dục thất thường. Dù tôi là ai và dù tôi muốn làm gì, dù ước mơ có cao xa thế nào, nếu không có thứ đầu tiên là sức khỏe thì sẽ chẳng ai có thể làm được việc gì dù là nhỏ nhất.

Tôi mở ngăn tủ để giày trong phòng của mình. Tôi khẽ dụi tay lại khi chạm vào một thứ.

« Đôi giày màu hồng »

Tôi cứ ngỡ rằng mọi thứ tôi đã lãng quên rồi, nhưng hóa ra, có những thứ người ta cứ dặn lòng càng quên thì lại càng nhớ, rất nhớ.

Tôi chọn inh một đôi giày khác rồi ra công viên tập thể dục, chạy thêm 5 vòng rồi hứng chí đi lộ xung quanh những con đường ngày xưa tôi hay lui tới.

Tôi tìm đến trường cũ, khung cảnh sáng sớm mát mẻ đầy tinh khôi. Hít một hơi căng đầy lồng ngực, tôi thẩn thức hít hà nguồn không khí trong trẻo yên bình này. Nơi này vẫn là nơi tuyệt đẹp nhất. Mặc dù đã lâu rồi tôi đã để kí ức về ngôi trường gói gém vào sâu trong trí nhớ.

Nơi này là nơi đọng đầy những kỉ niệm và đánh dấu sự trưởng thành của tôi.

Nơi này, là nơi vun vén những rung cảm đầu tiên cất lên nơi con tim tôi.

Nơi này, là nơi những nỗi đau đầu đời của tôi đã trở thành một vết cắt sâu lẹm, dù miệng vết thương có lành thì nỗi đau vẫn âm ỉ chứa mủ bên trong.

Tôi ngồi dưới sân trường vàng rực nắng, nhìn lên tán cây cao. Những chùm nắng lấp lánh qua tán lá cây chiếu xuống mặt đất. Mắt tôi khẽ nheo lên, từng đợt gió khẽ thổi, những đám lá vàng rơi dưới sân trường bị thổi tung lên.

Tôi ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt lại và cổ khẽ ngửa ra đằng sau.

Bất giác, tôi mở mắt, ánh sáng lấp lánh của nắng khiến ắt tôi hoa lên. Tôi khẽ chớp chớp, làn gió khẽ thổi tung mái tóc của tôi...một mùi hương rất quen khẽ thoảng qua cánh mũi. Tiếng chim sáng sớm cất lênh lạnh lớt và từng chùm nắng vẫn thi nhau nhảy múa rơi từ tán cây xuống. Gió hiu hiu thổi...

« Phương Phương, chào cậu ! »

Cậu ấy đứng ngay đằng sau tôi khẽ hé nụ cười, tôi vẫn đang ngửa cổ và há hốc mồm ,giật mình vì bị người khác bắt gặp cũng như giật mình vì sự xuất hiện quá đột ngột này.

Cậu ấy... vẫn là cậu ấy !

Cậu ấy khẽ vòng ra đằng trước và nhẹ nhàng ngồi xuống cách bên tôi. Tôi vẫn cứ đang ngỡ mình mơ. Khuôn mặt cậu ấy bị mờ đi, tôi ngỡ rằng mình đang mơ chứ không phải hiện thực.

Tôi cứ ngỡ rằng, mọi chuyện đã quá xa xôi. Kí ức đã khép lại, nhưng trong chính khoảnh khắc này. Tôi gặp lại cậu ấy, người đã rời bỏ tôi đi không một lời từ biệt. Người đã khiến trái tim của tôi tan ra thành hàng trăm hàng nghìn mảnh vụn.

Tim tôi vỡ rồi. Có còn ghép lại được nữa hay không ?

Tôi không nói được câu nào, cổ họng nghẹn lại, mắt nhòe đi vì nước. Trên khuôn mặt của Đông Đông là nụ cười lém lỉnh của cậu ấy, khóe mắt của Đông Đông khẽ rung rung xúc động, tôi có thể cảm nhận được điều đó qua nỗi nhói đau ở tim tôi. Có thể, sau bao tháng ngày xa cách, cuộc gặp gỡ không báo trước này khiến cho cả hai bối rối.

- Tớ... về rồi đây ! Đông Đông khẽ nắm lấy tay tôi. Ánh nắng khẽ xiên từ vạt lá xuống đất, tôi giật mình dụi tay lại. Tôi như tỉnh giấc mơ và biết rằng, mọi thứ đang trước mắt tôi là thật, cậu ấy... cũng là thật.

- Tránh xa tôi ra ! Tôi khê kêu lên !

- Phương Phương ! Đông Đông thẳng thốt kêu tên tôi và ngõ ngàng trước thái độ ngoài mong đợi của cậu ấy.

Tôi đứng phắt dậy, khê quay đi và đưa tay lau những giọt nước mắt đang chực rơi xuống. Tôi quay đi để cậu ấy không thể nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này !

- Tôi đã quên cậu rồi, đã quên Đông Đông rồi, từ nay chúng ta không phải là bạn bè nữa ! Tôi cất lên chậm rãi từng lời, và lắng nghe từng vết đau cửa lẹm tim mình. Nhức nhối, ngọt ngào đến khó chịu !

- Cậu ...nói dối !

- Tùy cậu ! Tin hay không thì tùy. Tôi đã quên đi cậu từ rất lâu rồi. Tôi cũng đang vui vẻ với Đình Văn, tôi với anh ấy đang rất tốt, cực tốt. Vì thế, cậu đừng làm phiền cuộc sống của tôi ! Tôi phản ứng gay gắt hơn !

- Cậu... !

- Đông Đông, chúng ta, đã từng là bạn thôi....không phải là mãi mãi !

- Tôi xin lỗi ! Đông Đông mắt trừng xuống, khuôn mặt cậu ấy nhìn khắc khổ. Hai từ xin lỗi lí nhí trong cổ họng. Tôi trong lòng thỏa chí vì đã có thể rày vò được cậu ta, người mà đã từng làm cho tôi đau !

- Xin lỗi ! Vẫn hai từ đó phát ra từ cuống họng của Đông Đông.

Tôi bước chân ra về, quay lưng đi và không nhìn lại. Tôi hít một hơi thật dài để có thể có đủ dũng khí để bước đi và không khụy xuống trước mặt cậu ấy.

- Phương Phương, tớ chỉ hỏi một câu này nữa thôi !

- Tôi đứng lại và im lặng đón nghe !

- Đôi giày... tớ muốn nói đến đôi giày... cậu.... Đông Đông ngập ngừng !

- Phải, tớ đã ném đi rồi. Cũng như chúng ta, chỉ đã... từng là bạn ! Tôi nhắc lại một lần nữa, cố gắng nhấn nhá từng câu từng chữ để xiết vào tâm trí Đông Đông. Tôi muốn trả thù, kẻ đã làm tôi nhớ, làm tôi hy vọng và cũng làm tôi đau !

-

- À, nói cho cậu biết, hiện tại tớ và Đình Văn đang... yêu nhau. Mối quan hệ của bọn tớ rất tốt đẹp.

Tôi bỏ chạy thật nhanh, nghe thấy nước mắt khê rơi tấp qua má. Gió thổi tóc tôi tung lên. Nắng chiếu xiên gay gắt...

Tôi muốn làm cho cậu phải đau khổ như tôi đã từng đau !

Tôi muốn cậu sẽ không thể nào cười được nữa khi nhìn thấy tôi !

Tôi muốn cậu phải trả giá vì quãng thời gian cậu đã đến và để vết thương sâu hoắm trong lòng tôi !

Tôi muốn ... phải quên cậu ! Bằng mọi giá !

17. Chương 17

Lấy có bạn bị học hành chuẩn bị cho năm thứ hai đại học, tôi quay trở về Hà Nội. Bởi vì tôi không thể sống những tháng ngày khi biết thừa Đông Đông đang ở ngay cạnh tôi, rất gần. Tôi không thể nào chịu đựng được điều đó ! Tôi muốn trốn chạy !

Tôi vội vàng đi tìm Đình Văn khi vừa mới đặt chân xuống khỏi bến xe. Anh cũng vừa trở về sau chuyến tình nguyện.

Tôi đến nhà tìm Đình Văn, anh vừa mở cửa, ngõ ngàng khi thấy tôi, nhìn thấy anh tôi ôm lấy và khóc nức nở.

- Đình Văn, hãy làm người yêu của em đi ! Tôi ôm chặt lấy anh năn nỉ.

Anh im lặng sững sờ vì thái độ đột ngột này của tôi. Đình Văn khẽ đặt tay lên mái tóc tôi vuốt nhẹ, anh ôm lấy tôi.

- Anh nói « ừ » đi ! Tôi gào lên, giống như một đứa trẻ nằng nặc đòi thứ đồ chơi của mình.

- ừ...anh ừ, anh đồng ý ! Đình Văn vội vàng đồng ý như sợ tôi sẽ thay đổi ý định.

Tôi khẽ ôm chặt lấy anh bởi vì đã thỏa ý nguyện. Tôi không nghĩ nhiều, cũng không biết tôi có yêu anh thật hay không. Ngay lúc này, tôi muốn thế và tôi cần làm điều đó. Tôi và Đình Văn sẽ là một đôi yêu nhau, bất luận là thế nào thì thực sự tôi biết chúng tôi rất đẹp đôi. Và tôi đã thích anh, đã từng làm mọi việc để anh có thể nhìn tôi một lần, vậy....thích và yêu khoảng cách rất gần. Vì thế, đâu cần phải nghĩ quá nhiều để bắt đầu mối quan hệ này ?

Tôi cần có một ai đó để yêu, tôi cần anh, Đình Văn, người sẽ làm bờ vai vững chãi cho tôi.

Tôi cần có một ai đó để yêu, bởi vì trái tim tôi đã quá đổi cô đơn sau bao tháng ngày một mình. Tôi cần có một ai đó để yêu, bởi tôi sợ... tôi muốn chứng minh ột người biết rằng... tôi đã không hề sai khi làm mọi thứ để trở thành một cô gái tốt.

Thực sự, có cần phải yêu một người hay không ?

Tôi chính thức trở thành bạn gái của Đình Văn sau lần tỏ tình đó. Vậy là tôi đã trở thành đứa con gái tự cầm cửa. Nói ra có vẻ hơi xấu hổ nhưng tôi cũng mặc kệ mọi lời đàm tiếu. Tôi cũng không hiểu tại sao Đình Văn nhận lời tỏ tình ấy của tôi. Thích hay Yêu ? Hay chỉ là để chiều lòng một cô em gái nhăng nhút hay anh đang cố gắng thử để thay đổi ?

Huy có vẻ sững sờ khi biết chuyện. Khắc Hiếu cười thích thú và không tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta vẫn ném những cái nhìn như muốn thấu tỏ con người tôi.

Đình Văn và tôi trở thành một đôi đúng nghĩa, cũng hẹn hò, cũng đi xem phim, cũng những buổi cafe hai đứa. Anh dành cho tôi những cử chỉ thân mật nhưng chỉ dừng lại ở cái nắm tay và ôm. Tôi vẫn chưa sẵn sàng với một hôn hay để tiến xa hơn nữa. Phương Phương bé bỏng vẫn chỉ là cô bé nhút nhát ngày nào thôi. Tôi như một đứa trẻ thơ nằng nặc đòi thứ đồ chơi yêu thích nhưng khi có rồi lại không biết phải làm gì với nó.

Cả nhóm tụ tập ngày cuối tuần ở nhà Đình Văn, Huy đến rồi vào luôn phòng của Đình Văn lăn ra ngủ như thể vừa trải qua một điều gì đó rất mệt mỏi. Khắc Hiếu đến sau và đem theo một túi đồ và tất nhiên là một cô gái. Tôi đã quen với việc anh ta mỗi lần đi với chúng tôi là một cô khác. Cô nào cũng xinh đẹp cả, cô nào anh ta cũng ra vẻ yêu thương chiều chuộng nhất mực.

Tôi và Đình Văn đi siêu thị lựa đồ để nấu ăn. Tôi hơi bối rối vì chẳng biết phải mua gì, cũng không biết những thành phần cần phải nấu lên thức bao gồm những nguyên liệu nào. Tôi chưa bao giờ làm những việc ấy, khi ở nhà, mẹ vẫn thường là người nấu nướng và tôi chỉ việc ngồi ăn. Và khi lên đại học, tôi cũng ăn ngoài vì chị gái cũng thường xuyên vắng nhà hay đi công tác dài ngày.

Tôi luống cuống vào bếp và cuối cùng khai thật với Đình Văn là tôi không biết làm gì cả. Khẽ sâu trong đáy mắt của Đình Văn ánh lên sự ngạc nhiên và xen lẫn thất vọng, anh cũng có vẻ ngỡ ngàng khi điều đơn giản này tôi cũng không biết. Cô gái đi cùng Khắc Hiếu xung phong sẽ vào bếp, tôi bỗng dưng trở thành người thừa, rón rén ngồi sang một bên cạnh Khắc Hiếu và quan sát họ.

- Thực sự, đến cả nấu ăn mà cô còn không biết ư ? Hiếu ra vẻ châm chọc tôi.

- Hừm ! Tôi không hó hé câu nào, bởi vì yếu điểm của mình đã bị phơi bày.

Bữa cơm cuối cùng cũng được dọn ra, Đình Văn ăn mà không nói gì, Huy vẫn còn muốn ngủ nên nói sẽ ăn sau, Khắc Hiếu thì hết lời khen ngợi món ăn do cô gái kia nấu. Tôi hơi bẽ bàng, đáng ra, Đình Văn muốn tôi là người thể hiện. Nhưng sai lầm của anh lại chọn một việc mà tôi không hề biết chút gì.

Cô gái kia lại xung phong dọn dẹp và rửa bát. Tôi bỗng chốc trở thành đứa con gái vô dụng. Khắc Hiếu dọn đồ cùng cô ta. Đình Văn lặng lẽ ngồi pha một ấm trà nhỏ. Tôi lặng lẽ ngồi trên ghế, cảm giác như một

kẻ có tội. Tôi cầm đĩa hoa quả và bắt đầu gọt. Quả xoài khê trơn tuột trên tay tôi và rơi xuống đất, con dao trượt khỏi tầm điều khiển và cứa vào tay tôi sắc lẹm.

- Á. Tôi kêu lên ! Máu phun ra, đổ lôm cả tay tôi.

Huy đang mở cửa phòng đi ra và chạy đến nắm chặt tay tôi. Vết cắt khá dài và sâu. Đình Văn chạy đi lấy bông băng và thuốc. Tôi nhúu mày đau đớn, chực khóc. Huy vào vết thương của tôi rồi suýt xoa. Đình Văn cầm bông rồi bỏ tay Huy khỏi tay tôi, anh sát trùng rồi cuốn bông băng lại. Từng động tác anh làm thành thực và có phần quyết liệt. Tôi ngậm miệng không dám kêu đau.

- Không sao nữa đâu ! Đình Văn cắt đồng bông băng sang một bên. Tôi thở phào, mặc dù vẫn cảm giác đau đớn. Huy lặng lẽ đứng dậy rồi bảo có việc phải đi.

- Cậu còn chưa ăn mà ! Tôi nói với theo.

- Để sau cũng được !

Tôi nghe cánh cửa đóng cái « rầm » rồi cậu ấy đi mất. lát sau thì Khắc Hiếu cùng cô gái kia cũng ra về để đi xem phim. Có vẻ như ngày cuối tuần để tụ tập nhóm lại chẳng vui vẻ gì. Và tôi, vô tình là tác nhân gây lên điều đó.

Đình Văn nằm dài trên ghế, mở tivi xem. Tôi cảm thấy thái độ khá lạnh lùng của anh và vì thế cảm thấy chút gì đó không thoải mái.

Tôi đã làm gì sai ư ?

Tôi đã làm gì đó trái ý của anh ư ?

Tôi nhìn Đình Văn, khuôn mặt trầm ngâm kia toát lên vẻ khó hiểu.

Chẳng lẽ, tôi mãi mãi không thể nào bước vào được thế giới của anh ư ?

Tôi lặng lẽ tìm túi xách rồi định ra về. Đình Văn tiễn tôi ra cửa. Tôi nghe lời anh cất lên ngay sau lưng.

« Anh hơi thất vọng...Phương Phương. Anh không nghĩ là việc đơn giản là nấu ăn em cũng không biết làm. Nếu muốn làm người yêu anh, thì hãy học để hoàn thiện bản thân những việc đó. Có thể xuất thân khác nhau nên suy nghĩ của anh và em không giống. Nhưng, nếu là bạn gái anh, mọi việc em đều phải biết làm. Không cần giỏi, chỉ cần biết làm. Anh đã dễ dàng nhận lời tỏ tình từ em, vậy thì hãy cố gắng điều đó... vì anh ! »

Tôi mất ngẩn ngẩn ngược, thấy mình giống như một đứa trẻ mang tội và đã làm sai. Tình yêu không hề có màu hồng như tôi nghĩ, những vẻ ngoài hoàn hảo và đẹp đẽ thực chất không phải là giấc mơ ngọt ngào cho tôi.

Tôi và anh khác nhau, đúng ! Nhưng chẳng lẽ một cô gái thiếu sót mọi mặt lại là lỗi của cô ấy ư ? Đúng, tôi thừa nhận, tôi không biết những thứ đó là do tôi đã không học hỏi.

Nhưng, tại sao, vẫn là thứ cảm giác ngọt ngào này.

Có phải tôi đã đi vào chân một đôi giày quá chật hay không ?

18. Chương 18

Đình Văn đưa tôi ra mắt giới thiệu với đám bạn bè của anh ấy. Tôi mặc một chiếc quần jean, áo phông trắng, tóc khê búi gọn gàng và không trang điểm. Anh đến đón và đứng đợi tôi chuẩn bị, khi tôi bước xuống nhà. Nhìn thấy bộ mặt của tôi lúc đó, Đình Văn có vẻ không hài lòng.

- Em không còn bộ nào khác ngoài bộ này ư ?

Tôi giật mình nhìn lại, xem lời nói đó có phải xuất phát từ Đình Văn hay không ? Người con trai luôn điềm đạm mà tôi vẫn thầm quý mến, người mà tôi cố gắng làm mọi thứ để có thể đứng bên cạnh anh. Chẳng lẽ, những lời anh nói rằng khi được ở bên tôi rất dễ chịu điều đó chỉ là giả dối hay sao ?

Đám bạn của Đình Văn cũng chẳng có gì là thân thiện cả. Tôi cảm giác mình bị lạc lõng khi ngồi lọt thỏm giữa đám bạn sành điệu của anh ấy. Những cô nàng trang điểm lòe loẹt, miệng sặc mùi tiền và đồ hiệu. Mỗi quan tâm của họ là đang dùng điện thoại gì, mỹ phẩm gì, thời trang xu hướng năm nay có gì hot. Nên đi du lịch ở đâu, bar nào đẹp và chơi vui nhất. Đó là những gì mà tôi nghe lại được

Khắc Hiếu cũng cùng trong đám bạn lại là một dân chơi chính hiệu nên được cả đám ra vẻ kính nể. Tôi có cảm giác anh ta mới là kẻ đứng đầu ở đây và mọi lời nói của anh ta khiến cho cả đám nhất mực nghe theo.

- Uống đi em ! Một gã cầm cốc bia trước mặt tôi bắt uống.

- À... cô ấy... Đình Văn đang định lên tiếng.

- Sao thế, Đình Văn, cứ để cô ấy uống đi, không uống được rồi sẽ biết uống. Thử một lần rồi sẽ có lần thứ. Khắc Hiếu nói chen ngang đỡ lời của Đình Văn.

- Uống đi cưng. Xem chừng ngây thơ và trong sáng quá nhỉ. Tôi nghe thấy tiếng cười hô hố của đám con gái đang ra vẻ khó chịu với tôi.

« Mình muốn được thoát khỏi chỗ này ! » Trong tâm trí tôi văng vẳng câu nói đó. Mọi thứ dường như quá ngột ngạt với tôi, khẽ níu tay Đình Văn tôi ra hiệu cho anh tôi muốn nói chuyện. Anh khẽ gạt tay tôi sang một bên và vẫn tiếp tục uống và vui vẻ với đám bạn mặc kệ thái độ chẳng mấy thích thú gì của tôi lúc này.

- Sao, Đình Văn, cậu vẫn không bắt bạn gái cậu uống một cốc với chúng tôi sao ? Có phải cậu coi thường bọn tôi quá không ? Khắc Hiếu dường như vẫn không buông tha thôi.

- Em... uống với cả nhóm một cốc đi ! Đình Văn cười và đưa cho tôi cốc bia. Ánh mắt anh nhìn tôi với sự nài nỉ và như mong chờ cái gạt đầu từ phía tôi. Hit một hơi thật dài, bàn tay tôi khẽ run run khi nhận lấy cốc bia mát lạnh từ tay Đình Văn. Tôi run rẩy đứng lên và đưa cốc bia ra cùng với mọi người.

- Em...cốc này... Tôi nói cũng chẳng nên lời được nữa.

- Cốc này là người yêu tớ mời mọi người ! Đình Văn hồ hởi nói to.

Tôi nhìn thấy ánh mắt coi thường của đám bạn anh, đám con gái tỏ ra coi thường tôi bằng những cái nhếch mép. Ngay từ phút đầu tiên tôi đến, khi nhìn thấy vẻ mặt của họ nhìn tôi từ đầu đến chân tôi đã cảm thấy mình đang bị lạc vào giữa những đám người hoàn toàn khác tôi.

Tôi lấy hết sức lực và can đảm uống cạn cốc bia. Vị đắng gắt khẽ thấm vào trong cổ họng, vị cay nồng khiến cho tôi chỉ chực phun hết mọi thứ trong miệng ra ngoài.

- Giỏi, giỏi lắm ! Đình Văn khẽ vỗ tay. Đám bạn còn lại cũng vỗ tay theo khích lệ. Tôi thở phào như vừa thoát được một điều gì đó thật kinh khủng. Nhưng khi vừa đặt cốc bia xuống, hết người này đến người kia lại lấy cớ để chúc tụng tôi.

- Huy, ở đây ! Khắc Hiếu khẽ giơ tay lên vẫy vẫy.

Huy bước đến, hai tay vẫn đút túi quần, cậu khẽ nhếch mép cười và tiến về phía chúng tôi. Huy đập tay với một số người trong đó, có vẻ như cậu ấy đều quen biết hết đám bạn đang ngồi ở đây.

Huy không nhìn tôi, cậu ấy khẽ gạt đầu chào Đình Văn rồi chọn một chỗ ngồi. Vẫn là bộ quần áo đen như thường lệ, dường như cậu ấy đang có mặt ở đây nhưng cũng chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi.

Tôi không thể nào từ chối khi đám người xung quanh cổ tình lấy cớ này cớ nọ để rót thêm bia vào cốc của mình. Nếu như có một điều ước, chắc tôi đã ước mình là một con sâu rượu uống trăm cốc không hề say xỉn.

Huy lặng lẽ nhìn từng cốc một được rót vào cốc của tôi. Tôi ngó lơ cậu ấy, uống được một lần thì không thể không có lần thứ hai. Và tôi cũng tặc lưỡi chấp nhận điều đó, coi như đó là việc tôi tập được.

Người ta nói rằng việc gì cũng có thể học mà. Vì thế, uống bia rượu và việc có thể học. Nhưng một cô gái tốt và ngập ngụa trong bia rượu thì không thể nào là một cô gái tốt được. Tôi biết điều đó, nhưng chỉ là duy nhất lần này thôi. Tôi sẽ uống vì không muốn làm mất mặt Đình Văn.

Sau khi mọi người đều chệnh choáng, tôi thì gần như say xỉn. Tôi khẽ gục vào thành ghế. Nghe loáng thoáng đâu đó ai đó nói rằng sẽ đi tiếp tầng 2. Tôi hua hua tay tìm Đình Văn và tôi muốn nói với anh tôi muốn ra về.

Huy đứng dậy dìu tôi ra ngoài và đứng đợi trước cửa nhà hàng đợi đám bạn đi lấy xe. Huy đứng bên cạnh khẽ níu lấy người tôi chỉ sợ tôi ngã. Chân tôi cũng không còn đứng được vững vàng nữa.

- Huy... Tôi khẽ kêu tên cậu ấy !
- Đứng yên đi nếu không muốn cậu ngã ! Huy cảnh báo tôi.
- Tôi muốn về !
- Đình Văn sẽ đưa cậu về ! Huy trả lời tôi,
- Không, anh ấy còn đi chơi nữa. Tôi muốn cậu đưa tôi về !
- Chờ chút đi ! Huy lạnh lùng nói với tôi.

Khắc Hiếu đi đến gần chỗ tôi và Huy đứng để chờ người lấy xe. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú. Tôi sợ hãi khi bắt gặp ánh nhìn đó về phía mình.

- Em đến chưa ? Bọn anh đi tiếp tầng 2 đây, đợi em ở cửa rồi cùng đi nha !

Khắc Hiếu nói với một ai đó trong điện thoại tôi nghe được loáng thoáng. Cả lũ dập dìu kéo nhau ra đứng để chờ xe. Khắc Hiếu vút chìa khóa xe bảo vệ và nhờ họ gọi cho hai chiếc taxi 7 chỗ để chúng tôi có thể tiện đi. Cả đám đã uống khá nhiều nên tay lái sẽ không còn vững nữa.

Một chiếc ô tô màu đen đỗ xích trước mặt chúng tôi. Từ trên xe bước xuống, đó là một cô gái có mái tóc ngắn xinh xắn, nước da trắng ngần, dáng người nhỏ nhắn được tôn lên bởi đôi giày cao, hàng mi cong vút và đôi mắt đen láy.

Tôi khẽ rợn, một cái gì đó xém qua da tôi trước sự xuất hiện của cô gái đó. Tôi cố mở mắt, rõ ràng, đó là ánh mắt và dáng vẻ rất quen, quen lắm...

Cô gái đi tới trước mặt chúng tôi, phía sau, từ trên xe bước xuống là một chàng trai...

Đôi mắt tôi đã không còn nhìn rõ được nữa, lơ mơ, tôi nhận ra một cái gì đó thân thuộc và gần gũi lắm đang đứng trước mặt mình.

- Anh Hiếu, lâu rồi không gặp. Đây là Đông, bạn em !
- Ngọc Lan, em xinh quá ! Khắc Hiếu khẽ ôm lấy cô gái và gọi tên cô ấy. Tôi nghe tai mình như có tiếng sét đánh.
- « Ngọc... Ngọc...Lan, Đông Đông Đông ư ? » Tôi khẽ lắp bắp. Tôi bám chặt vào tay Huy và khẽ xiết mạnh. Huy nắm chặt lấy khuỷu tay tôi và cậu ấy đã nhìn thấu thái độ của tôi lúc này.

Mặt tôi đỏ bừng lên và choáng váng. Chỗ dựa duy nhất của tôi lúc này là Huy, nếu không có cậu ấy chắc tôi sẽ ngã lăn ra đất vì không thể nào đứng vững được.

- Phương Phương, đi chơi tiếp chứ ! Khắc Hiếu hỏi tôi.

Dường như khi tên tôi được cất lên, mọi người đều im bật. Ngọc Lan tròn mắt vì cô ấy không thể ngờ được khi gặp tôi ở đây. Đông Đông khẽ cười, gượng gạo, cậu ấy cố giấu đi chút bối rối trong gương mặt khi chúng tôi lại gặp nhau bất ngờ trong hoàn cảnh này.

- Chào cậu,lâu rồi không gặp !

Anh mắt Ngọc Lan toát lên vẻ cương nghị và rắn rỏi. Cô ấy khẽ đưa mắt sang nhìn người bên cạnh tôi, là Huy.

- Chào anh, chắc là vẫn nhận ra em chứ ! Ngọc Lan khẽ nói.

Tôi ngơ ngàng ngược mắt nhìn lên Huy, khuôn mặt cậu ấy vẫn không tỏ ra chút gì là bối rối.

Tôi nhìn Đông Đông rồi nhìn Ngọc Lan, quả thực sau vài năm không gặp hai người đã thay đổi rất nhiều. Còn Đông Đông, sau lần chạm trán ở sân trường, tôi đã chạy trốn, nhưng không ngờ lại gặp cậu ấy ở đây, giữa lúc như thế này. Hôm đó tôi đã không đủ thời gian để có thể ngắm nhìn cậu ấy thay đổi thế nào, và giờ đây, khi đứng đối diện với nhau. Bỗng dưng, tôi có cảm giác rằng Đông Đông đã trưởng thành và chừng chạc lên rất nhiều rồi, cậu ấy đã không còn là Đông Đông lém lỉnh, đôi mắt sáng thông minh mà thay vào đó là vẻ gì đó lạnh lùng.

Tôi có cảm giác bàn tay Huy đang siết chặt tay tôi, dường như cậu ấy cũng cảm thấy đột ngột khi Ngọc Lan xuất hiện. Họ quen nhau, và hình như có một mối quan hệ nào đó mà tôi không được biết. Huy ôm chặt lấy eo tôi sát với cậu ấy, mắt nhìn thẳng vào Ngọc Lan như thách thức điều gì đó.

- Chúng ta đi thôi chứ ! Hai chiếc xe taxi đến, Đình Văn ngồi ở trong và ngo đầu qua cửa kính nói vọng ra. Mọi người lần lượt lên xe để tiếp tục cuộc vui.

- Huy, Phương Phương, lên xe đi ! Đình Văn ra hiệu. Thậm chí anh còn chưa hỏi tôi có muốn đi hay không.

- Phương Phương đang mệt, tớ sẽ đưa cô ấy về ! Huy nói lại với Đình Văn như thế. Đình Văn khẽ nhún mày rồi quay lại phía trong xe có ai đó đã nói gì đó, anh quay ra và bảo chúng tôi.

- Huy à, vậy phiền cậu đưa cô ấy về hộ tớ !

- Xin phép, bọn mình về trước ! Huy quay ra khẽ ra hiệu với Ngọc Lan, hướng đôi mắt về đám bạn rồi kéo tôi đi. Dù bàn chân tôi không thể nào lê bước được nữa nhưng cũng vẫn phải cố. Tôi cũng đi thẳng mà không hề nói một lời nào với Đông Đông, Ngọc Lan khẽ đưa tay lên vẫy vẫy tạm biệt, đôi mắt vẫn không rời khỏi tôi và Huy.

Huy đội mũ bảo hiểm cho tôi rồi bảo tôi lên xe. Lúc này, bia đã phát tác dụng, người tôi lạnh ngắt và mềm oặt. Huy cầm tay tôi vòng qua eo cậu ấy, một tay lái xe và một tay giữ lấy tay tôi, chắc cậu ấy sợ nếu như không nắm lấy tay tôi sẽ ngã lăn ra đường.

Chúng tôi về đến chung cư khoảng 11h đêm. Tôi dường như đã mê man chẳng còn ý thức được gì nữa. Tôi nghe Huy nói rằng tôi hãy qua đêm ở nhà cậu ấy. Nếu giờ này trở về nhà trong bộ dạng này, không có ai chăm sóc, tôi có thể chết vì bị cảm lạnh trong đêm.

Huy dìu tôi vào giường cậu ấy. Mùi chăn ga thơm phức và êm ả, quả thực đúng là thứ mà tôi cần lúc này. Một nơi êm ái để có thể đặt tấm lưng xuống cho đầu óc đỡ quay cuồng.

Hình ảnh Ngọc Lan và Đông Đông bám riết lấy tâm trí tôi. Quay cuồng và điên đảo, tôi ôm đầu và bật khóc.

Sáng sớm, tôi tỉnh dậy, thấy Huy đang nằm trên ghế sofa. Năng khẽ chiếu qua cửa sổ và ánh sáng chiếu xiên ngang lên khuôn mặt cậu ấy. Những đường nét rất đẹp toát lên từ bờ môi cho đến sống mũi. Cậu ấy ngủ hiên lành và chẳng còn nét gì là bí ẩn trong hình dáng một cậu thanh niên mặc đồ đen từ đầu đến chân.

Huy khẽ tỉnh dậy khi tôi đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt cậu ấy. Hơi khẽ giật mình, Huy ngồi dậy và lấy tay day day sống mũi giữa mắt.

- Cậu tỉnh rồi hả. Mệt không ?

- Cũng hơi một chút ! Tôi cười bẽn lẽn

- Lần sau không uống được thì đừng uống ! Huy cảnh cáo tôi bằng giọng nghiêm nghị.

- Tớ muốn hỏi... cậu quen... Ngọc Lan à ?

- Có quen.

- Vậy cô ấy và cậu là thế nào ?

- Vậy cậu và anh chàng đi bên cạnh Ngọc Lan là gì của nhau ?

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi của Huy, tôi không nghĩ rằng cậu ấy thông minh đến nỗi có thể nhìn ta tâm can tôi. Nghĩ lại thì biểu hiện của tôi sau cuộc gặp gỡ hôm đó cũng đâu có gì thể hiện thái quá mà cậu ấy có thể biết được nhỉ.

- Sao cậu hỏi vậy ?

- Thì cậu cả đêm gọi tên thằng đó....

Tôi khẽ nắm bàn tay lại. Thì ra cả đêm Huy đã thức trông cho tôi ngủ. Bí mật của riêng tôi giờ đã không còn là bí mật nữa. Từ khi gặp Đình Văn, tôi đã cố không nhắc đến chuyện cũ ở thời cấp 3, chuyện về Ngọc Lan hay nhất là Đông Đông một chút nào. Đình Văn cũng chẳng bao giờ hé răng hay hỏi về mối quan hệ giữa tôi và Đông Đông khi xưa. Tôi cứ ngỡ không ai có thể biết, bí mật đã bị thời gian vùi lấp, nhưng hóa ra, chính tôi, chính con người tôi trong cơn mê man lại kêu tên cậu ấy !

Tôi chậm rãi kể lại câu chuyện giữa tôi và Đông Đông cho Huy nghe, những hiểu lầm của chúng tôi kể từ khi cậu ấy ra đi mãi mãi không ai có thể chữa lành. Cũng giống như vết thương của tôi, đau đớn và rỉ máu âm ỉ tới mãi tận bây giờ. Mặc dù trong tâm trí tôi hình ảnh cậu ấy vẫn chẳng thể nào phai nhạt, nhưng... cứ nghĩ đến những nỗi đau cậu ấy đã reo rắc nơi trái tim tôi lại chẳng thể nào tha thứ được.

- Ra là vậy.... ! Huy khẽ cầm điều thuốc và rít một hơi. Cậu ấy nhả từng đợt khói và mất mơ màng, khẽ đi đi đầu tàn thuốc lên chiếc gạt tàn. Huy chậm rãi nói :

- Tớ và Ngọc Lan đã quen với nhau lâu lắm rồi. Hồi còn ở bên Nhật, khi tớ phải vào viện điều trị bệnh tim 1 năm cũng là lúc Ngọc Lan phải vào điều trị về bệnh tự kỉ. Thực ra theo tớ biết, cô ấy chẳng có bệnh gì cả chỉ cố tình làm vậy để khiến bố mẹ phải quan tâm đến mình thôi.

-Cậu và Ngọc Lan đã từng thân thiết ư ? Trời ơi.... Tôi khẽ thốt lên vì không thể hiểu nổi những con người tôi gặp lại có mối quan hệ liên quan tới nhau. Quả thực trái đất rộng lớn như vậy mà cuối cùng chúng tôi vẫn gặp nhau như là số phận đang trêu đùa vậy...

- Tớ đã hứa với cô ấy một điều, nhưng đã không làm.... Huy khẽ nhếch mép cười.

- Điều gì ! Tôi gắng hỏi.

Huy im lặng, rít nốt hơi thuốc rồi bỏ xuống. Cậu ấy đứng dậy rồi lấy lí do cần phải ra ngoài. Ý của Huy là muốn tôi không hỏi nữa và hãy ra về.

Tôi đóng cửa và đi ra khỏi nhà Huy, tôi bấm thang máy và xuống tầng 10 và về nhà mình. Mọi việc bỗng dưng đè nặng khiến đầu tôi chẳng thể nào nghĩ thêm được bất cứ điều gì.

Tôi mở điện thoại kiểm tra. Vẫn không hề có một tin nhắn nào từ Đình Văn. Tôi chợt nghĩ chắc giờ này anh vẫn chưa về hoặc chưa ngủ dậy. Nhưng, quả thực đó có phải là người yêu của tôi không ? Khi tôi say xỉn và yếu ớt, thì anh ở đâu ? Tôi đã cố gắng để anh không mất mặt trước bạn bè, nhưng quả thực, thứ tôi làm có đáng ột người như thế hay không ?

* * *

Hôm sau và hôm sau nữa, Đình Văn không hề liên lạc với tôi. Tôi cũng không nhắn tin hay gọi điện hỏi anh. Tôi nghĩ chắc anh đang bận hoặc muốn suy nghĩ lại mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cũng vậy, tôi nghĩ mình đã quá vội vàng và tôi cần phải suy nghĩ về mọi điều. Có lẽ, tôi đã quá vội vàng và hiểu nhầm khi muốn anh trở thành người yêu của mình để chứng tỏ cho Đông Đông biết rằng lựa chọn hồi cấp 3 của tôi là đúng. Nhưng, những vỏ bọc tưởng chừng như hoàn hảo lại không thể nào có thể phù hợp với tôi – Phương Phương, một đứa con gái đầy khiếm khuyết và chẳng hề có chút gì nổi bật.

Đình Văn hẹn tôi nói chuyện ở một quán cafe. Thái độ của anh có vẻ khác lạ, tôi cũng không còn cảm giác thân thuộc là Đình Văn của tôi thần tượng ngày nào nữa. Anh lòng vòng một hồi rồi nói rằng anh muốn dừng mối quan hệ giữa chúng tôi lại.

- Anh nghĩ.... em vẫn chưa thể thích hợp được với anh... Đình Văn khẽ chần chừ rồi nói.

- Anh cứ nói đi, em đang nghe đây ! Tôi bình tĩnh lắng nghe từng lời của anh.

- Có lẽ, thế giới của chúng ta khác nhau. Anh luôn cần một người hiểu và có thể đi bên cạnh anh khiến cho anh cảm thấy tự hào. Em... anh cũng cảm thấy tự hào... nhưng có điều gì đó....

Tôi nhếch mép cười. Hiểu ý Đình Văn đang nói gì.

- Em hiểu rồi. Em thông minh lắm để thừa hiểu anh đang nói gì mà.

- Đình Văn im lặng.

- Không sao, em biết em và anh là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Em cũng cố gắng để thích hợp. Em cũng dự định sẽ đi học nấu ăn, sẽ học nữ công gia chánh... học đủ mọi thứ để trở thành một cô bạn gái giỏi giang đi bên cạnh anh... Em cũng đang có ý định tham gia 1 cuộc thi về ngoại giao để anh có thể tự hào về em... Nhưng anh à, em đã lắm, dù em có làm bao nhiêu điều thì cũng không bao giờ đủ cả. Em vẫn sẽ mãi mãi chỉ làm em thôi, một cô gái vụng về và bình thường như bao người... Em có thể học để làm anh vui nhưng điều đó lại khiến em không vui. Em thấy như vậy em sống giả tạo thì đúng hơn. Vì thế, xin lỗi vì đã làm phiền anh trong thời gian vừa qua. Chúng ta sẽ dừng lại.

Tôi nói xong rồi xin ra về trước. Cuộc nói chuyện khép lại trước sự ngỡ ngàng của Đình Văn, có lẽ anh không thể nào ngờ được tôi lại có thể nói đúng những gì anh suy nghĩ như thế !

Tôi đi bộ trên con phố phường tấp nập đông người qua lại. Hóa ra, tôi là đứa con gái vừa bị đá. Một mối tình đầu ư đã chết như vậy ư ? Đúng rồi, mối tình đầu của tôi. Mặc dù, anh ấy vẫn còn chưa nói yêu tôi.

Về nhà trong bộ dạng như người mất hồn, tôi thấy khóe mắt mình nhoe nước. Không còn muốn mở cửa vào nhà nữa, tôi ngồi sụp xuống trước cửa căn hộ của mình và lặng lẽ khóc !

Hình như, tôi vừa mới thất bại...

« Phương Phương, đừng khóc ! » Tiếng người nói văng lên bên cạnh tôi, một bóng dáng cao lớn khẽ tiến về phía mình mà tôi chưa kịp định thần. Tôi hơi giật mình khi bị một người khác bắt gặp tôi đang khóc.

Tôi khẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt cậu ấy đang nhìn tôi lo lắng. Vẫn là nụ cười lém lỉnh và đôi mắt sáng thông minh. Cậu ấy mặc áo sơ mi trắng, quần jean, đi giày thể thao bụi bặm. Tóc khẽ vuốt keo dựng đứng. Tôi ngỡ như là những ngày tháng cũ đang ủa về. Cậu ấy khẽ nâng tôi đứng dậy, cúi sát vào mặt tôi.

- Đông Đông ! Tôi khẽ gọi tên cậu ấy !

- Cậu vừa mới khóc, phải không ? Đông Đông dí sát mặt vào tôi như để soi từng cử động trên khuôn mặt. Cậu ấy nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt ở nơi khóe mắt của tôi.

- Tớ...Tôi lau vội vàng nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt.

- Cậu đã nói cậu sống rất hạnh phúc và vui vẻ cơ mà, cậu... nói dối !

Một tay Đông Đông đặt lên tường, mặt cậu ấy sát vào mặt tôi, tôi nghe như hơi thở cậu ấy phả vào mặt, rất gần. Ánh mắt Đông Đông ánh lên những tia giận dữ.

- Đồ ngốc, tớ đã rất nhớ cậu....Đông Đông ôm lấy tôi và thì thào !

19. Chương 19

Tôi nức nở khóc và gào lên như một đứa trẻ, mặc dù mọi lỗi lầm là do tôi. Nhưng bờ vai và giọng nói ấm áp này dường như tôi chẳng thể nào quên được. Cái thứ cảm giác dễ chịu và yên bình khi tôi được che chở trong vòng tay cậu ấy, tôi tưởng tôi không cần bình yên và che chở, nhưng hóa ra, tôi lại cần nhiều hơn thế. Tôi vốn mỏng manh và yếu đuối biết bao nhiêu !

- Đồ ngốc, cậu khóc xấu lắm, biết không ? Đông Đông khẽ đưa tay và lau những giọt nước mắt của tôi. Khuôn mặt tôi tèm lem toàn nước mắt trông thật xấu xí, cậu ấy khẽ cười và nhìn tôi trìu mến.

Tôi nghe có tiếng bước chân chạy đến gần và khẽ rồi bỗng dưng đứng sững lại. Có tiếng nói khẽ cất lên rồi im bặt

- Phương Phương, cậu để quên chùm chìa...Tiếng Huy bỗng nhiên đứt quãng khi nhìn thấy cảnh tượng của tôi và Đông Đông lúc này. Tôi bối rối khẽ lau mặt, Đông Đông bỏ tay ra khỏi người tôi.

- Huy... Tôi nói nhỏ, chống ngưỡng bằng một nụ cười gượng gạo

Đông Đông khẽ quay đầu lại và nhìn Huy, ánh mắt không rời cậu ấy. Huy bước đến, không nhìn vào mặt Đông Đông rồi đưa chìa khóa cho tôi. Tôi cảm nhận được vẻ mặt cao ngạo và có gì đó hằn học ở hai người con trai đang đứng cạnh tôi. Dường như, ánh mắt họ đang dấy lên một sự giận dữ khôn xiết.

- Hai cậu... vào nhà... uống nước nhé ! Tôi lấy cốc mời mọc để chống chế.

- Không cần đâu ! Huy và Đông Đông bỗng dừng cùng cất lời.

- Phương Phương, tớ về đây, hẹn cậu khi khác ! Đông Đông khẽ đặt tay lên vai tôi một cách thân thiết, như thể đang trêu tức và cố tình để cho Huy nhìn thấy sự gần gũi của hai chúng tôi.

- Chào... cậu ! Huy cũng chào tôi và quay đi.

Tôi nín thở nhìn Đông Đông và Huy quay bước đi, Họ bấm cánh cửa thang máy, vẫn gườm gườm nhìn nhau vẻ khó ưa, khi tôi nhìn thấy nút báo hiệu một đi lên và một đi xuống, và hai người bước vào thang máy, hai cánh cửa khép lại tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi cả hai đã đi khỏi tầm mắt của mình. Tôi mới khẽ thở một hơi dài, với Huy tôi có cảm giác giống như một đứa trẻ bị bắt gặp mình đang làm việc xấu, còn Đông Đông, cậu ấy thậm chí ôm tôi nhanh đến mức tôi còn chưa cảm nhận đủ sự bình yên thân thuộc nơi cậu ấy.

Lần nào gặp Đông Đông cũng vậy, cậu ấy giống như một tia sét, xoẹt ngang qua người khiến tôi run rẩy và sợ hãi. Nhưng sau khi thoát khỏi sự hoang mang ấy, tôi lại tìm thấy một sự ấm áp và bình yên đến kỳ lạ.

- Đồ ngốc, tôi đã nhất nhớ cậu! Tiếng Đông Đông văng vẳng bên tai tôi

“Mình, cũng đã rất nhớ cậu ấy!” Tôi nủ thầm và lắng nghe trái tim mình. Dường như tôi lí trí của tôi đã muốn lãng quên nhưng trái tim bé bỏng mách bảo tôi không được quên cậu ấy. Đã ba năm kể từ ngày cậu ấy rời xa tôi. Hóa ra tôi nhớ cậu ấy nhiều đến thế,

* * *

Huy bước ra khỏi thang máy tầng thứ.... Anh mở cửa nhà, từ phía sau, có một cảm giác rất lạ như ai đó đang bước đến gần.

- Chào cậu, tôi muốn nói chuyện!

- Vậy vào nhà đi! Huy khẽ cười khẩy và mở cửa.

Trên ghế sofa, hai người con trai ngồi đối diện nhau. Họ đưa những ánh nhìn về phía nhau một cách dò xét.

- Uống nước lọc nhé, nhà tôi không có trà! Huy vớt chai nước về phía Đông Đông, anh chụp chai nước mát lạnh, khẽ bật nắp và uống một hơi.

- Cậu có thể bắt đầu được rồi! Huy vất chéo chân, một tay khẽ đặt lên ghế và thả lỏng để sẵn sàng lắng nghe chàng trai đối diện mình.

- Cậu là gì của Phương Phương? Đông Đông đi thẳng vào vấn đề.

- haha, kỳ lạ thật, tôi và cô ấy là gì thì liên quan gì đến cậu? Huy bật cười

- Tôi... muốn biết....Đông Đông chậm rãi và hạ giọng vì biết mình cũng hơi đường đột khi lỡ nói câu đó.

- Tôi và cô ấy là gì ư? Trên mức tình bạn...Huy nhếch mép, trả lời tỉnh bơ.

Đông Đông cười khẩy, anh khẽ nhún vai và nhìn Huy bằng con mắt khó hiểu.

- Cậu có vẻ thân thiết với Ngọc Lan! Là người yêu của nhau à? Đông Đông mĩa mai.

- Cậu cũng biết Ngọc Lan! Huy hỏi lại

- Có phải cậu chính là người cô ấy muốn đi tìm không? Đông Đông thẳng thắn.

- Đúng vậy! Huy gật đầu

- Cậu là đồ tồi! Đông Đông nắm chặt tay và giận dữ trước thái độ của Huy.

- Tôi biết điều đó! Và chúng ta giống nhau! Đừng quên, cậu cũng làm điều tương tự với Phương Phương! Huy buông ra những lời sắc lẹm.

Đồng Đông khẽ giật mình, như có luồng điện nhìn thấu tâm can của anh. Con người của kẻ đối diện ngồi trước mặt anh thực ra là kẻ nguy hiểm và khó hiểu. Đồng Đông vẫn chưa thể định hình được những lời Huy nói, nhưng cảm giác để người con gái trong sáng thánh thiện như Phương Phương ở bên cạnh Huy quả thực khiến cậu lo lắng.

- Tôi nói cho cậu biết, lần này tôi về, tôi sẽ bảo vệ cô ấy! Đồng Đông cảnh báo

- Cậu có thấy vô lý không khi nói điều này với tôi. Cậu bỏ đi không một lời và giờ về mang cái giọng giả ân giả nghĩa đó sao?

- Tôi có nhiều lí do để làm vậy, nhưng... khi tôi còn ở đây, mọi việc sẽ khác. Cậu đừng hòng làm tổn thương Phương Phương như đã từng làm với

- Đủ rồi. Cuộc nói chuyện sẽ chấm dứt ở đây. Cậu đừng tỏ vẻ hiểu tôi. Huy đứng phắt dậy, Huy ra mở cửa sẵn.

- Tốt thôi, chúng ta sẽ vẫn còn gặp lại nhau. Đồng Đông tự tin và đi ra khỏi nhà Huy. Câu chuyện khép lại và cuộc gặp gỡ chỉ có hai người biết với nhau.

* * *

Tôi nhận được thông báo của văn phòng khoa về việc tìm kiếm tài năng Ngoại Giao. Mỗi lớp sẽ phải tìm ra hai để cử để có thể có mặt trong cuộc tranh đấu với các lớp khác. Chỉ tiêu của trường sẽ có hai người có thể có cơ hội được gia nhập với các sinh viên trường khác để đi thi đấu Quốc Tế. Được sự động viên cũng như tín nhiệm của mọi người, tôi và Jenny thay mặt lớp để tham gia cuộc thi này. Kỳ thi này quả thực tôi khá háo hức và cũng hy vọng mình có thể đạt được một điều gì đó là kỷ tích như năm cấp 3. Dù cho đến lúc này, tôi không cần phải cố gắng sống theo cách của Đình Văn thích, tôi cũng chẳng cần phải trở thành một cô nàng giỏi giang hoàn hảo nữa. Nhưng sâu thẳm trong trái tim tôi, tôi mong muốn mình có thể làm được một điều gì đó cho tuổi 20.

Tôi và Đình Văn đã từng là người yêu cũng giống như bao người người yêu nhau chúng tôi cũng đã có những kỉ niệm đẹp. Nhưng, quả thực, một đôi giày đẹp và không vừa chân rất đau đớn và khó chịu. Chúng tôi chia tay, không, đúng ra là tôi đã bị đá. Đó là hoàn toàn là cái kết mà từ lâu rồi đáng ra tôi nên hiểu. Thực sự nếu là về bề ngoài, nhìn vào ai cũng sẽ nói tôi hạnh phúc vì đã có người yêu đẹp trai, học hành giỏi giang, nói chung là chẳng thể chê anh được điều gì. Nhưng có điều tôi cảm thấy hơi tự ti về bản thân mình. Dù tôi có cố gắng như thế nào đi chăng nữa, và dù anh đã chấp nhận là người yêu tôi, nhưng tôi đang phải cố gắng để có thể thích hợp với anh, như lời anh nói.

Khắc Hiếu đến trường tìm tôi khi tôi vừa hoàn thành xong thủ tục những khâu cuối cùng cho cuộc thi chung kết. Mục đích đến gặp tôi đại loại nói rằng muốn nói chuyện riêng. Tôi cũng không rõ con người này sẽ muốn gì ở mình. Có điều, dù sao cũng thân thiết và chắc có chuyện liên quan đến Đình Văn nên anh ta mới đến tìm.

- Em quay lại với Đình Văn sớm đi ! Khắc Hiếu nhâm nhi cốc rượu rồi quay ra bảo tôi. Quầy rượu còn sớm nên vắng khách, chỉ có hai chúng tôi đang ngồi.

- Em không thích ! Tôi đáp trả.

- Tại sao không thích, Đình Văn là người tốt và hoàn hảo.... Khắc Hiếu có vẻ ngạc nhiên.

- Tốt nhưng không hợp với em, vả lại, em là người bị đá cơ mà... Tôi cười nhạt.

- Cứ như vậy đi, nếu không, đừng mong sống yên ổn. Tôi khẽ giật mình bởi câu nói đó của Khắc Hiếu. Anh ta giờ lại là người có quyền ép tôi phải sống theo cách của anh ta ư ? Tôi không can tâm tình nguyện. Tôi là tôi, tôi có cuộc sống của mình và sống theo cách riêng của tôi, cơ sao anh ta lại có thể bắt tôi phải làm điều này hay điều nọ ?

Tôi đặt cốc rượu trên tay mình xuống bàn rồi trả lời với Khắc Hiếu : Em sẽ sống theo cách mà em cảm thấy thoải mái nhất ! Anh ta trợn mắt lên nhìn, tia lửa giận dữ toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ !

- Vì sao, tôi phải làm điều đó cho Đình Văn ? Tôi vẫn cố gắng không để Khắc Hiếu áp đặt suy nghĩ lên đầu mình.

- Vì em giống... Bạch Dương và cô ấy... chết rồi !

Tôi chết lặng khi nghe câu nói đó. Tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta, có vẻ như mọi chuyện không phải đùa, anh ta cũng chẳng phải đang cợt nhả gì về chuyện chết người.

Tôi ngồi lại và nghe đầu đuôi câu chuyện. Thì ra, vào năm Đình Văn học đại học, Bạch Dương đã chết trong một tai nạn khi đi tình nguyện ở Châu Phi. Khí hậu quá khắc nghiệt cũng như những căn bệnh lạ ở đó đã cướp đi sinh mạng của cô. Bạch Dương chính là người Đình Văn yêu thương nhất. Và cô ấy, cũng là cô gái xinh đẹp, giỏi giang hoàn hảo nhất mà Đình Văn mãi mãi chẳng thể nào quên. Và điều không may cho tôi, tôi có dáng dấp và khuôn mặt hao hao cô ấy. Cả ý chí quyết tâm cũng kiên định giống cô ấy. Thì ra là vậy....

Tôi xin phép ra về và đi tìm Đình Văn, tôi cũng không muốn phải nói gì với anh, nhưng đúng là tôi cảm thấy một phần nào đó tôi muốn được ở bên cạnh và an ủi anh lúc này.

- Em cuối cùng cũng chịu đến. Anh xin lỗi ! Đình Văn ôm chầm lấy tôi.

Tôi im lặng không biết phải nói gì hết, chỉ khẽ khẽ vuốt nhẹ lên vai anh. Thì ra, anh yếu đuối đến như vậy. Thì ra, tôi chỉ là bản sao giống với hình ảnh của người con gái mà anh chưa bao giờ quên là Bạch Dương.

- Em xin lỗi, nhưng em không thể ở bên cạnh anh được. Em không phải là cô ấy !

Tôi phũ phàng nói với Đình Văn sự thật ấy, bởi vì tôi nhận ra rằng, từ trước tới nay anh quan tâm đến tôi bởi vì tôi giống người con gái của đời anh. Bởi vì tôi có khuôn mặt và ý chí giống với cô ấy. Nhưng, trên đời này, con người là thứ duy nhất không có bản sao. Có lẽ, Đình Văn đang cố để gắng gượng khi ở bên cạnh tôi, để cố biến tôi thành một cô gái giống với Bạch Dương. Nhưng, không phải, mọi sự áp đặt đều sai. Đình Văn sai một lần thì tôi sai hàng nghìn lần. Kể từ cấp 3 cho đến mãi bây giờ. Tại sao điều này tôi vẫn không hiểu ?

Cuộc sống đang bốc chốc yên bình của tôi bị đảo lộn mọi thứ. Bí mật bao năm qua của Đình Văn cuối cùng tôi cũng đã phát hiện, tại sao anh không hề yêu tôi nhưng vẫn tỏ ra quý mến và theo đuổi tôi. Còn Đông Đông bỗng dưng xuất hiện sau bao năm xa cách đột ngột, Huy, người tôi đã coi là bạn bè thân thiết bỗng dưng trở nên kỳ dị và khó hiểu. Không ai có thể nói cho tôi có thể hiểu.

Tiết trời mùa Thu nắng mỏng tang dịu dàng. Tôi lấy cớ bận bịu học hành và cuộc thi để trốn tránh đi mọi sự, đặc biệt là nỗi nhớ và khao khát được gặp Đông Đông trở nên da diết hơn bao giờ hết. Cậu ấy, tôi biết là cậu ấy đang ở đây rất gần bên cạnh, nhưng, những vết thương lòng vẫn chẳng thể nào khiến tôi nguôi ngoai...

* * *

Ngọc Lan hướng đôi mắt xa xăm về phía bầu trời, tách cafe cô gọi khẽ bốc hơi. Cô khẽ nhìn đồng hồ, đã khoảng 40p cô ngồi ở đây để đợi. Nhưng rồi cuộc, người vẫn chưa thấy đến. Bầu trời hôm nay xám xám xen chút xanh xao. Ngọc Lan mặc váy đỏ, trang điểm xinh đẹp, đôi mắt long lanh với hàng mi cong vút của cô khiến cho những người ngồi xung quanh không thể không hướng mắt nhìn. Khuôn mặt thiên thần ẩn sâu một nỗi buồn chất chứa sau khóe mắt.

- Xin chào ! Huy ngồi phịch xuống trước mắt Ngọc Lan khiến cô giật nảy mình

- Tưởng cậu không dám đến nhìn mặt tôi chứ ! Cô ngược đôi mắt cong vút như giận dữ về phía chàng trai mảnh khảnh trong bộ đồ đen.

- Rồi cuộc, lời hứa không thực hiện được, nhưng chúng ta cũng vẫn gặp nhau ở đây ! Huy cũng hướng tầm mắt ra nhìn trời.

Ngọc Lan nhếch mép cười.

- Cậu có vẻ đắc ý và vui vẻ quá nhỉ. Tôi cũng đang vui vẻ. Hy vọng cậu sẽ vui khi ở bên con nhóc đó !

- Cảm ơn, giờ tôi đang rất hạnh phúc !

Ngọc Lan im bật. Cô ngỡ ngàng bởi thái độ quá ư lạnh lùng của Huy, người cô ngỡ rằng sẽ có thái độ ít ra tỏ vẻ gì đó biểu lộ ra trên khuôn mặt khi nhìn thấy sự hiện diện của cô ở đây.

- Tại sao ? Cậu vẫn lạnh lùng với tôi như vậy ?

- Hãy nhớ lại, tôi đã mất lòng tin từ cậu rồi. Cậu là một kẻ dối trá. Đừng đóng kịch nữa. Vở kịch đó tôi xem đã chán rồi !

- Cậu.... ? Ngọc Lan ú ớ trong cổ họng.

- Không nói đúng sao ? Không phải cậu giả vờ tự tử, giả vờ bệnh tật để hành hạ bố mẹ cậu. Cậu giả vờ bị bệnh để thương hại một đứa bị bệnh tim như tôi, cậu giả vờ yếu đuối để tôi phải lo lắng để che chở... Đừng lại đi, đời không trả cát xê đâu mà cậu phải diễn...

* * *

Hội trường Quốc gia đông nghịt. Tôi đến sớm để chuẩn bị mọi thứ, biết tôi tham gia kỳ thi này Huy nói cũng sẽ đến cổ vũ cho tôi. Tôi phải trải qua một kỳ thi cuối cùng nữa để thi với các ứng viên của các trường đại học khác gần khu vực. Trong đó, các ứng viên đến từ Trung Quốc, Ấn Độ, Hàn Quốc và Nhật Bản là những đối thủ mạnh, họ đã có kinh nghiệm nhiều năm cũng như môi trường đào tạo của họ thực sự tốt. Cô nàng Jenny thì đồng đánh và luôn luôn đòi tự quyết định mọi việc, tôi hầu như phải lên kế hoạch ọi việc nhưng cô nàng thì luôn tỏ ra biết rồi và không muốn lắng nghe ý kiến của tôi. Thực sự, cuộc thi khiến tôi mệt mỏi, nhưng... đây là thứ duy nhất khiến tôi không trốn chạy những rắc rối đang bủa vây xung quanh mình.

Cuộc gặp gỡ các ứng viên của các nước khiến cho tôi phần nào cảm thấy choáng váng. Việc học Tiếng Anh bỗng chốc tôi cảm thấy quan trọng hơn bao giờ hết, tôi khá lúng túng với việc giao tiếp. May mắn thay có Jenny, cô ta cũng là du học sinh Mỹ nên giao tiếp tự tin và trôi chảy hơn tôi.

Nhìn danh sách đăng kí tôi bỗng thấy hơi rợn người. Trên bảng tên danh sách thí sinh đến từ trường đại học của Nhật có tên Ngọc Lan. Tôi khẽ lắc đầu, cố xóa bỏ đi cái suy nghĩ rằng đó không phải Ngọc Lan mà tôi đang tưởng tượng.

- Không ngờ cậu cũng có mặt ở đây, Diệu Phương ! Tôi đang lúng túng trước tờ danh sách thì nghe có ai đó gọi tên tôi từ phía sau. Đúng rồi, tên tôi là Đỗ Diệu Phương !

- Chào... ! Tôi cuống quýt tý nữa thì đánh rơi cả tập thuyết trình trên tay xuống đất. Jenny từ đâu đó chạy đến, đâm sầm vào vai tôi và như hét lên :

- Chị Ngọc Lan !

- Jenny ? Ngọc Lan tỏ vẻ ngạc nhiên cực độ. Em cũng tham gia kỳ thi này ư ?

Tôi cúi xuống nhặt đồng giấy tờ. Xếp xếp đủ thứ lại cho ngay ngắn.

- Phương Phương, để tớ giúp !

- Đông Đông.... sao cậu lại ở đây ! Tôi giật mình khi Đông Đông ngồi ngay bên cạnh đang xếp lại đồng giấy tờ ỉnh.

- Tớ đi cùng đoàn học sinh của Nhật, tớ không thi, chỉ làm hỗ trợ thôi ! Đông Đông giải thích.

- Hừm, hai người bạn cũ gặp nhau ở đây ! Vui quá nhỉ. Ngọc Lan mỉm cười.

Tôi im lặng không nói câu gì. Đông Đông cũng đưa nốt số giấy còn lại cho tôi rồi quay ra nói với Ngọc Lan :

- Đứng đây nhé, tớ đi lấy nước !

Ngọc Lan nhìn theo Đông Đông rồi hướng con mắt con mắt tức tối về phía tôi. Có lẽ, tôi là cái gai trong mắt của cô ấy. Và những gì Huy nói về Ngọc Lan dường như là không hề đơn giản.

Tôi vẫn đứng im trước mặt hai cô nàng khó ưa này. Ngọc Lan mà tôi biết cách đây vài năm dường như không còn nữa mà thay vào đó là một cô nàng chẳng khoe chẳng kém gì Jenny tóc vàng kia.

- Cậu uống đi, thi tốt nhé ! Đông Đông đưa cho tôi chai nước cam mát lẹm, tôi mỉm cười và đón lấy. Ngọc Lan nhìn thấy vậy đưa một ánh mắt sắc lẹm lườm tôi

- Tôi thích uống nước cam ! Ngọc Lan giật phắt chai nước trên tôi và đưa chai nước còn lại trên tay cô ấy cho Jenny. Cô ta cười khẩy sung sướng khi tôi còn chưa cầm chai nước trong vòng hai giây.

« Phương Phương, tớ đến rồi » Huy vừa nói vừa quàng lấy người tôi, cậu ấy một tay đút túi quần khê lấy ra trong đó một nắm kẹo bạc hà và xoe ra trước mặt tôi.

- Cầm lấy đi, ăn cái này cho sáng khoái !

Ngọc Lan gần như bị bất ngờ trước Huy khi cậu ấy xuất hiện và đưa cho tôi nắm kẹo đó. Cô ấy nhẽ mím môi và giận dữ, hai tay khê bóp mạnh vào chai nước cam. Sự xuất hiện của Huy và hành động của cậu ấy khiến cho Ngọc Lan nhìn tôi với vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cậu đi theo tôi !

Đông Đông dường như cũng điên lên khi Huy xuất hiện và trêu tức họ. Cậu ấy bỗng dưng túm lấy cổ tay tôi và lôi phắt đi. Tôi bị bất ngờ trước hành động của Đông Đông và cứ thế bị lôi đi như một món đồ chơi.

- Buông cô ấy ra ! Cô ấy là của tôi ! Tôi bỗng nghe thấy tiếng Huy cất lên và khuỷ tay còn lại của tôi cũng bị Huy nắm lấy, thậm chí tôi vẫn còn cố ôm tập tậ liệu.

Mọi người xung quanh ngơ ngác nhìn hai chàng trai đang nắm lấy tay tôi. Không khí như trùng lại, tim tôi khê đập thình thịch, ngơ ngác nhìn Huy và Đông Đông, hai ánh mắt sắc lẹm và những tia mắt giận dữ như muốn ăn tươi nuốt sống tỉ thí với nhau một phen. Hai cô nàng nhìn theo hành động của Huy và Đông Đông với ánh mắt đầy ghen ghét đố kỵ với tôi.

Một bên tay tôi là Đông Đông, người bạn tri kỷ từ những ngày đầu tiên tôi còn là cô nhóc vụng về.

Một bên tay tôi là Huy, chàng trai bí ẩn nhưng vô cùng sâu sắc !

Tôi sẽ phải chọn ai đây ?

20. Chương 20

Đứng giữa hai người con trai đang nắm chặt tay mình, lòng tôi rối bời. Cảm giác giống như một món đồ chơi và bị lũ trẻ thi nhau giằng xé. Tôi nhìn Đông Đông, cậu bạn thân thiết suốt những năm tháng ấu thơ đang nắm chặt tay như sợ tôi sẽ vụt mất. Tôi quay sang nhìn Huy, người bạn bí ẩn luôn ở bên tôi dù lạnh lùng nhưng ánh mắt luôn hướng sự lo lắng dành cho tôi. Tôi không biết phải hướng về phía ai, và không muốn ai trong số hai người phải đau đớn vì tôi ! Tôi là người đã trải qua đau đớn và tôi hiểu cái cảm giác bị tổn thương là như thế nào.

Tôi khê kéo tay để Huy buông tay tôi, rồi nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang nắm siết lấy tôi của Đông Đông.

- Đến giờ thi rồi ! Tớ phải vào.

Tôi nói vậy rồi đi thật nhanh, bỏ mặc Đông Đông, Huy và hai cô nàng kia đang nhìn theo bằng ánh mắt tức tối. Có thể hai cô gái đó đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi lắm.

Tôi gạt bỏ mọi ý nghĩ về những gì vừa xảy ra. Dù sao, cuộc thi lúc này là quan trọng với tôi

Rời khỏi phòng thi với tâm trạng cũng chẳng hề tốt đẹp hơn. Tôi đã hoàn thành những gì tôi đã cố gắng chuẩn bị trước đó. Chỉ còn chờ kết quả hôm nay để có thể biết được tôi có khả năng lọt vào danh sách cuối để tham gia Chung Kết hay không. Giải thưởng cho kỳ thi này khá lớn, đó là một suất học bổng 2 năm đi Anh học chuyên ngành Ngoại Giao được tài trợ hoàn toàn 100% về học phí. Dù tôi vẫn tự nhận mình là đứa chẳng giỏi giang gì, nhưng bản thân biết những khiếm khuyết của mình ở đâu thì hoàn toàn có thể bù đắp bằng sự cố gắng. Không ai sinh ra có thể hoàn hảo và giỏi giang mà.

Tôi đứng đợi xe bus ở cổng trường. Huy không đợi tôi, cậu ấy hình như đã về trước nên tôi quyết định sẽ đi xe bus về.

Xe bus đến. Do là ngày cuối tuần nên cũng khá vắng vẻ. Tôi chọn ình một chỗ cuối cùng bên cạnh cửa sổ. Ngược mắt ra ngoài, trời bỗng đổ cơn mưa rào. Tôi cúi mũi vào cửa kính nhìn những vệt nước đang rơi. Hơi nước mát lẹm khê tỏa ra xua tan cái nắng nóng.

- Mưa rồi ! Có tiếng quen quen cất lên bên cạnh tôi.

- Đông Đông ? Cậu ngồi cạnh tớ từ lúc nào vậy ? Tôi giật mình kêu lên.

- Hừm, cậu vẫn ngốc như hồi nào ! Đông Đông gõ gõ tay lên trán tôi.

Tôi và Đông Đông ngồi lơ đãng nhìn cơn mưa đổ xuống phố phường bất chợt. Chiếc xe lao đi, xuyên qua màn mưa trắng xóa, nước bắn tung tóe những bọt trắng. Người tôi khê run lên, hơi lạnh của điều hòa xe bus phủ xuống đúng chỗ tôi ngồi.

Hơi nước phủ lên tấm kính xe bus, Đông Đông khê đưa tay lên vẽ một hình mặt người đang phụng phịu. Bên cạnh là một cái mặt ngố xấu quắc đang lè lưỡi trông rất buồn cười. Nhìn cậu ấy đang ngồi bên cạnh. Tôi vẫn chưa thể nào hết giận Đông Đông, và thậm chí cũng chẳng muốn nhìn mặt cậu ấy, nhưng cái điệu bộ của Đông Đông khiến tôi khê bật cười !

- Đồ ngốc !

- Cái mặt xấu này là cậu này ! Đông Đông chỉ chỉ.

- Xí, còn lâu, tớ là cái mặt xinh đẹp này. Tôi đưa tay xóa cái mặt bên cạnh đi và thay vào đó là một cái mặt cười có hình cái nơ ngộ nghĩnh.

- Cậu xem, hay khóc nhè sẽ xấu xí như vậy đấy ! Đông Đông nói chẳng ăn nhập gì với câu chuyện. Nhưng tôi hiểu ẩn ý trong câu nói của cậu ấy.

- Cậu mới là đồ xấu... cậu đã bỏ tớ đi... không nói một lời.... Tôi ngậm ngùi nói.

Tôi thốt ra câu nói mà bấy lâu nay tôi muốn nói với Đông Đông. Từ khi cậu ấy đi, từ khi cậu ấy bỏ tôi đến một nơi khác và không một lời từ biệt hay một câu hỏi han. Chúng tôi đã là bạn bè thân hữu, vậy mà, cậu ấy có thể đủ can đảm để vứt bỏ mọi thứ đi như vậy... Và trái tim nhỏ bé của tôi đã rất đau đớn, thậm chí cho đến lúc này tôi vẫn sợ hãi mỗi khi nhớ về.

Tôi chớp chớp mắt, khê lấy tay quệt ngang mi để không để cậu ấy có thể nhìn thấy tôi đang... sắp khóc. Tôi quay mặt đi nhìn mọi thứ đang chuyển động bên ngoài.

- Cậu là đồ tồi, tôi ghét cậu !

- Xin lỗi !

Đông Đông đưa tay kéo cằm tôi lại, đôi mắt lém lỉnh tinh nghịch của Đông Đông nhìn sâu vào trong mắt tôi.

Xe vẫn lao đi vun vút !

Ngoài kia, mưa vẫn xối xả. Tiếng mưa hòa cùng tiếng gió vun vút, mọi thứ chuyển động thật nhanh trước mắt chúng tôi.

Chỉ có tôi và Đông Đông đang nhìn nhau. Ánh mắt dịu dàng và ấm áp đầy âu yếm. Tim tôi đập thịch thịch.

Tôi thấy đôi môi Đông Đông đặt lên môi mình, nhanh đến mức tôi không còn đủ tỉnh táo để có thể hình dung được những gì đang xảy ra

Đầu tôi bỗng chốc trở nên trống rỗng.

Xe vẫn lao đi, mưa vẫn rơi, những vệt nước trắng xóa và xối xả.

Đôi môi của Đông Đông lướt trên môi tôi, cậu ấy lòng tay còn lại giữ lấy đầu tôi. Đôi môi mãnh liệt và ngọt ngào đầy ma mị, tôi khê vùng vẫy nhưng lí trí không đủ thể thoát ra đôi cánh tay mạnh mẽ của cậu ấy.

Mưa cứ trút ào ạt như thác lũ. Và tôi bị cuốn vào cậu ấy như bị đi lạc vào mê cung chẳng thể nào có thể thoát ra được.

Mưa, hãy cứ mưa đi, cho lòng tôi bớt hoang mang và lo sợ

Mưa, cứ ào ạt và xối xả đi, để lòng tôi không còn mảy may chút buồn vương nào nữa.

- Đồ đáng ghét ! Tôi thở dốc, đẩy mạnh tay Đông Đông để đôi môi cậu ấy rời khỏi tôi. Cậu ấy nhoẻn miệng cười thích thú.

- Đó là lời xin lỗi của tớ. Bất luận thế nào, cậu cũng đã chấp nhận rồi !

- Đồ tồi !

« Bốp » Tôi tức giận vung tay tát thẳng vào mặt Đông Đông, bàn tay tôi khê hạ xuống và run run. Bất giác, tôi chợt nhận ra, mình vừa có một hành động không hề suy nghĩ.

Đông Đông khê đưa tay lên mặt vuốt vuốt chỗ đỏ ửng trên mặt. Cậu ấy nhếch mép cười. Người tôi run lên và nước mắt giàn giụa. Trong thâm tâm tôi không hề có ý muốn đánh cậu ấy.

- Khá lắm, cậu vẫn là Phương Phương ngày nào ! Đông Đông cười cợt.

- ... Tôi run lên và cổ họng cứng lại không nói được một câu nào.

- Đừng bước bình nữa, tớ đã về và hãy quên mọi thứ đi ! Đông Đông đưa tay vuốt nước mắt trên khuôn mặt tôi và ôm tôi vào lòng. Tôi khóc nức lên, người soát vé và những người kẻ bên cười tủm tỉm. Có lẽ, chúng tôi giống như những đôi tình nhân đang giận dỗi nhau.

- Tại... tại sao... ? Tôi vẫn không ngừng nhắc lại câu hỏi đó.

- Đông Đông không trả lời.

- Tại sao... ngày đó... cậu đi... ? Tại sao... Tôi nghe tiếng thở mạnh của Đông Đông, bàn tay cậu ấy siết chặt vào vai tôi. Tưởng như có sự hồi đáp, nhưng, cậu ấy vẫn nhất mực im lặng. Chỉ có tiếng mưa gió bão bùng và tiếng âm thanh của phố phường ào ạt dưới cơn mưa đáp trả tôi.

« Kit » Chiếc xe dừng lại ở một điểm đỗ. Đông Đông cầm túi xách và đứng dậy.

- Tớ xuống bến này ! Đợi lại gần gần chiếc mũ và Đông Đông đi xuống. Tôi buông thông tay xuống đầu thất vọng. Cậu ấy ôm cặp che lên đầu và chạy ngược chiều xe chạy. Bóng dáng của Đông Đông lẻ loi và chông chênh trong màn mưa trắng xóa. Tôi bật dậy, mở cửa xe bus :

- Bác ơi, cho cháu xuống, làm ơn cho cháu xuống ! Tôi kêu ầm ĩ lên. Sợ rằng chỉ chậm thêm vài giây nữa cậu ấy sẽ lại biến mất và tôi sẽ mãi mãi không có câu trả lời.

- Con bé này, sao không xuống từ lúc nãy ! Người lái xe bus mắng xối xả.

- Bác ơi, cháu xin bác !

Cánh cửa xe bus cuối cùng cũng mở ra, tôi chạy theo Đông Đông, mưa tới tấp hắt vào mặt căng rát. Những giọt mưa to ào ạt đổ xuống khiến mắt tôi nheo đi không đủ sức có thể nhìn rõ. Chỉ vô hình thấy cái bóng dáng cao lớn đang chạy trước mình.

- Đông Đông, cậu đứng lại cho tôi ! Tôi gào lên và cố hết sức đuổi theo. Những bước chân đi là những vệt nước tung lên.

- - Cậu đứng lại. Tôi vẫn không hề bỏ cuộc. Đông Đông vẫn mãi miết như cố tình trốn chạy tôi.

- Cậu có đứng lại không, nếu cậu không đứng lại, TÔI SẼ KHÔNG LÀ BẠN CỦA CẬU NỮA !!! Tôi dùng hết sức lực cuối cùng để gào lên, mưa vẫn rơi, đâu đó tiếng sét xẹt qua bầu trời. Tôi đứng lại và thở dốc. Phía xa, Đông Đông buông cặp khỏi đầu, cậu ấy cuối cùng đã phải dừng lại.

Xe cộ vẫn xuôi ngược dưới màn mưa, tôi đứng đó, nắm chặt tay và chờ đợi phản ứng của Đông Đông. Tôi sẽ nhất định không thể nào từ bỏ, cách đây 3 năm, cậu ấy đã làm cho trái tim tôi đau đớn và nó đã trở

thành một vết sẹo dài thì ngày hôm nay tôi muốn biết có sao cậu ấy lại làm điều đó. Dù thế nào đi chăng nữa tôi vẫn sẽ chấp nhận nỗi đau đó, bất kể đó là vì lí do gì.

Tôi bước lại gần Đông Đông, nước mưa cứ từng đợt chảy xuống người xối xả. Tôi thấy vai Đông Đông run lên vì lạnh. Bàn tay cậu ấy nắm chặt như cổ kìm nén để che giấu những khoảng suy nghĩ bên trong.

- Đồ béo, đừng có lằng nhằng theo tôi ! Đông Đông gào lên.

- Nhưng tớ muốn biết ! Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Hãy nhớ rằng, dù vì lí do gì thì tớ sẽ vẫn là bạn của cậu. Tớ vẫn yêu cậu và sẽ bảo vệ cậu ! Chỉ cần nhớ điều đó thôi !

- Tớ không cần sự bảo vệ của cậu. Tớ sẽ làm được mọi thứ mà không cần có cậu ! Đồ tồi !

Nước mắt hòa lẫn với nước mưa chảy xuống, tôi gào lên và cổ nghẹn lại. Đông Đông vùng vằng bỏ chạy. Chỉ còn tôi đứng lại, tôi khụy xuống, cơn mưa vẫn dai dẳng và chẳng chịu ngừng. Cơn mưa như càng ngày càng to, trút thêm cả tấn nỗi buồn vào tâm trí tôi !

21. Chương 21

Cơn mưa cuối ngày mới dứt, mặt đường bóng dưng sáng choang bởi những vệt nắng sau mưa. Quán cafe trên tầng 2 yên ắng, bản nhạc không lời êm đềm và dịu dàng. Cây lá còn rơi rớt chút ướt át của những cơn mưa, có một chàng trai với đôi mắt thông minh ngồi trầm ngâm bên tách cafe đang bốc hơi nghi ngút. Bộ quần áo ướt nhẹp đã được thay bằng một bộ quần áo mới khô sạch, nhưng cơn mưa trong lòng thì hình như vẫn chưa thể nào dứt.

Một chàng trai trong bộ đồ đen đi đến, có vẻ họ đã có một cuộc hẹn.

- Chúng ta có chuyện để nói sao ! Huy đưa đôi môi nhếch cười, có vẻ như anh đã đoán được tâm ý người đối diện đang có ý định gì cho cuộc hẹn này.

- Có chứ, nhiều là đằng khác ! Đông Đông khẽ nhấp môi.

- Chuyện về... người đó có phải không ? Huy nhìn thẳng vào mắt Đông Đông.

- Tôi sẽ không vòng vo nữa ! Đông Đông thẳng thắn

Họ nói với nhau điều gì đó không ai biết. Thấp thoáng trong câu chuyện của họ là một cô gái nhỏ bướng bỉnh. Trong ánh mắt của chàng trai gầy gò bí ẩn trong bộ đồ đen ánh mắt từ nghi ngại phần ngờ vực chuyển sang ánh mắt có phần nào đó cảm thông với người đối diện.

- Câu chuyện chỉ có vậy thôi. Nhờ cậu, hãy chăm sóc cho cô ấy.

Đông Đông nói xong rồi đứng dậy. Xốc lại balo, dáng người nhanh nhẹn khuất dần sau phố xá đông đúc. Huy ngồi lại, trầm ngâm, nghe bản nhạc không lời cất lên nào nề.

Những kí ức xa xưa chợt ùa về, Huy thấy nhói lòng. Huy đã sống trong vỏ bọc này quá lâu và muốn xóa tan đi mọi quá khứ.

* * *

* * *

Khắc Hiếu mỉm cười đắc ý khi thấy Ngọc Lan đến đứng hẹn. Anh khẽ đưa tay lên vẫy cô nàng. Ngọc Lan đến, thái độ kiêu sa và có phần gì đó khinh khỉnh. Cả hai khác ngờ vực về cuộc hẹn lần này.

- Em thật xinh ! Khắc Hiếu đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của Ngọc Lan

- Bỏ tay ra, đừng động vào người em ! Ngọc Lan trừng mắt.

- Ok. Làm gì nóng nảy quá người đẹp !

- Anh gọi em ra đây có mục đích gì, em không rảnh !

- Thì chuyện của em đây, mà chuyện của em cũng là chuyện của anh !
- Hừm, anh bị sao vậy, đang yên đang lành thích dây dưa làm gì !
- Không phải là thích dây dưa, mà là chương mắt thôi. Con nhỏ Phương đó khiến anh không thể ngồi im được. Nếu có thể giúp gì cho em gái anh sẵn sàng có thể giúp.
- Haha, hóa ra là như vậy. Tưởng anh cũng như Đình Văn, Đông Đông và Huy cũng chết mê chết mệt con nhóc đó !
- Đừng coi thường anh như vậy, anh khác họ. Và anh thích em !
- Hahaha ! Ngọc Lan đắc ý cười. – Vậy em muốn làm cho con nhỏ đó biến mất, anh có thể làm, được chứ !
- Tất nhiên là làm được. Chưa có chuyện gì anh không thể làm cả. Nhưng có một điều kiện.
- Nói !
- Em sẽ là... của anh !

Ngọc Lan nhếch mép, ánh mắt nhìn thẳng Khắc Hiếu dò xét. Hóa ra, anh ta là kẻ quỷ quyệt đến mức đó. Mục đích của anh ta là cô ư ? Đúng là một tên hèn hạ đốn mạt với vẻ ngoài hào nhoáng. Nhưng, xem ra, lời đề nghị quá hấp dẫn. Kẻ khiến cho cô bức bối và ám ảnh suốt nhiều năm qua nay bỗng dưng có thể biến mất. Điều đó là điều cô vẫn muốn.

- Biết vậy đi ! Ngọc Lan đeo kính, rồi cầm túi xách đứng dậy !
- Chờ tin của em ! Khắc Hiếu nhún vai và nhìn theo bóng dáng kiêu kỳ của Ngọc Lan rồi cười. Có vẻ cuộc trò chuyện này anh đã thắng.

* * *

Tại khách sạn nơi Ngọc Lan và Đông Đông ở lại trong thời kỳ cuộc thi diễn ra. Ngọc Lan đến phòng tìm Đông Đông, cửa phòng đóng im ỉm. Cô gõ cửa, một lúc lâu sau mới có tiếng động từ trong phòng đi ra để mở cửa.

- Anh sao vậy ! Ngọc Lan kêu ầm ĩ lên khi nhìn thấy bộ dạng Đông Đông trước mắt mình.
- Không sao ! Đông Đông khề ho, mắt đỏ ngầu và khuôn mặt bừng bừng, mồ hôi nhễ nhại rơi xuống.
- Anh ốm à ? Ngọc Lan hoảng hốt sờ tay lên trán !
- Không sao, anh muốn được nghỉ ngơi !
- Anh đến bệnh viện đi, với em !
- Bỏ ra, đi ra đi !
- Đông Đông, anh... ?!!
- Ra đi, anh muốn một mình !
- Đông Đông, có phải cô ta, có phải cô ta lại làm anh ám ảnh không ? Có phải anh đang nhớ cô ta không ? Anh đã hứa với em anh quên cô ta mà ? Anh đã nói rằng từ khi đi Nhật anh sẽ xóa sạch hình ảnh và mọi kí ức cơ mà. Anh quên rồi sao, chính em, chính em là ân nhân của gia đình anh và cô ấy ! Anh quên rồi sao ? Em đã quá sai lầm khi để anh về đây, đã quá sai lầm để cho anh có cơ hội gặp lại cô ta...
- Đừng nói nữa ! Tiếng ho khan cất lên mỗi một.
- Đừng quên quá khứ, đừng quên ân nghĩa của tôi và gia đình tôi. Đừng quên rằng nhờ có tôi mà anh và gia đình mới được sống yên ổn. Đừng quên nhờ có tôi mà cuộc sống của cô ta mới hạnh phúc như vậy. Anh đừng quên ! Ngọc Lan cất lên bằng những tiếng nói giận dữ.
- Anh không quên. Chưa bao giờ quên. Em hiểu chưa ! Đừng nói nữa !
- Đồ tồi, sau bao nhiêu năm, tôi biết... anh không thể nào quên cô ta ! Hãy chờ đó, anh sẽ phải trả giá !

« Rầm » cánh cửa đóng lại một cách bực bội. Ngọc Lan ra khỏi phòng với một khuôn mặt utor nhẹ, đôi hàng mi cong vút đầy nước mắt. Đồ trang điểm trên khuôn mặt cô chảy xuống, mascara lem trở thành hai vệt đen dài trên má đáng sợ.

Đông Đông chân không còn chút sức lực ngồi tựa vào thành giường, ánh mắt mệt mỏi, bộ quần áo xộc xệch. Anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa, bất giác, một cảm giác lạnh sượt qua sống lưng.

Một cảm giác bất an khó tả...

* * *

Tôi sắp xếp tài liệu và ôn lại để chuẩn bị cho buổi thi Chung Kết. Cuộc thi này cũng sẽ xác định một cách chẵn chắn hơn về khả năng của tôi, cũng như, tôi sẽ có cơ hội được đi du học. Tôi chưa bao giờ cảm thấy học hành là một điều gì đó thích thú, nhưng có vẻ sau nhiều năm, sau khi lớn lên tôi mới hiểu tại sao con người ta phải học.

- Tôi sẽ không tham gia cuộc thi ngày mai nữa ! Một cuộc điện thoại bất ngờ. Tôi nghe tiếng Jenny bực tức.

- Sao vậy ? Mai đã thi rồi. Sao cậu có thể bỏ như vậy !

- Vì tôi thích thế. Cậu thích thì một mình làm đi ! Tiếng cô nàng đầy thách thức.

Tôi ngồi phịch xuống giường. Mờng tượng ra cảnh hỗn loạn ngày mai nếu như không có Jenny. Chúng tôi là một đội, vậy mà, đến phút chót cô ấy có thể nói một câu vô trách nhiệm như thế. Thật là quá đáng !

Tôi gọi liên tục lại nhưng Jenny cố tình không bắt máy, sau đó ít phút, tôi không thể nào liên lạc được lại với Jenny nữa. Đúng là oan gia, đáng lẽ tôi phải nghĩ đến trường hợp này trước đó. Nhưng đúng là không thể hiểu nổi hành động khó hiểu này của cô nàng, dù có ghét tôi thế nào đi chăng nữa, thì cuộc thi này là chuyện khác cơ mà.

Nhìn đồng hồ đã 10h đêm. Tôi lao ra khỏi nhà, hỏi điện thoại bạn bè trong lớp tú tung để có thể tìm thấy địa chỉ nhà của Jenny. Đa số trong nhóm đó không ai biết. Tôi bèn nghĩ đến Huy, ít ra hai người cũng là anh em nên người tôi có thể cầu cứu lúc này là Huy.

Huy bảo tôi đứng đợi ở cửa chung cư rồi sẽ đi cùng tôi đến nhà Jenny. Chiếc xe máy lao đi trong đêm hun hút. Tôi bám chắc vào áo cậu ấy nếu như không muốn bị gió cuốn « bay » mất. Cậu ấy vẫn tốt bụng một cách vô điều kiện như vậy

Trước mắt chúng tôi là một căn nhà trắng đồ sộ được thiết kế theo phong cách nhà vườn Việt Nam. Đông Đông bấm chuông, có tiếng người bên trong vọng ra hỏi. Cậu ấy trả lời rồi hỏi về Jenny. Có tiếng đáp lại rằng cô ấy không ở nhà, cũng không nói là đi đâu.

Huy nói cảm ơn rồi đưa mũ cho tôi để về. Có tiếng người vọng ra bảo cậu ấy vào nhà. Huy từ chối rồi dèo tôi đi để tìm Jenny.

- Sao cậu không về nhà ?

- Nhà ư ? tớ không có nhà !

- Đừng như vậy ! Cậu không hiểu đâu. Tất cả đều sống giả dối và kể cả tớ, cũng giả dối. Tiếng Huy cất lên đủ để tôi nghe tiếng cậu ấy hòa lẫn với tiếng máy, tiếng gió vùn vùn trong đêm.

- Với tớ, cậu không phải người giả dối. Tớ quý cậu vì sự chân thành !

Tôi không nghe thấy Huy nói gì thêm nữa. Tiếng xe vùn vút băng qua những con đường đêm. Tôi nhìn đồng hồ, gần 12h đêm rồi. Giờ này tôi không biết có thể tìm thấy Jenny ở đâu và liệu tìm thấy cô ấy, tôi có thể thuyết phục cô ấy quay lại đội của tôi để tham gia cuộc thi ngày mai hay không. Có thể có hoặc có thể không ! Nhưng, giữa lúc này, đây là cách duy nhất tôi có thể làm được giữa tình thế này.

Chúng tôi dừng lại ở một bar trên phố cổ. Huy đưa tôi vào, tiếng nhạc chát chúa và những âm thanh kinh dị, khung cảnh điên loạn và hỗn loạn. Huy nắm tay tôi kéo đi tìm giữa đám người nồng nặc mùi rượu, bia lẫn lộn.

- Jenny !

Huy tìm thấy cô ấy đang nhảy nhót giữa đám người hỗn loạn. Cô ta say mềm, người nồng nặc rượu. Jenny còn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Huy kéo cô ấy ra 1 góc.

- Anh đến tìm em làm gì ?

- Về ngay !

- Đừng có dạy dỗ tôi, nghe chưa ! Jenny đứng sát mặt Huy rồi phả hơi thuốc vào miệng Huy.

- Về nhà và mai đi thi cho anh !

- Tại sao tôi phải làm thế ? Cuộc thi đó có gì quan trọng với tôi đâu. Tôi không thích. Hiểu không ? Anh tìm tôi chỉ vì con nhỏ kia đúng không ? Jenny chỉ tay về phía tôi.

« Bốp » tôi nghe tiếng kêu « Á » của Jenny rồi nhìn thấy cô ấy ngã nhào xuống sàn. Đám bảo vệ chạy đến lôi Huy ra ngoài, Jenny gào thét thất thanh đòi đánh trả lại Huy. Sau một hồi vật lộn, tôi và Huy bị tổng ra khỏi bar. Huy bị hai gã to cao túm cổ lôi ra ngoài.

« Chúng ta về thôi » » Ngày mai, tớ vẫn sẽ đi thi »

Tôi kéo Huy dậy xem vết thương ở mặt cậu ấy xem thế nào rồi nói rằng chúng tôi sẽ ra về. Cú đấm của hai tên bảo vệ cao to khiến ặt Huy bị chày xước khá nặng. Nhìn bộ dạng của cậu ấy tôi cảm thấy hối hận vô cùng, tự nhiên, tôi lại là nguyên nhân khiến cho cậu ấy phải đau đớn như vậy.

- Khá lắm, Huy, cậu đúng là anh hùng đấy !

Có tiếng nói từ phía sau chúng tôi. Thì ra là Khắc Hiếu, anh ta đang ngạo mạn cười nhạo tôi và Huy.

- Cô là cái thá gì mà tài giỏi vậy ? Cô có bùa mê thuốc lú gì chẳng !

Khắc Hiếu tiến đến gần và lấy tay nâng cằm tôi lên để nhìn rõ mặt. Huy trừng mắt và giật bàn tay bần thủ của Khắc Hiếu ra khỏi người tôi.

- Cậu cút đi !

- Huy, giờ cậu lại bỏ anh em chiến hữu vì một đứa con gái cơ đấy !

- Tôi ...chưa bao giờ coi cậu là bạn ! Huy nắm chặt tay cương quyết.

- Khá lắm ! Khắc Hiếu cười phá lên. – Để xem, cậu và tên ngốc kia sẽ bảo vệ cô gái « đáng yêu » này như thế nào nhé ! Hahaha.

Khắc Hiếu quay lưng đi vào trong. Tôi bỗng nổi hết da gà. Con người Khắc Hiếu trở nên kì cục và khó hiểu, bộ dạng của anh ta đem một dã tâm độc ác. Tôi không thể ngờ được anh ta lại chính là người mà tôi nhận là bạn trước đây và vẫn chẳng thể nào tin được những gì diễn ra trước mắt.

Huy đưa tôi về nhà. Vết thương của cậu ấy không cho tôi động vào. Trước khi đi, cậu ấy chúc tôi mai thi tốt và dặn dò đừng suy nghĩ gì nữa, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Đêm...

Tôi đã chuẩn bị tinh thần cũng như kiến thức cho cuộc thi ngày mai. Dù trực trặc là Jenny từ chối không tham dự nữa nhưng tôi nghĩ rằng mình cứ nên thử. Dù kết quả có thế nào cũng sẽ không uổng công chuẩn bị và thi thử cho đến vòng này.

Tôi nằm dài trên tấm đệm êm ái trên giường. Dặn lòng sẽ ngủ để còn đủ sức lực cho cuộc thi Chung kết ngày mai. Nhưng, những hình bóng và những suy nghĩ miên man cứ trở đi trở lại trong đầu tôi.

Tôi nhìn thấy hai người con trai. Hai khuôn mặt khác nhau, hai tính cách trái ngược. Nhưng họ, vẫn nhất mực quan tâm và tốt với tôi một cách vô điều kiện.

Với Huy, những gì cậu ấy vẫn làm cho tôi một cách âm thầm, cậu ấy vẫn quan tâm và che chở cho tôi, tôi biết, tôi tôi nợ cậu ấy.

Với Đông Đông, mỗi khi nhớ lại tôi đem cảm giác xót xa gieo rắc trái tim mình. Cậu ấy là bờ vai vững chãi và là người đã bảo vệ tôi từ khi tôi chỉ là một con bé ngốc nghếch. Cậu ấy cũng là người để lại cho trái tim tôi nhiều cung bậc cảm xúc khó tả mà tôi chưa từng trải qua. Và tôi biết, dù gì đi chăng nữa, cậu ấy vẫn dành cho tôi một tình cảm vô điều kiện.

Và tôi biết tôi thực sự là một đứa con gái may mắn !

22. Chương 22

Cánh cửa của phòng chờ khép hờ. Đông Đông định đi vào đưa tập tài liệu cho Ngọc Lan. Bỗng dưng, anh khựng lại, có tiếng nói thì thào, một cuộc điện thoại mà anh vô tình bắt gặp.

- Kế hoạch cứ như vậy đi. Tý nữa, em hãy gọi cô ta hẹn ra ngoài trước cổng vào. Chuyện thu xếp theo kế hoạch hết rồi.

Đông Đông bước vào, Ngọc Lan khẽ quay người lại hơi giật mình. Cô gấp điện thoại xuống và tỏ ra hơi bối rối. Cô khẽ mỉm cười chống chế khi bỗng dưng bị phát hiện. Đông Đông tiến đến gần cô.

- Anh đấy à, em chuẩn bị xong hết rồi. Ngọc Lan khẽ cười, bỏ điện thoại vào túi vội vã.

- Đây là tài liệu thuyết trình của đội em ! Đông Đông đưa cho cô, khẽ liếc qua đôi lông mi cong vút của Ngọc Lan thoáng chút gì đó đang muốn che giấu

- Anh, em...xin lỗi nhé ! Hôm trước em nóng quá. Em không bao giờ muốn mất anh !

Ngọc Lan ôm lấy Đông Đông từ phía sau. Đôi bàn tay trắng muốt ôm lấy ngực anh. Cô khẽ dụi đầu vào lưng anh ngoan hiền. Đông Đông thở dài, rồi khẽ lấy tay gỡ tay Ngọc Lan ra khỏi người anh.

- Được rồi, chúc em thi tốt.

- Anh... rồi chúng mình sẽ như trước nhé. Anh biết, anh quan trọng với em thế nào mà. Anh là người mà em chắc chắn không muốn tuột mất...

- Em yên tâm, sau chuyện này, chúng ta sẽ quay lại Nhật.

- Anh hãy quên hết mọi chuyện ở đây đi nhé. Mình sẽ không quay trở lại đây nữa. Và em cũng muốn thế !

« Anh hãy quên mọi chuyện đi nhé ! » Lời nói như găm vào tim Đông Đông. Đúng là anh đã cố quên, đúng là mọi chuyện giờ đã không còn như trước nữa. Quá khứ muốn ngủ quên và hạnh phúc đang có quả thực quá mong manh. Anh đứng trước những sự lựa chọn và hy sinh, nhưng thời gian và mọi thứ đang rất tốt đẹp. Sự trở về lần này chỉ khiến cho cuộc sống của anh trở nên dậy sóng, trái tim anh đã trở nên không còn tuân theo mệnh lệnh của lý trí nữa.

Đông Đông khẽ nhìn Ngọc Lan, có một chút cảm giác gì đó thoáng qua khiến cho Đông Đông cảm thấy bất an trên khuôn mặt cô. Từ khi trở thành bạn bè của cô, từ khi cùng cô sang Nhật, anh đã biết cô gái này không phải đơn giản. Con người Ngọc Lan chất chứa quá nhiều nỗi đau và thù hận. Anh không trách cô, cũng không đổ lỗi cho số phận, bởi sự lựa chọn này do anh tự nguyện.

Trong đầu anh xuất hiện những suy nghĩ không hay, và như có một sự thôi thúc ẩn sâu trong con người. Đông Đông muốn đi tìm một người và chỉ có sự hiện diện của người đó ngay trước mắt anh bình an lúc này mới khiến cho anh có thể an lòng.

Đông Đông tìm ở những phòng chờ, sảnh ngoài hội trường, cánh gà nhưng không tìm thấy Phương Phương đây. Anh nhìn thấy Huy đang ôm bó hoa to đi vào hàng ghế ngồi. Đông Đông chạy đến vội vã :

- Phương Phương đâu rồi ?

- Cô ấy đi trước, chắc đang chuẩn bị !

Không để cho Huy nói thêm câu nữa, Đông Đông chạy vụt đi. Anh nháo nhác đưa mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng người con gái ấy đâu.

Người con gái mà ngay từ lần đầu gặp mặt giữa những cảm xúc trong trẻo mới nhú của thời cấp 3 đẹp đẽ ấy khiến anh không thể nào không lo lắng. Người con gái mà anh đã phải chấp nhận rời xa cô vì cuộc sống không như ý muốn. Anh đã tự nhủ lòng mình sẽ quên cô đi, vì cuộc sống không anh có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng ngay ở hiện tại, ngay khi đặt chân xuống Việt Nam, ngay sau khi trở về quê hương. Đó lại là người mà anh muốn tìm đến, muốn ôm cô vào lòng, muốn vuốt ve che chở, muốn lau khô những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, muốn bù đắp cho những vết thương lòng mà anh đã gây ra...

* * *

Có dáng dấp nhỏ nhắn đang đi từ phía sân trường ra phía cổng. Đông Đông chạy vụt đi và cất tiếng gọi. Cô gái tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng gọi từ phía sau mà vẫn bước về phía đường. Bên kia, có một cô gái tóc vàng đang đứng chờ...

Đường lúc sáng sớm không đông đúc nhưng tốc độ của những chiếc xe lao đi vun vút...

« Phương Phương, dừng lại, cậu đứng đó cho tớ ! » Một tiếng kêu cất lên

« Kít » Chiếc xe ô tô màu trắng phanh kít lại, khê rẽ lái và đâm vào phía hàng rào ngăn cách. Mùi xăng của động cơ chạy ra ngoài nồng nặc. Động cơ của chiếc xe ô tô màu trắng khê rú lên rồi tắt ngấm, cửa kính vỡ, những mảnh vụn văng tung tóe trên đường.

Nạn nhân bị chiếc xe kia đâm hất tung lên rồi văng sang một bên, vết máu loang lổ đỏ lôm từ từ chảy ra...

Tiếng người con gái bên kêu lên thảm thiết, tiếng người nói xôn xao, chiếc động cơ xe vẫn đang hoạt động. Một người ở bên trong chiếc ô tô đẩy cửa ra ngoài, thở dốc vì vừa thoát khỏi gang tấc của tử thần !

Chiếc xe bỗng nhiên rú lên rồi bỗng nhiên tắt ngấm, mồi lửa bén dần và bùng phát. Mọi người xung quanh nhìn thấy bỏ chạy tán loạn.

Một tiếng nổ rung chuyển mặt đất, chiếc xe chỉ trong phút chốc trở thành một cục sắt đen sì. Đám lửa vẫn bùng cháy một cách dữ dội. Có một cô gái ôm lấy nạn nhân đang hấp hối ở bên cạnh, cô gái nhỏ lấy thân che sức nóng của đám cháy từ chiếc ô tô...

Đám cưới chạy đến nháo nhác, cô gái nhỏ ngắt đi, tay vẫn ôm chặt lấy người chàng trai....

* * *

23. Chương 23

Tôi không còn nhớ được gì nữa, chỉ thấy đau và toàn thân đau ê ẩm khi tỉnh dậy. Căn phòng màu trắng toàn mùi thuốc, lơ mơ tôi nhận ra rằng mình đang ở trong bệnh viện. Phía cánh tay trái của tôi đang được truyền thuốc, khê cố ngồi dậy dù toàn thân đau nhức, tôi thấy có một cô y tá mỉm cười với mình.

- Em tỉnh rồi à ? Thấy trong người thế nào ? Chị ân cần hỏi.

- Em... sao em lại ở đây ? Tôi ngơ ngác,

- Vụ tai nạn, còn nhớ chứ ! Chị cười hiền.

- Tai nạn... ? Tôi ngạc nhiên vẫn chưa nhớ ra chuyện gì

- Em đã ngủ hai ngày nay rồi !

Tôi khê bóp đầu, bị hôn mê những hai ngày nên đầu tôi đang cố để định hình những gì đang xảy ra.

« Chiếc xe, đám cháy.... và Đông Đông » Tôi lẩm nhẩm trong miệng và mừng tượng ra.

Tôi khê thất thanh kêu lên, mắt chực khóc khi đã nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Kí ức cuối cùng của tôi là có một người đẩy tôi từ phía sau và bị chiếc xe ô tô hất tung sang một bên. Tôi lồm cồm bò dậy sau cú xô ngã đó, tôi nhận ra vừa có người đẩy tôi thoát khỏi vòng sinh tử.

Tôi gào tên Đông Đông và ôm lấy cậu ấy, máu loang lổ từ đầu chảy ra rất nhiều, máu thấm đẫm áo tôi. Tiếng nổ phát lên rung chuyển, mùi khét lẹt của đám cháy và tiếng kêu thất thanh xung quanh khiến đầu óc tôi chao đảo. Tôi gục xuống bên cạnh cậu ấy, nghe thấy một lời nói khẽ thì thầm bên tai mình.

« Phương Phương, cậu không sao chứ, đừng... lo...tớ... sẽ...bảo vệ cậu ! »

Tôi tung chăn khỏi người mình và định đi xuống giường. Chị y tá chạy đến đỡ lấy tôi.

- Em ngồi lại, chưa đi được đâu !

Nhìn lại chân tôi đang bị băng bó vì các vết cháy xém nhưng thật ngạc nhiên là sau cú va đập ấy tôi lại chỉ bị đau phần mềm. Nhưng có vẻ, sau hai ngày hôm mê cơ thể tôi không thể thích nghi với việc đi đứng được. Tôi vẫn còn khá choáng.

- Chị ơi, Đông Đông... cậu ấy sao rồi ?

- Đang ở phòng chăm sóc bên cạnh. Cậu ấy qua cơn nguy kịch rồi. Em yên tâm !

Tôi thở phào. Chị y tá lại thêm thêm cho tôi một loại thuốc gì đó khiến cho người tôi mềm oặt ra và lại buồn ngủ. Tôi ngủ một mạch hai tiếng rồi tỉnh dậy, tôi thấy mẹ và Huy đang bên cạnh canh cho tôi ngủ.

- Cậu tỉnh rồi à ? Huy quay lại và hỏi tôi

- Ừ, tớ đói quá ! Tôi nhắm mắt và ôm bụng đang réo

- Biết rồi, hai ngày có được ăn uống gì đâu. Huy ra về thông cảm.

Tôi nhìn mẹ rồi khẽ mỉm cười chống gượng, bỗng nhiên tôi cảm thấy bản thân có lỗi ghê gớm. Từ bé, bắt kể tôi làm chuyện gì mà tôi vẫn không thể nào không gây chuyện ẹ. Mẹ tôi khẽ đưa tay vuốt tóc tôi, đôi mắt của mẹ đã bớt âu lo hơn.

Tôi ăn hết bát cháo một cách ngon lành. Mẹ vừa ngồi vừa mắng yêu là lâu rồi tôi không về nhà, cuối cùng lại xảy ra chuyện này, đúng là một đứa con gái chẳng lúc nào có thể khiến bố mẹ an tâm.

- Đông Đông đang được nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh. Nó vẫn chưa tỉnh đâu, may mà có nó, nếu không con...

Mẹ nói rồi ngáp ngừng áy ngại ở đấy. Tai tôi nghe đến Đông Đông rồi khẽ ngân ngấn nước, cậu ấy quả thực ngốc, rất ngốc. Tôi đâu phải là đứa con gái tốt đẹp gì để cậu ấy phải lấy thân mình hy sinh cho tôi ? Tôi xinh đẹp, giỏi giang hay tốt đẹp thánh thiện đến cỡ nào ? Cậu ấy, đúng là mãi mãi vẫn là chàng trai ngốc nghếch cứ hy sinh cho bản thân cho tôi mãi. Tôi nợ Đông Đông quá nhiều.

- Con muốn đi gặp Đông Đông.

Tôi quả quyết rồi xin ngồi dậy. Mẹ đỡ lấy tôi, Huy đưa cho tôi một cái nạng. Chân phải của tôi may mắn không bị gãy nhưng tổn thương về phần cơ khá nhiều, nên việc đi lại trước mắt là rất khó khăn. Mẹ ngồi lại dọn dẹp phòng cho tôi và sẽ đi gặp bác sỹ nên mẹ nhờ Huy đưa tôi ra ngoài.

Từ lúc tôi tỉnh dậy đến giờ Huy lặng lẽ nhìn bộ dạng của tôi lúc này mà không một câu giải thích, mẹ cũng trốn tránh không nói đến mà cho rằng đó là một sự « không may » . Tôi muốn biết nhiều hơn những gì vừa xảy ra với mình. Tại sao chiếc xe kia lại lao tới như thể muốn đâm thẳng vào tôi ? Tại sao Đông Đông lại chạy ra vào đúng giây phút ấy để giành lại tôi từ tay thần chết ? Và tại sao, cậu ấy lại lấy thân mình để bảo vệ tôi. Có quá nhiều lý do mà tôi muốn biết.

Chẳng lẽ, những gì tôi nghĩ về Đông Đông đã là sai ư ?

Chẳng lẽ, người đã bỏ rơi tôi không một lời từ biệt, người đã làm trái tim tôi tổn thương đau đớn lại không phải là cậu ấy lúc này sao ? Cậu ấy đã có đủ can đảm để bỏ tôi lại thì có sao phải lấy thân mình che chắn cho tôi, cậu ấy muốn tôi mắc nợ cậu ấy cả đời sao ?

24. Chương 24

Tôi lặng lẽ nhìn Đông Đông đang nằm trên giường bệnh, toàn thân cậu ấy được quấn băng kín mít. Người cậu ấy nằm bất động, xung quanh máy móc và bóng bóng cuốn quanh người. Tôi bật khóc khi nhìn thấy

bộ dạng này của Đông Đông.

- Đồ ngốc, vì sao cậu cứu tôi ! Tôi thốt lên.

Cảm giác hồi hận và đau đớn bám riết lấy toàn thân tôi. Đôi mắt Đông Đông nhắm nghiền, ông thở ô xy và những máy móc gắn vào người cậu ấy chẳng chịt, cậu ấy nằm bất động không hề có chút gì cảm nhận đến sự xuất hiện của tôi. Những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên má, tôi cố đưa tay nắm bàn lấy tay Đông Đông, bàn tay cậu ấy ấm nhưng vô cảm. Tôi giống như kẻ đang đứng trước người mình yêu quý nhất giữa khoảng cách gần nhất nhưng chúng tôi lại cách xa nhau đến hàng nghìn dặm. Rốt cuộc, cậu có định tỉnh lại hay không hả đồ ngốc kia? Tôi nấc nghẹn.

Huy khẽ đỡ lấy tôi rồi đưa tôi ra ngoài. Y tá yêu cầu cậu ấy được nghỉ ngơi và tỉnh dưỡng để bác sỹ theo dõi thêm. Lúc tôi ra cửa, Jenny và Ngọc Lan mặt đỏ hoe đứng bên ngoài, Ngọc Lan mặt nhòe nhoẹt nước đôi vào nhưng chị y tá đẩy cô ấy ra vì lí do đã hết giờ thăm nuôi. Bốn chúng tôi là Huy, tôi, Ngọc Lan và Jenny ngồi bên ngoài phòng chờ. Không ai nói với ai câu gì hết, bởi trong thâm tâm mỗi người, những hằn học, đấu đá, ghen ghét giờ không còn quan trọng nữa!

Ngọc Lan ôm mặt khóc nức nở, Jenny thấy thế cũng sụt sịt theo. Chúng tôi ngồi được một lúc thì Đình Văn hốt hải chạy đến. Khuôn mặt anh khẽ tím tím mồ hôi.

- Ngọc Lan, là do em, phải không? Đình Văn nắm lấy hai tay Ngọc Lan, cô sợ hãi và ôm lấy mặt òa khóc to hơn.

Huy chợt như hiểu ra vấn đề gì đó, ánh mắt cậu ấy trở nên sắc lạnh.

- Ngọc Lan, cậu nói đi...! Có phải...? Lời Huy nói đanh thép.

Ngọc Lan vẫn ôm mặt khóc không dám ngẩng lên nhìn chúng tôi. Huy và Đình Văn hướng những cái nhìn sang Jenny, cô ta tỏ ra sợ sệt và run rẩy.

- Nói, có phải việc này do em và Ngọc Lan làm không? Nói! Huy túm lấy cổ áo Jenny, mắt long sòng sọc.

- Không.. Buông em ra... bỏ em ra, em không biết gì hết! Jenny bịt ai lại và lắc đầu quầy quậy.

Jenny sợ hãi cố gắng thoát khỏi cánh tay chắc nịch của Huy. Đình Văn thấy tình thế hiện tại dường như đang ầm ỉ và không thể giải quyết được vấn đề, nhất là chúng tôi lại đang đứng ở trong bệnh viện.

- Buông nó ra đi, để tất cả bình tĩnh, chúng sẽ nói chuyện. Thăng Hiếu trốn thoát rồi! Đình Văn quay ra bảo với Huy như thế.

Tôi lơ mờ nhận ra những gì vừa xảy ra là một sự sắp đặt trước và cái chết thương tâm ở vụ tai nạn kia chính xác nạn nhân phải là tôi chứ không phải là Đông Đông. Tôi nuốt nước bọt, giận dữ nhìn hai kẻ đang ôm mặt khóc nức nở đầy hối lỗi kia. Họ có quyền gì mà lại có thể đem mạng sống của người khác ra như vậy? Họ có phải là con người hay không? Họ coi thường pháp luật và không hề có chút tính người nữa hay sao? Nếu tôi chết, họ chính là kẻ chủ mưu sát. Tại sao? Họ còn trẻ, họ là những cô gái đẹp và đang tươi rói tuổi mới như thế. Tại sao họ lại có ác tâm như vậy? Tại sao?

Tôi cứ đứng đó vừa giận dữ mà không thể nào có được câu trả lời cho chính bản thân mình. ừ thì người ta trẻ và người ta tự mình cái quyền tự nông nổi, nhưng có lẽ, mọi thứ đang trở nên quá tầm kiểm soát của một con người. Vì đâu vì lẽ gì Ngọc Lan có thể có những suy nghĩ nông nổi như thế, và Khắc Hiếu, tôi đã gây ra tội lỗi gì mà anh ta muốn cướp đi mạng sống của tôi?

Giữa lúc chúng tôi đang đứng ở đó thì bố mẹ Đông Đông đi đến. Họ vừa từ phòng bác sĩ vào và họ nhận ra tôi. Hồi còn học cấp 3, tôi vẫn thường hay đến chơi và bố mẹ cậu ấy rất quý, bà vẫn hay nấu chè hoặc làm bánh mời tôi ở lại ăn. Mỗi quan hệ của chúng tôi lại càng thân thiết khi bố tôi được chuyển công tác về làm cùng với bố của Đông Đông cùng một nhà máy. Tôi tưởng chừng đã quên đi quãng thời gian ấy, nhưng có lẽ, đó là những con người khiến tôi chẳng thể nào quên được họ.

Mẹ Đông Đông khẽ ôm lấy tôi rồi hỏi han sức khỏe của tôi thế nào. Đôi mắt bà đầm lệ và khuôn mặt và chất chứa vẻ đau đớn. Tóc bố Đông Đông đã điểm bạc, khuôn mặt ông chùng xuống và những nếp nhăn dường như cứ hằn sâu thêm.

Tôi ôm mẹ Đông Đông rồi khóc, tôi nợ bà, vì bởi lẽ, chính tôi là đứa đã khiến bà đang phải đau đớn nhìn con trai mình bất động trên giường bệnh.

Tôi nợ Đông Đông. Tôi nợ cả gia đình cậu ấy!

25. Chương 25

Bác sĩ trao đổi với bố mẹ Đông Đông rằng tạm thời cậu ấy đã qua cơn nguy kịch. Nhưng có một vấn đề là trong não cậu ấy máu vẫn chưa hết bị tụ. Chỗ tụ máu đó có chèn vào một dây thần kinh và có thể gây mất trí nhớ hoặc gây thiếu năng về vận động. Việc điều trị cho cậu ấy là càng sớm càng tốt. Và hiện tại máy móc cũng như thiết bị ở Việt Nam không thể nào tiến hành phẫu thuật được, cách duy nhất hiện tại là phải chuyển cậu ấy qua Sing, ở đó có nhiều thiết bị y tế tối tân, cũng như có các bác sĩ giỏi hàng đầu thế giới về lĩnh vực này. Và nếu không tiến hành nhanh thì mọi việc sẽ không thể trở nên tốt hơn mà sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe của Đông Đông. Bác sĩ cũng dành lời khuyên cho gia đình cậu ấy nên chuẩn bị tinh thần cũng như vấn đề tài chính, bởi lẽ, việc chi phí phẫu thuật này rất đắt đỏ.

Tôi nghe những gì từ mẹ nói lại khiến đầu óc tôi trở nên choáng váng. Lặng lẽ nhìn Đông Đông vẫn nằm im ắng trên giường bệnh, tôi thấy lòng mình đau buốt. Giá như, tôi có thể làm điều này thay cậu ấy, giá như tôi có thể chịu đựng tất cả những nỗi đau này!

Mẹ Đông Đông sụt sùi khẽ lấy khăn ướt lau tay cho Đông Đông. Tôi ra ngoài lấy vài thứ cần thiết, sau hơn 5 ngày điều trị tôi dường như đã trở lại bình phục hoàn toàn. Dù vẫn còn phải uống thuốc nhưng những chuyện con con đó chẳng là gì đối với những nỗi đau mà Đông Đông phải chịu đựng.

Huy đứng đợi tôi ngoài hành lang phòng bệnh. Cậu ấy đút tay ở túi quần, vẫn bộ quần áo màu đen quen thuộc và đôi mắt nhìn xuống nền nhà có vẻ suy nghĩ. Cậu ấy khẽ dựa lưng vào tường, một chân đi đi nền gạch.

- Cậu ấy thế nào rồi!

- Qua cơn nguy kịch. Nhưng cần phải qua Sing phẫu thuật.

- ...Huy im lặng.

Tôi cũng im lặng và ngồi xuống ghế chờ. Huy vẫn đứng dựa vào tường chân vẫn không khỏi đi đi xuống nền gạch bằng mũi giày. Tôi khẽ nghe Huy trút tiếng thở dài.

- Huy về nhà đây!

- Uhm!

Tôi định quay lưng trở lại phòng ngồi bên Đông Đông thì Huy khẽ níu lấy tay tôi như thể có gì đó muốn nói.

- Phương Phương....

- Sao thế?

- Huy xin lỗi!

- Sao vậy!

- Tự dưng khi chuyện này xảy ra, Huy có cảm giác lỗi này thuộc về mình...Huy cúi đầu.

- Cậu sao thế!

- Phương Phương, nghe Huy nói này. Huy xin lỗi khi biết tất cả mọi chuyện từ đầu nhưng vẫn cố giấu. Xin lỗi Phương rất nhiều. Thực ra, ngay từ lần đầu gặp Phương ở thang máy, Huy đã có giảm giác rất lạ về Phương. Đó là thứ cảm giác gần gũi và yêu thương mà tớ chưa bao giờ có. Đó cũng là thời kỳ khủng hoảng mà Huy nghĩ rằng mình không thể tin ai được nữa. Phương đã ở bên Huy và là người mà Huy yêu thương trân trọng nhất. Nhưng chỉ có Phương là người chia sẻ, Huy vẫn giấu nhem quá khứ đi. Thực ra, Ngọc Lan và Huy đã có một khoảng thời gian bên nhau. Khi ấy, cả hai còn đang trong bệnh viện. Đó là khoảng thời

gian vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng...Huy phát hiện ra rằng Ngọc Lan là một kẻ có đầu óc quái đản, cô ấy đang muốn sở hữu và điều khiển Huy hơn là bạn. Huy cũng phát hiện ra cô ấy không hề bệnh tật gì cả, mà tất cả gì là màn kịch để thu hút sự chú ý của bố mẹ, gia đình, bạn bè và trong đó có Huy mà thôi

-.....

- Huy trở về Việt Nam và không thực hiện lời hứa đưa cậu ấy về cùng. Và rồi, Huy gặp Phương, Phương quá trong sáng và thánh thiện khiến cho Huy không muốn nhớ về những gì trước đây nữa...Ngọc Lan đã như phát điên lên khi Huy bỏ về Việt Nam mà không có cô ấy, cũng như, những lời hứa về một chuyến du lịch cùng tan tành mây khói. Có lẽ, Huy là thằng tồi và cô ấy hận Huy rất nhiều.

- Tại sao, giờ Huy mới cho Phương biết điều này....

- Vì Huy biết, còn có người yêu Phương hơn cả bản thân...

- Phương à, nghe Huy nói này. Phương sẽ không bao giờ biết được lí do tại sao Đông Đông chia tay cậu để đi Nhật. Đó là vì bố cậu ấy đang làm việc ở nhà máy nơi mà gia đình Ngọc Lan đang là cổ đông lớn nhất. Vì thế, bố của Ngọc Lan muốn con gái vui và muốn Đông Đông sang Nhật học cùng cô ấy vì giữa lúc đó chỉ có duy nhất Đông Đông là người có thể khuyên nhủ được Ngọc Lan...

- Huy nói gì? Có nghĩa là, việc Đông Đông đi Nhật đó là một thỏa thuận sao?

- Đúng vậy, cậu ấy không còn lựa chọn nào khác. Nếu không, bố cậu ấy sẽ mất việc, mất nhà máy, sẽ không có ai chi trả chữa bệnh ẹ Đông Đông, cũng sẽ không có ai chu cấp để cậu ấy có thể tiếp tục đến trường. Và hơn nữa, nếu như nhà máy phải đóng cửa thì bố của Phương cũng sẽ không có việc làm và cậu hiểu là như thế nào rồi đấy!

- Nhà máy ư? Nhà máy đóng cửa? Như vậy, bố mình cũng sẽ thất nghiệp. Và mình....

- Đúng vậy.

- Trời ơi!

- Cậu ấy đã hy sinh cho cậu thật nhiều, Phương Phương ạ. Huy xin lỗi vì đã nói ra chuyện này quá muộn. Đông Đông đã nói muốn tổ chăm sóc và ở bên cậu vì cậu ấy không muốn làm cậu đau khổ thêm nữa..Và Huy, mang theo mình sự ích kỷ của một thằng tồi!

Tôi lặng đi thấy miệng ngậm vị mặn chát của nước mắt. Thì ra, cuộc sống vui vẻ và no đủ của tôi hiện tại là nhờ có sự bảo vệ của Đông Đông ư? Tôi đã không hề biết đến mấy may một chút nào cho đến giờ phút này khi mà cậu ấy đánh đổi mạng sống của cậu ấy cho tôi. Rốt cuộc, tôi là ai? Một đứa con gái lúc nào cũng tự nhận mình là thông minh, lúc nào cũng khát khao để trở nên hoàn hảo hơn nhưng thực ra tôi là đứa ngốc xít. Đến cả người yêu thương và luôn che chở bảo vệ tôi cũng không biết được người đó đã dành cho tôi quá nhiều.

Tôi chạy đi và mở toang phòng bệnh, gục xuống và ôm lấy Đông Đông khóc nức nở.

- Cậu tỉnh lại đi, tớ muốn nói chuyện, Đông Đông!!!!!!!

- Sao cậu im lặng như vậy, sao cậu lừa dối tớ, sao vậy?

- Tại sao trong bao nhiêu năm nay cậu vẫn âm thầm bảo vệ tớ? Tại sao? Tại sao không bỏ mặc tớ đi. Tại sao cậu lại chịu thay điều này cho tớ, hả Đông Đông!

Tôi kêu gào và khóc âm ỉ cả căn phòng. Mẹ tôi và mẹ Đông Đông từ ngoài chạy vào cố lôi tôi ra khỏi giường bệnh. Mẹ Đông Đông ôm lấy tôi và vỗ về:

- Nó bảo với bác, sau này khi du học về và thành đạt nó sẽ nói xin lỗi con. Chuyện này, cũng là do bác trai cố ép nó...Con biết đấy, nhà máy là tâm huyết cả cuộc đời của bác trai Bác xin lỗi con...cũng vì một phần bệnh tật của bác nữa...

- Phương, ngoan, đừng khóc nữa, con khóc sẽ làm Đông Đông bị ảnh hưởng đấy. Trước khi nó đi Nhật Đông Đông có đến gặp mẹ. Mẹ biết tính con, nếu con biết được sự thật ấy, chắc chắn con sẽ càng đau buồn và

dần vật hơn. Đông Đông cũng dặn mẹ không được nói ra. Nó muốn con cứng cáp và trưởng thành hơn. Con phụ thuộc vào Đông Đông quá nhiều và đã đến lúc con cần có được bản lĩnh để có thể sống mạnh mẽ hơn!

Tôi ngậm miệng lại, nhưng những tiếng nấc vẫn nghẹn ngào. Đông Đông vẫn im ắng trên giường, vẫn hơi thở đều và khỏe miệng trên khuôn mặt dường như chẳng hề cử động. Cậu ấy ở cạnh bên tôi mà dường như xa cách đến nghìn trùng khơi.

“Đông Đông, bao giờ cậu mới tỉnh lại? Tổ muốn...”

26. Chương 26

Sau khi nghe hết những gì từ Huy, tôi đến tìm gặp Đình Văn. Vì tôi biết Ngọc Lan và anh là anh em họ hàng, dù gì, chuyện này anh cũng sẽ là người biết rõ nhất. Và tôi muốn biết nhiều hơn, tôi muốn xâu chuỗi lại khoảng thời gian mà tôi và Đông Đông đã đánh mất.

- Chuyện Đông Đông đi Nhật vì gia đình của Ngọc Lan muốn thế, anh biết từ bao giờ?
- Từ đầu! Đình Văn bình thản đáp
- Từ đầu ư? Vậy tại sao anh không nói với em?
- Vậy không phải hồi đó em đang thích anh sao?
- Em thích anh thì có liên quan gì đến Đông Đông.
- Vì Đông Đông thích em và muốn bảo vệ em. Còn anh, không muốn ai đến gần em hết!
- Không muốn ai đến gần em? Nhưng rốt cuộc anh đâu có yêu em phải không, Đình Văn?
- Phải!
- Anh là thằng tồi!
- Anh xin lỗi! Đình Văn cúi mặt

Tôi giạt tay Đình Văn khỏi người tôi rồi đứng dậy ra về nước. Khẽ lau nước mắt đang dần chảy xuống mặt. Tôi hít một hơi thật dài để nước mắt thôi không rơi nữa. Tôi thả bộ trên đường và suy nghĩ về những gì Đình Văn vừa nói ra, như vậy hóa ra tôi là kẻ ngây ngô biết mọi thứ sau cùng

Vĩa hè nóng nực và đầy chen lấn người đông đúc. Những tiếng rao giữa trưa nắng nghe não lòng. Tôi dừng lại ở một cửa hàng hoa nhỏ rồi chọn inh một bó hoa hồng xanh. Thứ hoa hồng tượng trưng cho tình yêu diệu kỳ của loài người. Tôi và Đông Đông, không ai nói với nhau câu nào, cũng không hề có một lời ước hẹn. Nhưng tận sâu trong đáy tim tôi biết rằng, tôi yêu cậu ấy rất nhiều.

Bó hồng được tôi tỉ mỉ cắt tỉa rồi cắm vào bình đặt trước cửa sổ trong phòng của Đông Đông. Dường như nhờ màu xanh biển của đóa hồng mà căn phòng trắng toát này bớt u ám và ảm đạm hơn rất nhiều.

Tôi nắm chặt bàn tay Đông Đông rồi thủ thỉ.

“Cậu biết không hả, trong suốt thời gian cậu đi, tớ đã buồn lắm. Đồ ngốc, cậu cướp đi nụ hôn đầu của tớ, làm sao tớ quên được. Làm sao tớ có thể quên những năm tháng bọn mình bên nhau. Tớ cứ ngỡ mình yêu Đình Văn nhưng thực tế không phải vậy. Nhưng tớ vẫn muốn chứng tỏ ọi người thấy rằng tớ đã làm đúng, tớ đã cố gắng đúng và quyết định để chinh phục Đình Văn của tớ là đúng. Thực tình... tớ muốn cậu nhìn thấy điều đó để cậu biết rằng tớ đúng. Nhưng, hóa ra không phải. Khi tớ gượng ép đến với Đình Văn, tớ đã lỡ mờ nhận ra được tình cảm của mình ở đâu và dành cho ai. Nó vẫn ở đây, nguyên vẹn trong trái tim tớ và chỉ dành cho cậu...”

Tĩnh lại đi nhé, tớ sẽ tìm lại khoảng thời gian bọn mình đã đánh mất. Tĩnh lại đi Đông Đông à, cậu còn hứa sẽ đưa tớ đi du lịch xuyên Việt cơ mà. Lời hứa vào năm bọn mình 20 tuổi. Nhưng giờ bọn mình đã sắp qua tuổi 20 rồi. Cậu phải tỉnh lại để thực hiện lời hứa đó nhé!

Tớ có nhiều điều muốn nói lắm. Nhưng tớ rất vụng về mà, cậu biết đấy. Tớ vẫn có ước mơ để trở thành một cô gái hoàn hảo hơn nữa. Bởi vì, tớ hiểu rằng, không có gì là không thể cả. Và cậu, hãy tỉnh dậy và giúp tớ thực hiện ước mơ đó nhé, Đông Đông...

Tớ... yêu cậu, Đông Đông ạ!”

Tôi khẽ cúi xuống và hôn nhẹ lên má của Đông Đông, lời thủ thỉ ấy của tôi tôi biết cậu ấy có thể nghe được. Lời nói của tôi sẽ đi từ tai và chạm vào trái tim đang khẽ đập trong lồng ngực kia.

“Cậu nghe thấy đúng không, Đông Đông!”

Tôi sụt sịt khóc rồi tựa đầu lên cánh tay của Đông Đông thổn thức. Sau tất cả những xa cách và nhớ nhung, sau tất cả những hiểu lầm và những khó khăn. Chúng tôi đang ở bên nhau, có thể trái tim kia còn ngủ quên nhưng tôi vẫn biết, tôi chờ, và tôi hy vọng trái tim ấy sẽ cùng với trái tim tôi đập chung một nhịp

27. Chương 27

Bố mẹ làm thủ tục ra viện cho tôi vì tôi đã bình phục trở lại, còn Đông Đông vẫn đang trong thời kỳ theo dõi và chuẩn bị sang Sing phẫu thuật. Câu chuyện về lí do tai nạn của Đông Đông được mọi người không nhắc đến, cảnh sát có đến lấy lời khai nhưng tôi cũng nói lí do đó là do sơ suất. Phía người gây ra tai nạn cũng bồi thường và mong muốn gia đình Đông Đông không truy cứu. Dù mọi chuyện được giải quyết bằng chuyện tình cảm nội bộ nhưng tôi vẫn không ngừng trách Ngọc Lan, tại sao cậu ấy lại có thể nông nổi và bồng bột như thế. Tôi cũng buồn thay cho Khắc Hiếu vì đã tiếp tay cho cô ấy làm những điều dại dột. Có lẽ, hai con người đó là hai con người mà mãi mãi tôi không hề muốn gặp lại trong cuộc đời, mặc dù, họ cũng là những kẻ hèn nhát đáng thương...

Tôi vẫn hàng ngày học xong rồi vào chăm nom đỡ đỡ Đông Đông nghỉ ngơi. Dường như cậu ấy vẫn cố tình phớt lờ sự có mặt của tôi mà không hề muốn tỉnh dậy lại vậy.

Vị bác sĩ già đưa chiếc kính bỏ xuống bàn rồi đưa tay mời mẹ Đông Đông và tôi ra hiệu ngồi xuống.

- Thủ tục chuẩn bị đưa cậu nhà đã hoàn tất. Gia đình chuẩn bị tư tưởng cũng như tài chính. Đây sẽ là cuộc chiến khó khăn đấy!

Mẹ Đông Đông sụt sùi, rồi rít cảm ơn bác sĩ rồi hỏi han thêm vào điều. Tôi dìu mẹ Đông Đông ra ngoài về phòng Đông Đông để chuẩn bị cho những gì cần thiết, cũng như hoàn tất những thủ tục cuối cùng để cậu ấy có thể xuất viện chuyển sang Sing để phẫu thuật.

Khi chúng tôi đi vào, Ngọc Lan đang đứng bên nhìn Đông Đông, đôi mắt rơm rớm lệ. Cả ba, không, cả bốn chúng tôi, Đông Đông im lặng và ba người còn lại chúng tôi im lặng. Căn phòng trở nên đầy u ám và nặng nề, tiếng khóc nấc cất lên đầy hối hận của Ngọc Lan càng khiến cho không khí trở nên ngột ngạt. Mẹ Đông Đông lau nước mắt rồi xếp đồ đạc để tránh không phải đối mặt với Ngọc Lan. Tôi cảm thấy bầu không khí đang căng thẳng này khiến cho tất cả mọi người đều mệt mỏi. Tôi kéo Ngọc Lan ra ngoài, bảo: Tôi muốn nói chuyện với cậu.

Chúng tôi ngồi ở hành lang bệnh viện. Mùi thuốc kháng sinh nồng nặc, người qua lại hành lang nhưng không ai để ý đến chúng tôi. Hai người con gái mang những tâm trạng và nỗi đau khác nhau giữa lúc này.

- Sao cậu làm thế với tôi? Tôi chẳng hề ngại ngần hỏi thẳng Ngọc Lan

- Vì cho đến khi ở bên tôi, cậu ta vẫn chẳng thể nào ngừng nhớ về cậu! Ngọc Lan nói với tôi bằng một thái độ như đã buông xuôi mọi thứ.

- Nhưng với điều đó, không phải lí do đáng để cậu hại tôi. Tôi giận dữ.

- Không đáng ư? Tôi đã mất đi Huy, và rồi tôi ngỡ rằng Đông Đông đã là một người cuộc sống bù đắp cho tôi. Nhưng, chính cậu, đã cướp đi hai người con trai mà tôi yêu thương nhất. Cậu khá may mắn đấy! Hahaha! Ngọc Lan cất lên tiếng cười lạnh người.

- Cậu điên rồi! Tôi không cướp của cậu bất cứ thứ gì. Mà do chính cậu, chính cậu... hiểu không? Chính cậu mới là người tự hủy hoại hình tượng tốt đẹp mà họ đã có.

Tôi nói đến đây, Ngọc Lan ôm mặt khóc nức nở. Tôi biết, khi tôi nói ra điều này, mọi chuyện đã quá muộn và cô ấy cũng nhận ra lỗi lầm của mình quá muộn.

Giờ đây, điều duy nhất tôi mong là Đông Đông có thể tỉnh lại. Cậu ấy có thể quay lại cười với tôi bằng nụ cười lém lỉnh như ngày nào!

Ngày cuối cùng. Đông Đông được hoàn tất mọi thủ tục và chuẩn bị lên đường. Tôi đứng bên cạnh cậu ấy thật lâu. Mọi người ra ngoài hết và nhường sự riêng tư cho chúng tôi. Vẫn đôi mắt nhắm nghiền, vẫn khuôn mặt bình thản như đang ngủ. Tôi tiến đến gần cậu ấy, rồi khẽ đặt lên đôi môi cậu ấy một nụ hôn.

- Hai lần trước, đều do cậu chủ động cả. Lần này, để tớ trả nụ hôn này cho cậu, còn một nụ hôn nữa. Tớ muốn cậu trả lại cho tớ khi trở về. Đông Đông nhé! Tớ... yêu cậu!

Dù không hề có một phản ứng nào từ phía Đông Đông, nhưng tôi tin rằng, sâu thẳm con tim đang đập trong lồng ngực cậu ấy vẫn có thể cảm nhận được tấm chân tình mà tôi dành cho cậu ấy!

- Đông Đông, tạm biệt và... hẹn gặp lại. Lần này, cậu hãy trở về bên tớ nhé!

* * *

1 năm trôi qua.

Tôi bận rộn với kỳ thực tập và những bài báo cáo cho năm thứ 3 để làm nền tảng chuẩn bị cho tốt nghiệp vào năm sau. Đường như, những năm tháng đại học của tôi trôi đi khá nhanh chóng, và biết bao nhiêu chuyện buồn, vui đã xảy ra. Biết bao nhiêu giông tố đến và ghé qua tuổi 21 của tôi. Và sau tất cả, sau hành trình dài những tháng ngày mệt mỏi với những thứ cảm xúc trong trẻo của người trẻ, tôi nhận ra rằng, con đường tôi đi, ước mơ của tôi là trở thành một cô gái tài năng vẫn còn là một quãng đường đầy thử thách trước mắt.

Những tháng ngày như thế, tôi bỏ quên nỗi nhớ Đông Đông ở một góc trong trái tim tôi. Hàng ngày, tôi vẫn hồi hộp chờ điện thoại từ Sing để nghe thông tin về cậu ấy. Ca phẫu thuật đã diễn ra thành công tốt đẹp, và Đông Đông của tôi đang trong thời kỳ bình phục sức khỏe. Mặc dù, cho đến hiện tại, cậu ấy đã quên mất tên tôi là gì và tôi là ai.

Một năm trôi qua kể từ tai nạn kinh hoàng đấy. Tôi đã kịp nhận ra trái tim tôi vốn dĩ rất nhạy cảm và hình dáng mà xưa nay tôi vẫn mong chờ, vẫn nhớ nhung là ai. Và tôi cũng biết được rằng bài học cho sự nông nổi của tuổi trẻ quá đắt giá. Tôi và Đông Đông dường như đã đi lạc trong một khoảng thời gian khá dài. Nhưng tôi chẳng hề buồn phiền về điều đó, bởi hiện tại tôi đã có đích đến cho cuộc sống, tôi đã tìm thấy ước mơ và niềm tin, tôi đã tìm thấy con người mà tôi vốn dĩ vẫn thế, và tôi cũng có một người để chờ đợi. Cuộc sống, không phải như vậy là đã quá đủ rồi sao?

* * *

Sáng sớm mùa Thu, mưa khẽ giăng nhẹ qua từng làn sương mỏng. Hình như sắp hết Thu rồi, nắng cũng không còn vàng ruộm nữa. Thu hết, Đông sẽ sang. Tôi xé tờ lịch trên bàn rồi đếm từng ngày đã trôi qua.

Đã 1 năm trôi qua rồi. Kể từ ngày ấy, Đông Đông và tôi vẫn chưa gặp lại nhau.

Hà Nội sáng sớm Thu này giống như một nàng Thu đông lạnh. Tôi có hẹn với Huy ở quán cũ. Cậu ấy muốn gặp tôi trước khi chia tay. Huy sẽ quyết định đến Anh để bắt đầu học lại Đại học còn dang dở.

- Huy à! ở đây! Tôi khẽ đưa tay mừng rỡ khi thấy dáng cậu ấy đang lấp ló qua cửa kính.

Huy nhìn tôi khẽ cười hiền hậu rồi tiến tới bàn, cậu ấy gọi một ly café sữa nóng. Tôi háo hức chờ đợi câu chuyện mà Huy đang sắp kể.

- Nói xem nào, sao Huy lại muốn tiếp tục đi học!

- À thì... Huy khẽ gãi đầu bên lên. – Tự dừng thôi, bỏ học nhiều năm rồi và nhận ra mình chẳng có gì trong tay cả! Huy phân trần

- Vui quá, cuối cùng Huy cũng đi học trở lại. Chúc mừng tân sinh viên nhé. Bao giờ nhập học?

- Tuần sau!

- Vậy bao giờ Huy sẽ đi!

- Hai ngày nữa thôi!

Tôi thoáng buồn khi nhận ra thời gian mà tôi và cậu ấy sẽ không còn nhiều nữa. Có thể, chúng tôi sẽ không gặp nhau trong thời gian khá dài nữa. Cậu ấy sẽ có cuộc sống mới, cậu ấy cũng sẽ có bạn bè mới và chắc chắn sẽ có ... bạn gái. Có lẽ, tôi dần cũng sẽ bị lãng quên đi khỏi cuộc sống của Huy một cách nhanh chóng. Thật khó để chấp nhận được điều này, nhưng tôi biết, tôi không thể nào giữ cậu ấy mãi cho riêng mình!

Câu chuyện của chúng tôi xoay quanh vài vấn đề về học hành và cuộc sống mới của Huy. Cậu ấy hứa sẽ thỉnh thoảng gửi một bức ảnh để tôi đỡ nhớ cậu ấy. Và cũng hứa nhất định sẽ thông báo cho tôi khi có bạn gái. Tôi cười và ngoắc tay với cậu ấy như một sự cam kết chẳng thể nào chối bỏ.

Ngày Huy đi, có tôi, Đình Văn và Jenny đến tiễn cậu ấy. Khắc Hiếu cũng cùng trong nhóm nhưng với những gì xảy ra chắc có lẽ anh ta không đủ can đảm để đối diện với tôi. Jenny khóc hết nước mắt và nhất mực đòi sẽ sang Anh cùng Huy. Cậu ấy chỉ cười và dặn dò cô em tóc vàng hãy học hành chăm chỉ lên. Đình Văn và Huy bắt tay nhau tạm biệt. Còn cậu ấy, dành cho tôi một cái ôm nhẹ.

- Ôm cậu một cái nào, nhớ ăn uống và giữ gìn sức khỏe nhé! Huy khẽ vỗ vỗ vào lưng tôi dặn dò.

Tôi sụt sịt khóc, đáng lẽ ra tôi là người đi tiễn phải dặn dò cậu ấy nhưng cậu ấy lại làm điều ngược lại. Tôi khẽ gật đầu, nghẹn ngào chẳng thể nói được một câu nào cho nên hồn.

- à, khi nào tên đó về, nhớ cho tớ gửi lời hỏi thăm nhé! Tôi gạt nước mắt và khẽ gật đầu khi nghe Huy nói. Cậu ấy đang nhắc đến Đông Đông của tôi.

Ba chúng tôi đứng lại nhìn cậu ấy dần xách vali làm thủ tục và vào phòng chờ. Cánh cửa đóng lại, Jenny ôm lấy tôi khóc toáng lên như một đứa trẻ. Tôi phải gỡ tay cô ấy khỏi người mình và nhờ Đình Văn đỡ dành nếu không cả sân bay chắc đang nghĩ tôi đang... bắt nạt cô ấy. Sau mọi chuyện, tôi chẳng hề trách Jenny với những gì đã xảy ra với Đông Đông hay những thái độ mà cô ấy đã dành cho tôi trước đó. Tôi chỉ thấy một Jenny cũng yếu đuối mỏng manh như bất kỳ cô gái nào. Và tôi cũng mong, một ngày nào đó, sẽ có một chàng trai thật tốt yêu thương cô ấy. Nhìn bóng dáng Huy khuất dần sau cánh cửa phòng chờ. Chúng tôi mỉm cười với nhau nhẹ nhõm và ra về.

Tôi chào Đình Văn và Jenny rồi đi bộ men theo cầu vượt của sân bay đi xuống để bắt taxi. Nghe tiếng những chiếc máy bay đang dần dần cất cánh và rồi dần biến mất trên bầu trời xanh thẳm. Tôi thấy lòng mình chơi vơi vì người bạn vô cùng yêu quý ra đi khiến tôi có cảm giác mất mát.

28. Chương 28

Sau một tuần tiễn Huy ở sân bay. Tôi nhận được tin Đông Đông đã được xuất viện và ra về. Tôi thực sự đã chờ ngày này khá lâu rồi. Một năm đã trôi qua là những ngày tôi cảm giác dài và cô đơn đến nhường nào. Bao nhiêu lo lắng và bao nhiêu yêu thương tôi đều gửi gắm nơi Đông Đông. Và giờ, tôi đã biết, ngày cậu ấy trở về sẽ không còn xa xôi nữa.

Tôi cầm bó hoa hồng xanh đứng đợi những vị khách đầu tiên của chuyến bay ra cổng đón khách của sân bay. Những nụ cười rạng rỡ và những cái ôm thật chặt, có cả nước mắt của những con người sau bao nhiêu xa cách để trở lại.

Đưa mắt nhìn những vị khách lần lượt ra mà chưa thấy Đông Đông, tôi nôn nóng nhìn không rời. Chân tôi cũng đang chẳng yên, chỉ mong nhìn thấy dáng cậu ấy lấp ló qua cánh cửa kia là tôi sẽ chạy đến thật nhanh ôm lấy.

Và rồi ở cuối cảnh cửa, Đông Đông ngồi trên xe lăn, phía sau được bố mẹ đẩy để xe di chuyển, đầu cậu ấy vẫn còn băng trắng lại chỗ phẫu thuật, đôi mắt xa xăm đang nhìn về phía trước có vẻ mơ hồ

Tôi đưa tay mừng rỡ đưa tay lên vẫy vẫy:

- Đông Đông, tớ ở đây!

Không một ánh mắt nào nhìn về phía tôi!

Hăng hựt.

Mắt mát!

Trống rỗng!

Tôi buông thông tay xuống. Bố mẹ Đông Đông nhìn thấy tôi rồi mỉm cười đẩy xe lăn chở Đông Đông về phía tôi.

- Cháu chào hai bác! Tôi nhanh nhẩu chào

- Cháu đợi lâu chưa? Bố Đông Đông ân cần

- Dạ cũng mới ạ. Chào cậu, Đông Đông! Tôi trả lời rồi đưa tay lên chào Đông Đông.

Đôi mắt lém lỉnh ngơ ngác nhìn tôi như hình dáng của tôi lần đầu tiên tồn tại trong đôi mắt cậu ấy. Tôi thấy buốt lạnh ở trong tim, một cảm giác đau đớn đang âm ỉ ở ngực bên trái.

- Đông Đông, chào mừng cậu trở về!

Tôi vui mừng nắm tay Đông Đông mặc dù thái độ của cậu ấy lúc này không hề biết đến tôi là ai. Tôi đã chuẩn bị tinh thần trước cho điều này, nhưng quả thực rất khó khăn. Giống như tôi đang bị biến mất khỏi cuộc sống của một người, điều đó chẳng hề dễ dàng chút nào.

- Đông Đông, đây là Phương Phương, mẹ đã kể về bạn ấy cho con rồi đấy! Mẹ Đông Đông nói với cậu ấy rồi quay ra nói với tôi – Đừng lo, nó sẽ mất một khoảng thời gian để phục hồi trí nhớ. Hiện tại cứ như vậy nhé, con gái!

Tôi khẽ cười mếu cò làm bộ mặt vui vẻ, mặc dù tim đang đau buốt.

Cái cảm giác mình không là gì cả thậm chí chỉ là chút vương rơi rớt trong kí ức của người khác cực kỳ sắc lẹm đau buốt. Và tôi, đang phải chịu đựng điều đó. Nhưng tôi biết, mọi thứ sẽ qua thôi, đã có bao nhiêu giống tổ ghé đổ lên đầu chúng tôi, và mọi lần đều là Đông Đông dang tay an ủi tôi, thì lần này, hãy để tôi dang tay ra che chở cho cậu ấy...

“Đông Đông, đừng sợ, có tớ ở đây!”

* * *

Cuối cùng, thì Đông Đông cũng trở về bên tôi, nhưng cậu ấy đã quên mất Phương Phương của cậu ấy là tôi, bác sỹ nói rằng sau ca phẫu thuật Đông Đông sẽ phải mất thời gian để tìm lại kí ức, đây là khoảng thời gian cậu ấy phục hồi, tạm thời sẽ rơi vào tình trạng như thế này vì ảnh hưởng từ ca phẫu thuật. Thời gian này, cậu ấy đã quên mất những kí ức về chúng tôi, quên mất tôi và cậu ấy đã từng kết giao tình bằng hữu, quên cả những tháng ngày cậu ấy hy sinh để bảo vệ tôi.

Hàng ngày tôi vẫn ghé qua bệnh viện thăm Đông Đông để chuyện trò và kể cho cậu ấy những kỉ niệm mà chúng tôi có. Tôi kiên nhẫn để làm quen với cậu ấy từ đầu, giống như tôi là một người hoàn toàn mới chủ động bước vào cuộc sống của cậu ấy. Đông Đông đã từng làm như vậy với tôi, cậu ấy đã tự bước vào cuộc sống của tôi và ở lại mãi mãi trong trái tim tôi và tôi chắc chắn sẽ ở lại trái tim cậu ấy.

Tôi phải phải bắt đầu mọi thứ từ đầu. Nhưng tôi không sợ, bởi vì tôi là Phương Phương cứng cỏi, bướng bỉnh và nhất định chỉ cần có quyết tâm tôi tin tôi rồi chuyện này sẽ qua thật nhanh. Tôi tỉ mỉ kể lại những kỉ niệm từ ngày đầu chúng tôi gặp mặt, những cuộc tranh cãi nảy lửa và cả những tháng này chúng tôi bên nhau tuyệt vời như thế nào. Và Đông Đông dường như cũng nhìn thấy sự cố gắng ấy ở trong mắt tôi, cậu ấy cũng kiên nhẫn để ngồi nghe tôi nói.

* * *

Sáng sớm, tôi và Đông Đông nằm dài trên thảm cỏ xanh ngoài khuôn viên bệnh viện. Năng vẫn lấp ló ở những đám mây, có vẻ như trời đang muốn mưa nhưng mặt trời vẫn cố rọi những tia nắng nhỏ tinh nghịch xuống thảm cỏ xanh nơi chúng tôi đang nằm.

Tôi không kể lại những chuyện đau buồn đã qua mà chỉ nhắc đến những kỉ ức tươi đẹp nhất và đưa cho Đông Đông xem những tấm ảnh chụp hồi cấp 3, những tấm ảnh khi chúng tôi mới bước chân vào lớp 10,

những tấm ảnh cậu ấy thi đấu bóng đá, tôi thi hùng biện và cả những tấm ảnh tình nghịch hồn nhiên của đám học trò khi ấy. Bởi tôi muốn có chằng chút gì đó kí ức về tôi và cậu ấy rồi sẽ trở lại. Khi rời khỏi bệnh viện này, nhất định tôi sẽ đưa cậu ấy trở lại những nơi chúng tôi đã từng qua và cả những nơi mà chúng tôi chưa hề đặt chân đến.

Không gian yên bình và tĩnh lặng buổi sáng khiến cho tôi có cảm giác khoan khoái dễ chịu. Khuôn viên này khiến cho tôi quên mất thế giới đang tấp nập và hối hả ngoài kia. Tôi đưa một tấm ảnh rồi chỉ.

- Đây là Phương Anh và Huyền Thương đây là hai cô bạn ngồi chung bàn với bọn mình. Ngày đó, trong lớp có duy nhất cậu là đứa con trai được may mắn ngồi cùng bàn với hai cô bạn xinh đẹp nhất lớp đấy. Hi hi hi. Tôi khẽ cười.

- Cậu có ngồi cùng không?

- Có, chúng mình ngồi cạnh mà. Tôi trả lời

- Cậu cũng xinh đẹp! Đông Đông nhìn vào bức ảnh và nhận xét thế. Má tôi khẽ ửng hồng, hình như chưa lần nào Đông Đông khen tôi xinh mà lúc nào cậu ấy cũng cố châm chọc là tôi rất béo. Tôi khẽ thấy tim mình vui đến lạ.

- Còn đây là ai? Người đứng cạnh cậu này! Đông Đông mở tấm ảnh khác và hỏi.

- À.... Tôi bối rối khi nhìn vào bức ảnh. Đây là Đình Văn, anh ấy học hơn chúng mình một khóa. Đình Văn nói sẽ đến thăm cậu đấy!

- Cậu thích anh ta à? Đông Đông hỏi tôi.

- Hả??? Sao cậu nói vậy?

- Tôi chỉ nói thế thôi. Đông Đông nhún vai tỏ vẻ chẳng quan tâm. Cậu ấy lại chuyển qua những tấm ảnh khác và dừng lại ở tấm ảnh của tôi và Huy

- Anh chàng này thích cậu à?

- Hơ? Sao cậu hỏi toàn những câu kỳ lạ?

Đông Đông xoay người lại rồi nằm ngửa mặt hai tay gối đầu nhìn trời, tôi cũng xoay người lại. Những tia nắng nhỏ khiến tôi chói mắt khẽ chớp chớp và hai mắt khẽ nhắm để thích nghi với ánh sáng quá sức chói.

Tôi khẽ nhắm mắt cảm nhận thứ không khí trong lành và những cơn gió mát lành đang thoảng qua mát dịu, cảm giác êm ái khi nằm lên thảm cỏ đang mơn man lên da thịt tôi.

Bỗng nhiên đang mơ màng, tôi cảm nhận có 1 bàn tay thật ấm nắm chặt tay tôi. Khẽ nghiêng đầu, tôi thấy Đông Đông cũng nhắm nghiền mắt và mỉm cười, ở khóe môi cậu ấy là một nụ cười lém lỉnh. Nụ cười mà lần đầu tiên gặp gỡ đã khiến tôi thu hút và nụ cười đó cứ theo tôi mãi mà chẳng thể nào quên.

Tôi xiết chặt tay Đông Đông, chúng tôi nằm giữa nắng, giữa mùi thơm dịu của cỏ và những cơn gió đang man mát hiền hòa chạm vào da thịt. Giữa khung cảnh này, tôi nghe trái tim mình đang run lên và lấp lánh hạnh phúc. Không một lời yêu nào, không một lời hứa hẹn cho tương lai nhưng tôi biết quãng đường chúng tôi đi sau này nhất định sẽ có nhau.

“Đông Đông à? Cảm ơn cậu, về tất cả”

“Đừng nói cảm ơn, vì tớ sinh ra để bảo vệ cậu”

“Dù sao thì...”

“À, điều thực ra tớ còn nhớ, rất nhớ.... Đó là tờ giấy cậu viết với quyết tâm trở thành một cô nàng hoàn hảo. Hi hi hi. Mặc dù tớ thấy khi ấy thật buồn cười vì hồi đó cậu béo ú lại còn vụng về nữa. Ha ha ha!”

“Cậu... cậu nhớ rồi hả? Nhớ hết rồi sao” Tôi tròn mắt quay sang Đông Đông

“Ồ, thực ra cũng đang dần nhớ lại...”

“Vậy còn giả vờ hỏi tớ những điều ngốc xít”

“Hehe, tớ chỉ muốn xác nhận xem trong tim cậu còn anh chàng nào nữa không thôi. Hí hí”

“Hừm, cậu sẽ biết tay tớ, Đông Đông...”

“Hahaha, còn lâu mới bắt được, đồ ngốc!”

Tôi bật dậy và đuổi theo Đông Đông, dường như mọi thứ đang quay trở lại. Tôi gặp lại tuổi 15 của mình với những cảm xúc trong trẻo hồn nhiên bên cậu bạn cao lớn giữa nắng, giữa gió và giữa muôn vàn những cảm xúc yêu thương. Đó cũng là thứ cảm xúc mà tôi biết trái tim tôi cứ thế mà thổn thức mãi nhưng vẫn cố tình bước bình để rồi chúng tôi đã đi lạc.

Chúng tôi đã đi qua tuổi 18, 19, 20 mà đã không hề có nhau, bởi chúng tôi khi ấy thuộc về hai thế giới tách biệt với những cảm giác đau đớn và lạc lõng và cuộc sống bắt buộc chúng tôi phải rời xa. Nhưng tôi chắc chắn một điều ngay lúc này, khi chúng tôi bước vào tuổi 21 chúng tôi sẽ mãi ở bên nhau không chỉ ở tuổi 22, 23, 24 mà còn về mãi sau nữa.

Có thể, tôi không phải là một cô nàng tài năng, và ước mơ để trở thành một cô nàng hoàn hảo của tôi sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Nhưng tôi vẫn thầm cảm ơn ước mơ đó và người đã âm thầm bảo vệ tôi để ước mơ đó được thấp lên là Đông Đông bởi chặng đường tôi đi dường như đã trở nên cứng cáp hơn. Tôi từ một cô nhóc vụng về đã rèn ین những quyết tâm và ý chí để hoàn thành những mục tiêu dường như là xa vời nhất. Quan trọng không phải là việc thành công hay thất bại mà quan trọng là bạn có dám thử sức hay không mà thôi, cuộc sống và những người bạn tuyệt vời đã dạy cho tôi thấm thía điều đó.

Cảm ơn những người bạn đã đi qua cuộc đời tôi. Tôi sẽ mãi lưu giữ hình ảnh của họ. Nếu như Đông Đông dành cho tôi một thứ tình yêu mãi mãi không hề thay đổi thì Huy lại là một người bạn khiến cho tôi không thể nào quên tấm chân tình của cậu ấy. Đình Văn khiến cho tôi phải mỉm cười khi nhớ đến những cảm xúc trong veo đọng lại. Tôi quả thực là cô gái may mắn khi từng chặng đường tôi qua, những chàng trai ở bên tôi mỗi người lại dành cho tôi một vị trí đặc biệt, một thứ tình cảm kỳ lạ.

Chào những kí ức đã qua. Chúng tôi sẽ gói gém lại ở một ngăn hộp nhỏ trong tim để những lúc nhớ lại chúng tôi sẽ lấy ra để nâng niu.

Chào tương lai đang đến. Tôi sẽ vẫn cố gắng để hoàn thiện bản thân hàng ngày để trở thành một cô gái tự tin nhất, xinh đẹp nhất và tài năng nhất. Và... tôi và Đông Đông, à không, chúng tôi sẽ mãi ở bên nhau, chắc chắn!

29. Chương 29: Lời Kết

Khi tôi đặt bút viết những dòng đầu tiên của cuốn sách này. Tôi đã nhớ lại thời cấp 3 tươi đẹp hồn nhiên của bản thân mình. Cũng như bao nhiêu cô gái mộng mơ khi đó, tôi cũng có một chàng trai để nhớ, để thương và có một ước mơ thật – trẻ – con là trở thành một cô gái tài giỏi để trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Ước mơ trẻ con của tôi dường như là một ước mơ mà bao nhiêu cô gái đều đã từng nghĩ đến. Và mãi về sau này, khi lớn lên, tôi nhớ về ước mơ đó, mỉm cười nhìn lại những gì tôi đang có ở hiện tại. Bỗng dưng tôi nhận ra rằng, dù tôi có thể không bao giờ có thể là người giỏi nhất, người tài năng nhất nhưng những gì tôi đã từng cố gắng đem lại cho tôi thật nhiều cảm giác hạnh phúc.

Tôi để cái kết của câu chuyện này không hoàn hảo như mọi người vẫn thường mong muốn. Bởi lẽ, trên thế giới này không có bất cứ gì là hoàn hảo cả. Người ta vẫn đặt ra tiêu chuẩn “hoàn hảo” như một mục đích để phấn đấu và cô gái ở trong câu chuyện này cũng vậy. Và cái kết này đang cần các bạn hoàn thiện nó để có được cái kết hoàn hảo.

Bạn có thể sẽ thắc mắc rằng Phương Phương cô gái trong câu chuyện này rất đời thường như bao người khác, nhưng đó chính là tâm ý của tôi, bởi lẽ, trong hàng triệu người đang sống thì những người đặc biệt hay tài năng xuất chúng nhất đều rất khó để kiếm tìm và tôi chỉ có mong muốn các bạn khi đọc xong cuốn sách này có thể thấy đâu đó bóng dáng mình trong đó – một người bình thường như bao người khác, các bạn đặc biệt bởi các bạn là chính bạn. Thế giới mà tôi xây dựng lên là một thế giới mà các bạn vẫn thường gặp hàng ngày, vẫn gặp ở đâu đó ngoài kia trong cuộc sống xô bồ và hối hả.

Bạn có thể sẽ thắc mắc vì sao chàng trai Đông Đông trong câu chuyện này lại có thể yêu thương một người với một tình yêu không hề thay đổi. Bởi tôi vẫn tin, những trái tim yêu thương thực sự sẽ mãi mãi vẹn nguyên dù phong ba bão táp và cuộc sống có vùi dập. Tình yêu dành ột người không phải là 1 năm, 2 năm, 3 năm... mà tình yêu ấy là tình yêu của cả một cuộc đời. Nếu như có yêu thương thực sự, những trái tim đi lạc rồi sẽ quay trở về bên nhau. Tôi chắc chắn tin như thế!

Với rất nhiều yêu thương, cảm ơn bạn đã dành thời gian để lật đến trang cuối cùng của cuốn sách này.

Với rất nhiều yêu thương, hy vọng sẽ được gặp lại các bạn trong cuốn sách “DẤM YÊU” sắp tới của tôi như một món quà cảm ơn vì các bạn vẫn yêu mến và dõi theo!

Trân trọng

Quỳnh Thy

11.7.2013

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hoan-hao>